

Fremsat den 26. oktober 2011 af justitsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union

(Gennemførelse af rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling)

§ 1

I lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, som ændret ved § 1 i lov nr. 347 af 14. maj 2008 og § 1 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, nr. 3, ændres »og« til »,«.

2. I § 1, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater) og«
Nr. 4 bliver herefter nr. 5.

3. Overskriften til afsnit III affattes således:

»Bødestraf, fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse samt foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling«

4. Efter § 29 t indsættes i afsnit III:

»Kapitel 6 c

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater)

§ 29 u. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på strafferetlige afgørelser, der som alternativ til varetægtsfængsling pålægger en person en eller flere foranstaltninger, der er mindre indgribende end varetægtsfængsling, herunder

1) pligt til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten enhver ændring af bopæl,

- 2) pligt til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdelsesstaten,
- 3) pligt til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder,
- 4) pligt, der begrænser muligheden for at forlade fuldbyrdelsesstatens område,
- 5) pligt til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed,
- 6) pligt til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser,
- 7) pligt til ikke at tage del i nærmere angivne aktiviteter i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser, hvilket kan omfatte beskæftigelse med et nærmere angivet erhverv eller beskæftigelsesområde,
- 8) pligt til ikke at føre køretøj,
- 9) pligt til at stille en økonomisk sikkerhed,
- 10) pligt til at undergive sig terapeutisk behandling eller afvænnelse eller
- 11) pligt til at undgå kontakt med bestemte genstande i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser.

§ 29 v. En afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er truffet i en anden medlemsstat (udstedelsesstaten), anerkendes og fuldbyrdes her i landet på anmodning fra udstedelsesstaten, hvis den person, som afgørelsen vedrører, har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, og personen efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har indvilget i at vende tilbage hertil, medmindre der er grundlag for at afslå anerkendelse af afgørelsen efter § 29 w, stk. 2, eller § 29 x.

Stk. 2. På anmodning fra udstedelsesstaten og efter ønske fra den person, som afgørelsen vedrører, kan en afgørelse anerkendes og fuldbyrdes, selv om personen ikke på tids-

punktet for anmodningen har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, hvis det skønnes formålstjenligt af hensyn til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse.

Stk. 3. En foranstaltning omfattet af § 29 u, som på grund af sin art ikke er forenelig med de foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes for en tilsvarende strafbar handling, kan tilpasses i overensstemmelse med en foranstaltning, som ville kunne fastsættes her i landet for en sådan handling. Den tilpassede foranstaltning skal ligge så tæt som muligt på den oprindelige foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, og må ikke udgøre en skærpelse i forhold hertil.

Stk. 4. Behandling af anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse sker efter reglerne i kapitel 12.

§ 29 w. En afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der vedrører en af nedenstående handlinger, kan anerkendes her i landet, selv om en tilsvarende handling ikke er strafbar efter dansk ret, hvis sådanne handlinger efter lovgivningen i udstedelsesstaten kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år:

- 1) Deltagelse i en kriminel organisation.
- 2) Terrorisme.
- 3) Menneskehandel.
- 4) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.
- 5) Ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.
- 6) Ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosivstoffer.
- 7) Bestikkelse.
- 8) Svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.
- 9) Hvidvaskning af udbytte fra strafbart forhold.
- 10) Falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen.
- 11) Internetkriminalitet.
- 12) Miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter.
- 13) Menneskesmugling.
- 14) Forsætligt manddrab og grov legemsbeskadigelse.
- 15) Ulovlig handel med menneskevæv og -organer.
- 16) Bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning.
- 17) Racisme og fremmedhad.
- 18) Organiseret eller væbnet tyveri.
- 19) Ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande.
- 20) Bedrageri.
- 21) Afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning.
- 22) Efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter.
- 23) Forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel hermed.
- 24) Forfalskning af betalingsmidler.
- 25) Ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer.
- 26) Ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer.

- 27) Ulovlig handel med stjålne motorkøretøjer.
- 28) Voldtægt.
- 29) Brandstiftelse.
- 30) Strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed.
- 31) Skibs- eller flykapring.
- 32) Sabotage.

Stk. 2. Uden for de tilfælde, som er nævnt i stk. 1, kan anerkendelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afslås, hvis en handling svarende til den, som ligger til grund for den pågældende afgørelse, ikke er strafbar efter dansk ret.

§ 29 x. Anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan afslås, hvis

- 1) den attest, som er omhandlet i § 48, er mangelfuld eller i åbenbar uoverensstemmelse med afgørelsen og ikke er blevet suppleret eller rettet inden for en rimelig frist,
- 2) kriterierne for fuldbyrdelse af afgørelsen efter § 29 v, stk. 1 eller 2, ikke er opfyldt,
- 3) afgørelsen ikke vedrører en af de i § 29 u nævnte foranstaltninger,
- 4) der er grund til at formode, at foranstaltningerne er pålagt med det formål at straffe den pågældende person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af disse grunde,
- 5) straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse efter dansk ret,
- 6) der efter dansk ret ikke kan føres tilsyn med foranstaltningerne på grund af immunitet,
- 7) den pågældende person på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15, eller
- 8) den pågældende person i tilfælde af overtrædelse af foranstaltningerne ikke vil kunne udleveres efter reglerne i kapitel 2 a i lov om udlevering af lovovertrædere.

Stk. 2. Anerkendelse og fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis afgørelsen vedrører forhold, som personen tidligere er fundet skyldig i eller frifundet for her i landet eller i en anden stat end udstedelsesstaten. Tilsvarende gælder, hvis personen er benådet her i landet for handlingen. Hvis personen er dømt i en anden stat end Danmark, kan anerkendelse kun afslås, hvis dommen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes i domsstaten.

Stk. 3. Anerkendelse og fuldbyrdelse kan tillige afslås, hvis tiltale er frafaldet eller påtale er opgivet her i landet for de forhold, som afgørelsen vedrører, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt.

§ 29 y. Inden der træffes afgørelse om afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse i medfør af § 29 x, stk. 1, nr. 1-3, stk. 2 eller stk. 3, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten høres og om nødvendigt anmodes om straks at tilvejebringe supplerende oplysninger til brug for afgørelsen. Afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse kan i de § 29 x, stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde udsættes, indtil attesten foreligger i fuldständig stand.

Stk. 2. Inden der træffes afgørelse om anerkendelse af en afgørelse om foranstaltninger, som ville kunne afslås efter § 29 x, stk. 1, nr. 8, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes om den påtænkte afgørelse og gives en frist på 10 dage fra underretningens modtagelse til eventuelt at trække anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse tilbage.

§ 29 z. Udstedelsesstatens kompetente myndighed har kompetencen til at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, herunder efterfølgende afgørelser om forlængelse, ændring eller tilbagekaldelse af udstedelsesstatens oprindelige afgørelse.

Stk. 2. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ved en efterfølgende afgørelse ændrer de oprindeligt pålagte foranstaltninger, og de nye foranstaltninger ikke er omfattet af § 29 u, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at afvise fuldbyrdelse af de nye foranstaltninger.

Stk. 3. Ændrede foranstaltninger, der på grund af deres art ikke er forenelige med dansk lovgivning, kan tilpasses i overensstemmelse med § 29 v, stk. 3.

Stk. 4. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har modtaget flere underretninger som nævnt i § 29 å, stk. 2, uden at træffe efterfølgende afgørelser, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, anmode den kompetente myndighed om at træffe en sådan afgørelse inden for en rimelig frist.

Stk. 5. Træffer den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke afgørelse inden for den i stk. 4 nævnte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger.

§ 29 æ. Hvis en foranstaltning på udstedelsesstatens anmodning skal opretholdes ud over 4 uger, skal justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes hver gang, der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af bekræftelsen fra udstedelsesstaten.

Stk. 2. Fremsættelse af anmodninger som nævnt i stk. 1 kan undlades, når den pågældende person, som afgørelsen vedrører, har givet afkald herpå.

Stk. 3. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke besvarer en anmodning som nævnt i stk. 1 inden for den fastsatte frist, skal anmodningen straks genfremsættes. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten igen ikke svarer inden for den fastsatte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger.

§ 29 ø. Fuldbyrdelsen af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afbrydes her i landet, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten, hvis

- 1) den pågældende person har lovligt og sædvanligt opholdssted uden for Danmark,
- 2) udstedelsesstaten inden 10 dage efter modtagelsen af underretning efter § 29 å, nr. 7, tilbagekalder den i § 48 omhandlede attest, medmindre fuldbyrdelsen af foranstaltningen i Danmark allerede er indledt,
- 3) udstedelsesstaten har ændret foranstaltningerne i afgørelsen, og fuldbyrdelse af de nye foranstaltninger er afvist efter § 29 z, stk. 2,
- 4) der er truffet afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger efter § 29 z, stk. 5, eller § 29 æ, stk. 3, eller
- 5) udstedelsesstaten har meddelt, at afgørelsen i udstedelsesstaten ikke længere kan fuldbyrdes.

§ 29 å. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes skriftligt og uden unødigt ophold

- 1) om videresendelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og den i § 48 omhandlede attest til rette myndighed her i landet,
- 2) om den pågældende persons eventuelle adresseændringer,
- 3) om, at fuldbyrdelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling ikke er mulig, fordi den pågældende person ikke kan spores her i landet,
- 4) om, at en afgørelse om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er blevet påklaget,
- 5) om den endelige afgørelse om at anerkende afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling,
- 6) om afslag på at anerkende afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og begrundelsen herfor,
- 7) om enhver afgørelse om tilpasning af foranstaltningerne samt begrundelsen herfor, og
- 8) om enhver afgørelse efter § 29 z, stk. 2 eller 5, eller § 29 æ, stk. 3, om at afvise eller indstille fuldbyrdelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Stk. 2. De kompetente myndigheder i udstedelsesstaten underrettes endvidere om enhver overtrædelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og om alle øvrige oplysninger, der kan føre til, at udstedelsesstaten træffer efterfølgende afgørelser som nævnt i § 29 z, stk. 1.«

5. Overskriften til kapitel 12 affattes således:

»Behandling af anmodninger om fuldbyrdelse af endelige strafferetlige afgørelser og afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling«

6. § 54, stk. 1, affattes således:

»Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, træffer afgørelse om anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og foran-

staltninger som alternativ til varetægtsfængsling samt om anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrkelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, jf. dog stk. 2 og 3.«

7. I § 54 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Afgørelser om fuldbyrdelse af en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling træffes ved kendelse.«

Stk. 3-4 bliver herefter stk. 4-5.

8. I § 54 indsættes som *stk. 6*:

»Stk. 6. Afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling træffes hurtigst muligt og senest 20 arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten. Hvis en afgørelse om fuldbyrdelse kæres, jf. § 54 d, stk. 4, forlænges fristen for fuldbyrdelsen af afgørelsen med yderligere 20 arbejdsdage. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristen.«

9. Efter § 54 c indsættes i *kapitel 12*:

»§ 54 d. Sager om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 54, stk. 3, indbringes af anklagemyndigheden for retten på det sted, hvor den person, afgørelsen vedrører, bor. Hvis den pågældende ikke har bopæl her i landet, bestemmer justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, hvilken byret der skal behandle sagen. Indbringelse for retten skal ske snarest muligt efter, at anklagemyndigheden har modtaget sagen.

Stk. 2. Retten beskikker en forsvarer for den pågældende og underretter anklagemyndigheden herom og om tidspunktet for retsmødet. Anklagemyndigheden sørger for, at den pågældende underrettes om tid og sted for retsmødet.

Stk. 3. Retten kan behandle sagen om fuldbyrdelse af foranstaltningen, uden at den pågældende er til stede ved retsmødet. Retten kan i disse tilfælde beslutte, at den pågældende deltager i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede.

Stk. 4. En kendelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan kæres i overens-

stemmelse med reglerne om kære af fængslingskendelser i retsplejelovens kapitel 85. Kæremålsfristen regnes fra den dag, hvor retten har sendt afgørelsen til den pågældende.«

10. I § 58 indsættes som *stk. 4*:

»Stk. 4. Når der er truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 29 u, sker fuldbyrdelse i overensstemmelse med dansk ret.«

11. § 59, *stk. 2*, affattes således:

»Stk. 2. Attester, der i medfør af denne lov fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af afgørelser om bødestrafte og konfiskation og med henblik på fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling samt anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrkelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, skal attesteres af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil.«

12. Efter § 60 b indsættes i *kapitel 13*:

»§ 60 c. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan anmode en anden medlemsstat om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, når den pågældende person, som er omfattet af afgørelsen, har lovligt og sædvanligt ophold i denne medlemsstat og efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har indvilget i at vende tilbage til medlemsstaten.

Stk. 2. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan desuden anmode en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende person har lovligt og sædvanligt ophold, om at fuldbyrde afgørelsen, hvis den pågældende ønsker det, og medlemsstaten har givet sit samtykke hertil.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager, der er omfattet af denne bestemmelse.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. december 2012.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Lovforslaget i hovedtræk

2. Gældende ret

- 2.1. Retsplejelovens regler om varetægtsfængsling og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogat)

3. Indholdet af rammeafgørelsen

- 3.1. Rammeafgørelsens anvendelsesområde
- 3.2. Indholdet af den strafferetlige afgørelse og procedurerne for fremsendelse af afgørelsen
- 3.3. Kompetente myndigheder
- 3.4. Fuldbyrddelsesstatens afgørelse om fuldbyrdelse mv.
- 3.5. Kompetence vedrørende tilsyn med overholdelsen af foranstaltningerne
- 3.6. Efterfølgende afgørelser
- 3.7. Prøvelse af tilsynsforanstaltningernes nødvendighed
- 3.8. Underretning fra fuldbyrdelsesstaten og høring mellem myndighederne
- 3.9. Udlevering af personer omfattet af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger
- 3.10. Omkostninger
- 3.11. Forholdet til andre aftaler og ordninger
- 3.12. Gennemførelse og ikrafttræden

4. Lovforslagets udformning

- 4.1. Betingelserne for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling
- 4.2. Afslagsgrunde
 - 4.2.1. Krav til attest
 - 4.2.2. Lovligt og sædvanligt ophold
 - 4.2.3. Foranstaltningernes art
 - 4.2.4. Forbud mod dobbelt strafforfølgning
 - 4.2.5. Dobbelt strafbarhed
 - 4.2.6. Forældelse
 - 4.2.7. Immunitet
 - 4.2.8. Den kriminelle lavalder
 - 4.2.9. Straf på grund af køn, race, religion, etnicitet mv.
 - 4.2.10. Afslag på udlevering
- 4.3. Underretning om afslag
- 4.4. Fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling
 - 4.4.1. De kompetente myndigheder og frister for myndighedernes afgørelse
 - 4.4.2. Sagens behandling ved retten
 - 4.4.2.1. Frister for foranstaltningens længde
 - 4.4.2.2. Virkningen af fuldbyrdelse
 - 4.4.3. Efterfølgende afgørelser og afgørelser om udlevering
 - 4.4.4. Underretning af udstedelsesstaten
 - 4.4.3. Efterfølgende afgørelser og afgørelser om udlevering
 - 4.4.4. Underretning af udstedelsesstaten
- 4.5. Danmark som udstedelsesstat

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

7. De administrative konsekvenser for borgere

8. De miljømæssige konsekvenser

9. Forholdet til EU-retten

10. Hørte myndigheder mv.

11. Sammenfattende skema

1. Lovforslaget i hovedtræk

1.1. Formålet med lovforslaget er at indføre de regler, som er nødvendige for, at Danmark kan opfylde Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling (herefter rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling). Rammeafgørelsen er optrykt som bilag 2 til lovforslaget.

Folketinget har tidligere givet sit samtykke i medfør af grundlovens § 19, stk. 1, til vedtagelsen af rammeafgørelsen. Det skete ved folketingsbeslutning af 22. oktober 2009 (B 6).

Rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er efterfølgende blevet vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 23. oktober 2009 og er offentliggjort i EU-tidende L 294/20 af 11. november 2009.

Rammeafgørelsen bygger på princippet om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af andre medlemsstaters strafferetlige afgørelser, som i forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15.-16. oktober 1999 blev fastlagt som hjørnestenen i det retlige samarbejde inden for Den Europæiske Union både på det civilretlige og det strafferetlige område. Princippet om gensidig anerkendelse er siden blevet bekræftet i det femårige arbejdsprogram for området for retlige og indre anliggender, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 5. november 2004 (Haag-programmet), og i det seneste arbejdsprogram, som blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 11. december 2009 (Stockholm-programmet).

Rammeafgørelsen er vedtaget under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31, stk. 1, litra a og c, og artikel 34, stk. 2, litra b (nu afløst af afsnit V i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde).

Det følger af artikel 31, stk. 1, litra a og c, at fælles handling vedrørende retligt samarbejde i kriminalsager bl.a. omfatter fremme og fremskyndelse af samarbejdet om retspleje og fuldbyrdelse af afgørelser mellem kompetente ministerier og retlige eller tilsvarende myndigheder i medlemsstaterne og sikring af forenelighed mellem medlemsstaternes gældende regler, i det omfang det er nødvendigt for at forbedre samarbejdet.

Efter artikel 34, stk. 2, litra b, kan Rådet med henblik på at bidrage til opfyldelse af Unionens målsætninger på initiativ

af en medlemsstat eller Kommissionen vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Rammeafgørelser har således karakter af en folkeretligt bindende forpligtelse for medlemsstaterne, der indtræder ved Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen. Særligt i forhold til Danmarks stilling bemærkes, at det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender ikke har betydning for Danmarks forpligtelse til at opfylde rammeafgørelsen, idet rammeafgørelsen er vedtaget før Lissabon-traktatens ikrafttræden og er bindende for Danmark på mellemstatsligt grundlag.

1.2. Rammeafgørelsen indfører en ordening i EU, hvorefter medlemsstaterne gensidigt anerkender og fuldbyrder hinandens afgørelser om tilsynsforanstaltninger, der udgør alternativer til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater).

Ordningen indebærer, at en medlemsstat under visse nærmere betingelser skal anerkende og fuldbyrde en række nærmere bestemte foranstaltninger som f.eks. påbud om meldepligt, kontakt- og opholdsforbud, påbud om deponering af pas mv., når sådanne foranstaltninger er pålagt i en anden medlemsstat. Ordningen medfører således, at en person, der er underlagt en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling i én medlemsstat, men som har lovligt og sædvanligt ophold i en anden medlemsstat, vil få mulighed for at tage ophold i sidstnævnte medlemsstat, mens sagen efterforskes i den medlemsstat, hvor foranstaltningen er pålagt. Hvis den pågældende ikke frivilligt vender tilbage til udstedelsesstaten med henblik på videre retsforfølgning, kan vedkommende udleveres til udstedelsesstaten i overensstemmelse med reglerne om den europæiske arrestordre.

Formålet med ordningen er at undgå diskrimination af personer, der er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat end den, hvor de har lovligt og sædvanligt ophold, ved at sikre, at disse personer ikke bliver varetægtsfængslet i videre omfang end personer med bopæl i denne anden medlemsstat.

Formålet med ordningen er desuden at sikre, at personer, der er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat, til sin tid vil kunne stilles for en domstol i denne medlemsstat. Derudover er det hensigten med rammeafgørelsen, at den gensidige anerkendelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling skal bidrage til at forbedre beskyttelsen

af ofre og af offentligheden ved at skabe et andet alternativ til varetægtsfængsling end løsladelse uden tilsyn.

Rammeafgørelsen udvider området for gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af endelige strafferetlige afgørelser, der er etableret i tidligere rammeafgørelser vedrørende gensidig anerkendelse, herunder rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af domme om frihedsstraf og frihedsberøvende foranstaltninger og rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af og tilsyn med afgørelser om pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse mv.

Rammeafgørelsen følger i store træk samme opbygning som disse tidligere rammeafgørelser, herunder med regler om fastlæggelse af afslagsgrunde, regler om fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed inden for den såkaldte positivliste og regler om underretning mellem myndighederne mv.

1.3. Lovforslaget indeholder en mulighed til at fuldbyrde de foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er fastsat i en strafferetlig afgørelse fra en anden EU-medlemsstat, hvis den person, som afgørelsen vedrører, har lovligt og sædvanligt ophold her i landet og – efter at være blevet underrettet om de pågældende foranstaltninger – indvilger i at vende tilbage hertil.

Lovforslaget fastlægger desuden en mulighed for at fuldbyrde sådanne afgørelser, selv om personen ikke har lovligt og sædvanligt ophold i Danmark, hvis fuldbyrdelsen sker efter ønske fra den pågældende person og skønnes formålstjenlig af hensyn til personens mulighed for at opretholde en normal tilværelse.

I overensstemmelse med rammeafgørelsen er der i lovforslaget fastsat en række særlige grunde, efter hvilke Danmark som fuldbyrdende stat vil kunne afslå anerkendelse af en strafferetlig afgørelse fra en anden medlemsstat. Disse afslagsgrunde omfatter bl.a. tilfælde, hvor det underliggende strafbare forhold er forældet, hvor der foreligger immunitet, eller hvor personen på grund af sin unge alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig her i landet. Afslagsgrundene er gjort fakultative, således at Danmark vil kunne vælge at fuldbyrde en afgørelse, selv om rammeafgørelsens betingelser for afslag i den konkrete sag er opfyldt.

Efter lovforslaget vil Danmark ikke kunne stille krav om dobbelt strafbarhed (det vil sige krav om, at den lovovertrædelse, som afgørelsen vedrører, skal være strafbar i både udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten) som en betingelse for anerkendelse af afgørelsen om tilsyn med alternative foranstaltninger, når afgørelsen vedrører visse nærmere anførte forbrydelser svarende til dem, der er indeholdt i den såkaldte positivliste i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre. Danmark vil imidlertid i overensstemmelse med rammeafgørelsen kunne stille krav om dobbelt strafbarhed for så vidt angår overtrædelser, som ikke er omfattet af positivlisten.

De typer af foranstaltninger, som Danmark ifølge rammeafgørelsen er forpligtet til at fuldbyrde, er nærmere angivet i lovforslaget. Foranstaltningerne omfatter bl.a. påbud om

meldepligt, kontakt- og opholdsforbud og deponering af pas mv. Derudover følger det af lovforslaget, at Danmark forpligter sig til at fuldbyrde enkelte ikke-obligatoriske foranstaltninger, som vedrører pligt til at tage ophold i en institution, pligt til psykiatrisk behandling eller afvænningsbehandling og pligt til at stille økonomisk sikkerhed. De konkrete foranstaltninger, som er fastsat i en udenlandsk afgørelse, kan i forbindelse med anerkendelsen af afgørelsen tilpasses de former for foranstaltninger, der gælder i Danmark.

Med lovforslaget fastlægges endvidere en procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Kompetencen til at træffe afgørelse om afslag på anerkendelse af sådanne afgørelser foreslås indtil videre placeret i Justitsministeriet, dog således at kompetencen vil kunne delegeres til andre myndigheder, hvis det viser sig at være hensigtsmæssigt.

Fuldbyrdelsen af foranstaltningerne foreslås henlagt til domstolene, der dermed også vil få kompetencen til at foretage tilpasning af den foranstaltning, der er pålagt i udstedelsesstaten. Domstolenes afgørelse vedrørende fuldbyrdelsen vil ligesom ved almindelige varetægtsfængslinger blive truffet ved kendelse.

Endelig følger det af lovforslaget, at danske myndigheder vil kunne anmode andre medlemsstater om at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er truffet med hjemmel i retsplejelovens § 765. Kompetencen til at udstede anmodninger foreslås indtil videre placeret centralt i Justitsministeriet, men vil helt eller delvist kunne delegeres til andre myndigheder.

2. Gældende ret

2.1. Retsplejelovens regler om varetægtsfængsling og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtsurrogat)

Retsplejelovens § 762 indeholder de materielle betingelser for varetægtsfængsling i forbindelse med strafferetlig forfølgning. Efter § 762, stk. 1, kan en sigtet varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at vedkommende har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, såfremt lovovertrædelsen efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og 1) der er bestemte grunde til at antage, at vedkommende vil unddrage sig forfølgningen eller fuldbyrdelsen (unddragelsesfare), 2) der er bestemte grunde til at frygte, at vedkommende på fri fod vil begå nye lovovertrædelser (gentagelsesfare), eller 3) der er bestemte grunde til at antage, at sigtede vil vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre (kollusionsrisiko).

Efter retsplejelovens § 762, stk. 2, kan en sigtet endvidere varetægtsfængsles, når der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at vedkommende har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, og som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, og hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grov-

hed skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod, eller en overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, § 123, § 134 a, § 192 a, stk. 2, § 218, stk. 1, § 222, §§ 224 eller 225, jf. § 218, stk. 1, eller § 222, § 235, stk. 1, §§ 244-246, § 250 eller § 252 eller en overtrædelse af straffelovens § 232 over for et barn under 15 år, såfremt lovovertrædelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed kan ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage og hensynet til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod. Varetægtsfængsling efter denne bestemmelse kaldes ofte retshåndhævelsesarrest.

Varetægtsfængslingen skal være proportional, således at varetægtsfængsling ikke kan anvendes, hvis frihedsberøvelsen vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis sigtede findes skyldig, jf. § 762, stk. 3.

Desuden må varetægtsfængsling ikke finde sted, hvis lovovertrædelsen alene kan ventes at ville medføre straf af bøde eller fængsel i højst 30 dage.

Efter retsplejelovens § 765, stk. 1 og 2, kan retten med sigtedes samtykke iværksætte en række foranstaltninger i stedet for varetægtsfængsling, hvis betingelserne for varetægtsfængsling i øvrigt er opfyldt, og varetægtsfængslingens øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger (varetægtsurrogat). Retten kan således bestemme, at den sigtede i stedet for varetægtsfængsling skal:

- 1) undergive sig et af retten fastsat tilsyn,
- 2) overholde særlige bestemmelser vedrørende opholdssted, arbejde, anvendelse af fritid og samkvem med bestemte personer,
- 3) tage ophold i egnet hjem eller institution,
- 4) undergive sig psykiatrisk behandling eller afvænningsbehandling,
- 5) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter,
- 6) hos politiet deponere pas eller andre legitimationspapirer,
- 7) stille en af retten fastsat økonomisk sikkerhed for sin tilstedeværelse ved retsmøde og ved fuldbyrdelsen af en eventuel dom.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen (jf. betænkning nr. 728/1974, s. 36), at listen over foranstaltninger ikke er udtømmende, og retten kan således beslutte at iværksætte andre foranstaltninger i stedet for varetægtsfængsling.

Foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er ligesom varetægtsfængsling underlagt en række frister. Efter retsplejelovens § 767, stk. 1, fastsættes der – bortset fra tilfælde, hvor sigtede ikke er til stede her i landet – i varetægtskendelsen en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde. Fristen skal være så kort som muligt og må ikke overstige 4 uger. Fristen kan herefter forlænges med op til 4 uger ad gangen. Fristforlængelsen sker ved kendelse, medmindre sigtede erklærer sig indforstået med forlængelsen.

Når anklageskriftet er indleveret til retten, og retten har fastsat tidspunkt for hovedforhandlingen, kan retten ved udløbet af en frist fastsat efter stk. 1 bestemme, at varetægts-

fængslingen eller foranstaltningen skal fortsætte uden yderligere forlængelser, indtil der er afsagt dom i sagen, jf. stk. 2. Udløber den frist, der er fastsat efter stk. 1, efter at hovedforhandlingen er begyndt, fortsætter varetægtsfængslingen eller foranstaltningen uden yderligere forlængelser, indtil der er afsagt dom i sagen, jf. stk. 3.

Retsplejelovens § 768 a indeholder en række fravigelige grænser for den samlede længde af varetægtsfængslingen frem til hovedforhandlingens begyndelse i 1. instans. Medmindre retten finder, at der foreligger særlige omstændigheder, må varetægtsfængsling ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum, der overstiger 1) 6 måneder, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven ikke kan medføre fængsel i 6 år, eller 2) 1 år, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, jf. stk. 1.

Når arrestanten er under 18 år, må varetægtsfængsling ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum, der overstiger 1) 4 måneder, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven ikke kan medføre fængsel i 6 år, eller 2) 8 måneder, når sigtelsen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, medmindre retten finder, at der foreligger helt særlige omstændigheder, jf. stk. 2.

Fristerne finder anvendelse for varetægtsfængsling og anden frihedsberøvelse (f.eks. varetægtsfængsling af unge under 18 år i surrogat på en lukket institution).

Efter retsplejelovens § 768 skal varetægtsfængsling eller foranstaltninger, der træder i stedet herfor, om fornødent ved rettens kendelse ophæves, når forfølgning opgives, eller betingelserne for iværksættelse ikke længere er til stede. Hvis retten finder, at undersøgelsen ikke fremmes med tilstrækkelig hurtighed, og at fortsat varetægtsfængsling eller anden foranstaltning ikke er rimelig, skal retten ophæve den.

I medfør af retsplejelovens § 769 kan retten under nærmere angivne betingelser beslutte, at varetægtsfængslingen eller foranstaltningen opretholdes under eventuel appel, eller indtil fuldbyrdelsen af dommen kan iværksættes.

3. Indholdet af rammeafgørelsen

3.1. Rammeafgørelsens anvendelsesområde

Rammeafgørelsen pålægger EU-medlemsstaterne at indføre en ordning, hvorefter medlemsstaterne gensidigt anerkender og fuldbyrder hinandens strafferetlige afgørelser om tilsynsforanstaltninger, der udgør alternativer til varetægtsfængsling (varetægtsurrogater).

Formålet med ordningen er at åbne mulighed for, at en person, der har lovligt og sædvanligt ophold i én medlemsstat, men er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat, på baggrund af en afgørelse truffet i denne anden medlemsstat kan undergives tilsyn af myndighederne i den medlemsstat, hvor vedkommende har lovligt og sædvanligt ophold, indtil retssagen i denne anden medlemsstat finder sted.

Rammeafgørelsen tager ifølge rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, på den ene side sigte på at fremme anvendelsen af ik-

ke-frihedsberøvende foranstaltninger over for personer, der ikke har lovligt og sædvanligt ophold i medlemsstaten, og på den anden side at sikre, at en person, der er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat, end den, hvor han har lovligt og sædvanligt ophold, til sin tid vil kunne stilles for en domstol i denne anden medlemsstat. Derudover har rammeafgørelsen til formål at forbedre beskyttelsen af ofre og af offentligheden.

Rammeafgørelsen indeholder regler om, at den kompetente myndighed i en medlemsstat (udstedelsesstaten), hvor der er fastsat en afgørelse med en eller flere foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, kan fremsende afgørelsen til en anden medlemsstat (fuldbyrdesstaten) med henblik på dennes fuldbyrdelse af afgørelsen og overtagelse af tilsynet med den pågældende persons overholdelse af de givne foranstaltninger samt med henblik på udlevering af personen til udstedelsesstaten i tilfælde af overtrædelse af foranstaltningerne.

Rammeafgørelsen giver imidlertid ikke en person ret til, at der anvendes en ikke-frihedsberøvende foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling som led i en straffesag. Dette spørgsmål er underlagt lovgivningen og procedurerne i den medlemsstat, hvor straffesagen finder sted, jf. artikel 2, stk. 1. Rammeafgørelsen berører desuden ikke medlemsstaternes udøvelse af deres forpligtelser med hensyn til beskyttelse af ofre, af offentligheden og af den indre sikkerhed i overensstemmelse med artikel 33 i traktaten om Den Europæiske Union (nu artikel 72 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde), jf. artikel 3.

Det følger endvidere af rammeafgørelsens artikel 5 og præambelbetragtning 16, at rammeafgørelsen ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejlet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særligt kapitel VI.

Rammeafgørelsens bestemmelser forhindrer således ikke en medlemsstat i at afslå at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis der er objektive grunde til at formode, at foranstaltningen eller sanktionen er idømt med det formål at straffe en person på grund af pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af en af disse grunde.

Det er endvidere anført i præambelbetragtning 17, at rammeafgørelsen ikke bør være til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige regler om retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed, ytringsfrihed i andre medier og religionsfrihed.

Bestemmelserne i rammeafgørelsen bør desuden anvendes i overensstemmelse med artikel 18 i EF-traktaten om unionsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (nu artikel 19 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde), jf. præambelbetragtning 18.

Endelig følger det af præambelbetragtning 19, at personoplysninger, der behandles som led i gennemførelsen af rammeafgørelsen, bør beskyttes i overensstemmelse med rammeafgørelsen 2008/977/RIA om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager og i overensstemmelse med Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger.

3.2. *Indholdet af den strafferetlige afgørelse og procedurerne for fremsendelse af afgørelsen*

En afgørelse om tilsynsforanstaltninger defineres i rammeafgørelsens artikel 4, litra a, som »en eksigibel afgørelse truffet som led i en straffesag af en kompetent myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med dens nationale ret og procedurer, som pålægger en fysisk person en eller flere tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling«.

De tilsynsforanstaltninger, som medlemsstaterne er forpligtede til at føre tilsyn med, omfatter efter rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, følgende foranstaltninger:

- 1) en forpligtelse for personen til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten enhver ændring af bopæl, især med henblik på modtagelse af stævning om at give møde under et retsmøde som led i en straffesag,
- 2) en pligt til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdesstaten,
- 3) en forpligtelse til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder,
- 4) en forpligtelse, der består i begrænsninger i muligheden for at forlade fuldbyrdesstatens område,
- 5) en pligt til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed,
- 6) en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser.

Herudover kan den enkelte medlemsstat ved gennemførelsen af rammeafgørelsen eller på et senere tidspunkt meddele Generalsekretariatet for Rådet, at medlemsstaten accepterer at føre tilsyn med en eller flere øvrige foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger kan især omfatte:

- a) en forpligtelse til ikke at tage del i nærmere angivne aktiviteter i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser, hvilket kan omfatte beskæftigelse med et nærmere angivet erhverv eller beskæftigelsesområde,
- b) en forpligtelse til ikke at føre et køretøj,
- c) en forpligtelse til at deponere en bestemt sum penge eller at yde en anden form for garanti, der enten kan gives i et bestemt antal rater eller samlet på én gang,
- d) en forpligtelse til at underkaste sig terapeutisk behandling eller afvænnings,
- e) en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte genstande.

Ifølge præambelbetragtning 11 kan der – når det er relevant – anvendes elektronisk overvågning med henblik på at føre tilsyn med foranstaltningernes overholdelse i overensstemmelse med national ret og nationale procedurer.

Rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, bestemmer, at en afgørelse om tilsynsforanstaltninger kan fremsendes til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor personen har lovligt og sædvanligt ophold, i de tilfælde, hvor personen – efter at være blevet underrettet om de pågældende foranstaltninger – indvilger i at vende tilbage til denne stat.

Udstedelsesstaten kan desuden på anmodning fra den pågældende person fremsende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger til den kompetente myndighed i en anden medlemsstat end den, hvor personen har lovligt og sædvanligt ophold, forudsat at denne anden medlemsstat har meddelt sit samtykke til fremsendelsen, jf. artikel 9, stk. 2.

Medlemsstaterne bestemmer i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen, på hvilke betingelser deres kompetente myndigheder kan give et sådant samtykke, jf. artikel 9, stk. 3.

Fremsendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger skal ske efter proceduren i rammeafgørelsens artikel 10, hvorefter afgørelsen skal ledsages af en attest, som sendes direkte til den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten. Standardformularen af attesten findes i bilag I til rammeafgørelsen.

Der stilles en række formkrav til indholdet og fremsendelsen af attesten, bl.a. at den skal fremsendes på en måde, som efterlader et skriftligt spor, og at attesten skal være underskrevet og indholdets rigtighed bekræftet af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, jf. artikel 10, stk. 2 og 3. Attesten skal desuden oversættes til det eller et af de officielle sprog i fuldbyrdesstaten eller til et eventuelt andet sprog, som fuldbyrdesstaten måtte have meddelt, at den pågældende stat accepterer, jf. artikel 24.

I attesten skal udstedelsesstaten – hvis det er relevant – angive, hvor længe afgørelsen om tilsynsforanstaltninger er gyldig, og om afgørelsen kan forlænges. Udstedelsesstaten skal desuden angive, hvor længe det forventes at være nødvendigt at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne under hensyntagen til alle de af sagens omstændigheder, som er kendt på tidspunktet for fremsendelsen af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, jf. artikel 10, stk. 5, litra a og b.

Afgørelsen og attesten skal kun fremsendes til én fuldbyrdesstat ad gangen, jf. artikel 10, stk. 6. Hvis afgørelsen og attesten sendes til en forkert myndighed i fuldbyrdesstaten, er denne myndighed til gengæld forpligtet til af egen drift at videresende afgørelsen og attesten til den rette myndighed, jf. stk. 8. Fuldbyrdesstaten skal i disse tilfælde sørge for at underrette udstedelsesstaten om, hvilken myndighed der har overtaget sagen, jf. artikel 20, stk. 1.

3.3. Kompetente myndigheder

Ifølge rammeafgørelsens artikel 6 skal medlemsstaterne meddele Generalsekretariatet for Rådet, hvilken eller hvilke judicielle myndigheder der i henhold til national lovgivning

har kompetence til at træffe afgørelser i overensstemmelse med rammeafgørelsen i en situation, hvor medlemsstaten er enten udstedelsesstat eller fuldbyrdesstat.

Artikel 6, stk. 2, giver mulighed for, at medlemsstaterne kan udpege ikke-judicielle myndigheder til at træffe afgørelser efter rammeafgørelsen, forudsat at sådanne myndigheder har kompetence til at træffe afgørelser af tilsvarende karakter i henhold til national lovgivning.

Afgørelser, som indebærer udstedelse af en arrestordre, skal træffes af en kompetent judiciel myndighed, jf. stk. 3.

Medlemsstaterne kan efter artikel 7, stk. 1, udpege én eller – hvis det er foreskrevet i deres retssystem – flere centrale myndigheder til at bistå de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne skal meddele Generalsekretariatet for Rådet, hvis de ønsker at gøre brug af mulighederne for at anvende centrale myndigheder, jf. stk. 3.

3.4. Fuldbyrdesstatens afgørelse om fuldbyrdelse mv.

Anerkendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger skal ske snarest muligt og under alle omstændigheder senest 20 dage efter modtagelsen af afgørelsen og attesten, jf. artikel 12, stk. 1. Hvis afgørelsen påklages, kan fristen forlænges med yderligere 20 arbejdsdage, jf. stk. 2.

Hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristerne, skal fuldbyrdesstaten straks underrette udstedelsesstaten om grundene til forsinkelsen og om, hvor lang tid der forventes at gå, før den endelige afgørelse træffes, jf. stk. 3.

Fuldbyrdesstaten kan vælge at udsætte beslutningen om anerkendelse af afgørelsen, hvis attesten er ufuldstændig eller klart ikke svarer til afgørelsen, jf. stk. 4.

Når afgørelsen er anerkendt, træffer fuldbyrdesstaten straks de nødvendige foranstaltninger til at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne, jf. artikel 12, stk. 1.

Hvis arten eller varigheden af de tilsynsforanstaltninger, som er fastsat i udstedelsesstaten, er uforenelig med fuldbyrdesstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten vælge at tilpasse disse i overensstemmelse med de foranstaltninger, der gælder for tilsvarende overtrædelser i fuldbyrdesstaten. De tilpassede tilsynsforanstaltninger skal ligge så tæt som muligt på den foranstaltning, der er fastsat i udstedelsesstaten, og må ikke indebære en skærpelse i forhold til den foranstaltning, som oprindeligt er blevet pålagt, jf. artikel 13, stk. 1 og 2.

Fuldbyrdesstaten underretter i medfør af artikel 20, stk. 2, litra b og f, udstedelsesstaten om den maksimumperiode, der gælder for den pågældende tilsynsforanstaltning i fuldbyrdesstaten og om enhver afgørelse om at tilpasse tilsynsforanstaltningerne i overensstemmelse med artikel 13.

Når udstedelsesstaten har fået denne underretning, kan udstedelsesstaten beslutte at trække attesten tilbage, jf. artikel 13, stk. 3, og fuldbyrdesstaten er herefter forpligtet til at bringe foranstaltningerne til ophør, jf. artikel 19, stk. 6.

I henhold til rammeafgørelsens artikel 14, stk. 1, kan fuldbyrdesstaten ikke stille krav om dobbelt strafbarhed (det

vil sige krav om, at den lovovertrædelse, som dommen vedrører, skal være strafbar i både udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten) med hensyn til de forbrydelser, som fremgår af den såkaldte positivliste, hvis forbrydelsen kan straffes med frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år. Positivlisten omfatter en lang række alvorlige forbrydelser, herunder f.eks. terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn, narkotikahandel, manddrab, voldtægt og organiseret eller væbnet tyveri.

Listen svarer til den positivliste, som først blev anvendt i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre (2002/584/RIA), og som senere er gentaget i en række rammeafgørelser om gensidig anerkendelse. Rådet kan med enstemmighed beslutte at tilføje yderligere lovovertrædelser til positivlisten, jf. artikel 14, stk. 2.

For lovovertrædelser, som ikke er omfattet af positivlisten, kan medlemsstaterne efter rammeafgørelsens artikel 14, stk. 3, lade anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med domme og afgørelser være betinget af dobbelt strafbarhed. Fuldbyrdelse af domme vedrørende skatter, afgifter, told og valutahandel kan imidlertid ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdesstatens lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme typer regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som udstedelsesstatens lovgivning, jf. artikel 15, stk. 1, litra d.

Den enkelte medlemsstat kan erklære over for Generalsekretariatet for Rådet, at den af forfatningsmæssige grunde vil stille krav om dobbelt strafbarhed for så vidt angår nogle af overtrædelserne på positivlisten, jf. artikel 14, stk. 4.

Efter rammeafgørelsens artikel 15 er der mulighed for at benytte sig af en række særlige grunde til at afslå anerkendelse af afgørelser om tilsynsforanstaltninger. Afslag kan således meddeles, hvis

- a) den i artikel 10, stk. 1, omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til dommen og ikke er blevet kompletteret eller berigtiget inden for en rimelig frist, som fuldbyrdesmyndigheden har fastsat,
- b) kriterierne i artikel 9, stk. 1 og 2 (om lovligt eller sædvanligt ophold), eller artikel 10, stk. 4 (om foranstaltningernes art), ikke er opfyldt, jf. nærmere herom pkt. 3.2 ovenfor,
- c) anerkendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger vil være i strid med princippet om *ne bis in idem* (dvs. princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning),
- d) afgørelsen vedrører handlinger, som ikke udgør en lovovertrædelse i fuldbyrdesstatens lovgivning i tilfælde, hvor handlingen ikke er omfattet af positivlisten i artikel 14, stk. 1, eller fuldbyrdesstaten har afgivet en erklæring efter artikel 14, stk. 4 (om krav om dobbelt strafbarhed af forfatningsmæssige grunde),
- e) straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning, og den er knyttet til handlinger, der falder ind under dennes kompetence i henhold hertil,

- f) der i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning foreligger immunitet, der gør det umuligt at føre tilsyn med tilsynsforanstaltninger,
- g) den pågældende person i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning på grund af sin alder endnu ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, eller
- h) den i tilfælde af overtrædelse af tilsynsforanstaltningerne ville skulle afslå at overgive den pågældende person i overensstemmelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Artikel 15, stk. 2, indeholder nærmere regler om høring af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, inden der træffes afgørelse om afslag efter visse afslagsgrunde.

Artikel 15, stk. 3, vedrører den situation, hvor fuldbyrdesstaten har mulighed for at afslå anerkendelse på grundlag af stk. 1, litra h, men ikke desto mindre er villig til at anerkende og fuldbyrde den pågældende afgørelse. Fuldbyrdesstaten skal i givet fald underrette udstedelsesstaten om afslagsgrunden og om, at den alligevel accepterer at anerkende og fuldbyrde afgørelsen, hvorefter udstedelsesstaten har en frist på 10 dage til eventuelt at trække anmodningen tilbage.

Først når denne frist er udløbet, uden at udstedelsesstaten har trukket anmodningen tilbage, kan fuldbyrdesstaten træffe afgørelse om anerkendelse med den virkning, at kompetencen til at fuldbyrde afgørelsen overgår til fuldbyrdesstaten. Det er i givet fald forudsat, at den pågældende person – selv om han senere overtræder de pålagte foranstaltninger eller ikke frivilligt møder op til videre retsforfølgning i udstedelsesstaten – ikke nødvendigvis kan udleveres efter reglerne i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Artikel 16 bestemmer, at fuldbyrdesstatens lovgivning finder anvendelse på tilsyn med tilsynsforanstaltninger.

3.5. Kompetence vedrørende tilsyn med overholdelsen af foranstaltningerne

Det fremgår af artikel 11, stk. 1, at udstedelsesstaten bevarer kompetencen vedrørende tilsynsforanstaltningerne, indtil den har modtaget underretning fra fuldbyrdesstaten om anerkendelse af afgørelsen.

Efter artikel 11, stk. 2, vil kompetencen blive tilbageført fra fuldbyrdesstaten til udstedelsesstaten, hvis a) den pågældende person har etableret sit lovlige opholdssted uden for fuldbyrdesstaten, b) udstedelsesstaten har givet meddelelse om tilbagekaldelse af attesten eller c) udstedelsesstaten har ændret de pålagte tilsynsforanstaltninger og fuldbyrdesstaten har nægtet at føre tilsyn med de ændrede tilsynsforanstaltninger, jf. pkt. 3.6 nedenfor, d) maksimumperioden i fuldbyrdesstaten for en tilsynsforanstaltning er udløbet eller e) fuldbyrdesstaten på grund af udstedelsesstatens passivitet over for underretninger om overtrædelser af tilsynsforanstaltninger eller anmodninger om bekræftelse af foranstaltningernes nødvendighed har besluttet at indstille

tilsynet og givet udstedelsesstaten besked derom, jf. nærmere herom under pkt. 3.6 og 3.7 nedenfor.

I alle disse tilfælde hører fuldbyrdelsesstaten og udstedelsesstaten hinanden med henblik på at undgå afbrydelser i tilsynet, jf. stk. 3.

3.6. Efterfølgende afgørelser

Efter artikel 18 tilkommer det udstedelsesstaten ved anvendelse af national lovgivning at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med en afgørelse om tilsynsforanstaltninger. Disse afgørelser omfatter forlængelse, ændring og tilbagekaldelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, ændring af tilsynsforanstaltningerne og udstedelse af en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft.

Fuldbyrdelsesstaten er forpligtet til straks at underrette udstedelsesstaten om enhver overtrædelse af tilsynsforanstaltningerne, som kan føre til vedtagelse af en efterfølgende afgørelse efter § 18. Meddelelsen fra fuldbyrdelsesstaten skal gives ved anvendelse af formularen i bilag II til rammeafgørelsen, jf. artikel 19, stk. 3.

I tilfælde, hvor fuldbyrdelsesstatens myndighed har sendt flere meddelelser om overtrædelse af foranstaltningerne, uden at udstedelsesstaten har truffet beslutning om en efterfølgende afgørelse, kan fuldbyrdelsesstaten anmode udstedelsesstaten om at træffe en sådan afgørelse inden for en rimelig frist, jf. artikel 23, stk. 1. Hvis udstedelsesstaten ikke reagerer inden for fristen, kan fuldbyrdelsesstaten i sidste ende beslutte at indstille foranstaltningerne, jf. artikel 23, stk. 2.

Kompetencen vedrørende tilsynet med foranstaltningerne føres derpå tilbage til udstedelsesstaten.

Fuldbyrdelsesstaten kan – når dens nationale lovgivning kræver det – beslutte at anvende den almindelige anerkendelsesprocedure for at gennemføre forlængelse, revision eller tilbagetrækning af afgørelsen eller ændringer af tilsynsforanstaltningerne, jf. artikel 18, stk. 3. Hvis udstedelsesstaten har ændret tilsynsforanstaltningerne, kan fuldbyrdelsesstaten beslutte at tilpasse foranstaltningerne til national lovgivning eller – hvis foranstaltningerne ikke er omfattet af listen over godkendte foranstaltninger i artikel 8 – at nægte at føre tilsyn med foranstaltningerne, jf. stk. 4.

Udstedelsesstatens kompetence omfatter ikke andre sager, der anlægges i fuldbyrdelsesstaten mod den pågældende person, jf. stk. 5.

Udstedelsesstaten underretter straks fuldbyrdelsesstaten om enhver afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 1.

3.7. Prøvelse af tilsynsforanstaltningernes nødvendighed

Efter artikel 19, stk. 1, er udstedelsesstaten forpligtet til omgående at besvare en eventuel forespørgsel fra fuldbyrdelsesstaten om, hvorvidt tilsynsforanstaltninger er nødvendige i betragtning af omstændighederne i den foreliggende sag. Udstedelsesstaten skal desuden inden udløbet af fristen for tilsynsforanstaltningen af egen drift eller på opfordring underrette fuldbyrdelsesstaten om, i hvilken yderligere peri-

ode den forventer, at tilsynet med foranstaltningen vil være nødvendigt, jf. artikel 19, stk. 2.

I tilfælde, hvor loven i fuldbyrdelsesstaten kræver en periodisk prøvelse af nødvendigheden af at forlænge tilsynet med tilsynsforanstaltningerne, kan fuldbyrdelsesstaten bede udstedelsesstaten om at bekræfte, at foranstaltningen fortsat er nødvendig. Fuldbyrdelsesstaten skal give udstedelsesstaten en rimelig frist til besvarelse. Hvis udstedelsesstaten fortsat ikke har svaret efter fuldbyrdelsesstatens anden henvendelse, kan fuldbyrdelsesstaten beslutte at indstille foranstaltningerne, jf. artikel 23, stk. 3.

Kompetencen vedrørende tilsynet med foranstaltningerne føres derpå tilbage til udstedelsesstaten.

3.8. Underretning fra fuldbyrdelsesstaten og høring mellem myndighederne

Efter artikel 20, stk. 2, er fuldbyrdelsesstaten forpligtet til straks at underrette udstedelsesstaten om en række oplysninger af relevans for udstedelsesstatens afgørelse. Fuldbyrdelsesstaten skal således underrette om den pågældende persons adresseændringer, og om at det i praksis er umuligt at føre tilsyn med personen, fordi personen ikke kan spores på fuldbyrdelsesstatens område. Fuldbyrdelsesstaten skal desuden underrette om enhver afgørelse om at anerkende eller ikke at anerkende afgørelsen fra udstedelsesstaten samt begrundelsen herfor og om, at en afgørelse om tilsynsforanstaltninger er blevet påklaget samt om enhver afgørelse, som fuldbyrdelsesstaten har truffet om tilpasning af tilsynsforanstaltningerne.

Herudover skal fuldbyrdelsesstaten give oplysninger om de eventuelle maksimumperioder for tilsyn med tilsynsforanstaltninger, som finder anvendelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Ved maksimumperioden forstås det samlede tidsrum, hvorefter det ikke længere er retligt muligt at forlænge tilsynsforanstaltningerne, jf. præambelbetragtning 7.

Underretning i henhold til artikel 20, stk. 2, skal ske på en måde, som efterlader et skriftligt spor.

I rammeafgørelsens artikel 22 er det desuden fastlagt, at de involverede myndigheder generelt skal høre hinanden om oplysninger af relevans for sagen, herunder om oplysninger, der gør det muligt at kontrollere den pågældendes identitet og bopæl og relevante oplysninger fra strafferegisteret i overensstemmelse med gældende lovgivning.

3.9. Udlevering af personer omfattet af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger

Hvis en person, der er undergivet en tilsynsforanstaltning, ikke overholder tilsynsforanstaltningerne eller ikke frivilligt vender tilbage til udstedelsesstaten med henblik på videre retsforfølgning, kan udstedelsesstaten vælge at trække beslutningen om tilsynsforanstaltningen tilbage og i stedet udstede en europæisk arrestordre eller anden afgørelse med samme retskraft, jf. artikel 18, stk. 1, litra c.

Det følger af artikel 21, stk. 1, at fuldbyrdelsesstaten i givet fald skal overgive den pågældende i overensstemmelse

med rammeafgørelsen 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre.

Fuldbyrdelsesstaten kan ikke påberåbe sig artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, medmindre den over for Generalsekretariatet for Rådet har erklæret, at den også agter at anvende bestemmelsen, når den træffer afgørelse om udlevering af personer, der har overtrådt tilsynsforanstaltningerne, til udstedelsesstaten, jf. artikel 21, stk. 3, jf. stk. 2.

Det bemærkes, at artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre bestemmer, at en arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning straffes med en frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder, eller når der er idømt en frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst 4 måneder.

Hvis en medlemsstat afgiver en erklæring som anført i artikel 21, stk. 3, vil medlemsstaten i medfør af afslagsgrunden i artikel 15, stk. 1, litra h, kunne afslå at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om tilsynsforanstaltninger med henvisning til, at personen ikke senere vil kunne udleveres efter reglerne i arrestordren, fordi kravet i arrestordrens artikel 2, stk. 1, ikke er opfyldt. Se nærmere herom under pkt. 4.2.9 nedenfor.

3.10. Omkostninger

Omkostninger i forbindelse med anvendelsen af rammeafgørelsen afholdes af fuldbyrdelsesstaten, bortset fra omkostninger, der opstår udelukkende på udstedelsesstatens område, jf. artikel 25.

Det fremgår af præambelbetragtning 14, at udgifterne for den person, som afgørelsen om tilsynsforanstaltninger vedrører, til rejser mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten i forbindelse med tilsynet med tilsynsforanstaltningerne eller i forbindelse med et retsmøde ikke er omfattet af rammeafgørelsen. Muligheden for, at udstedelsesstaten kan afholde alle eller dele af sådanne udgifter, afgøres i henhold til national ret i udstedelsesstaten.

For at undgå unødige omkostninger og besvær i tilknytning til overførsel af en person, der er genstand for en straffesag, med henblik på et retsmøde eller en retssag, bør medlemsstaterne kunne anvende telefon- og videokonferencer, jf. præambelbetragtning 9 og artikel 19, stk. 4.

3.11. Forholdet til andre aftaler og ordninger

Rammeafgørelsen giver mulighed for, at medlemsstaterne fortsat kan anvende eksisterende eller indgå nye bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, hvis disse bidrager til yderligere at forenkle eller lette den gensidige anerkendelse af afgørelser om tilsynsforanstaltninger, jf. artikel 26.

3.12. Gennemførelse og ikrafttræden

Artikel 27 bestemmer, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme rammeafgørelsens bestemmelser senest den 1. december 2012.

4. Lovforslagets udformning

4.1. Betingelserne for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling

4.1.1. Rammeafgørelsens regler om fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling foreslås indsat som et nyt kapitel 6 c i lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

De foranstaltninger, som medlemsstaterne er forpligtede til at fuldbyrde, fremgår af rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, og omfatter bl.a. påbud om meldepligt, kontakt- og opholdsforbud, deponering af pas mv.

Den enkelte medlemsstat kan herudover meddele Generalsekretariatet for Rådet, hvilke eventuelle yderligere foranstaltninger den accepterer at fuldbyrde. Sådanne øvrige former for foranstaltninger kan bl.a. omfatte pligt til at underkaste sig terapeutisk behandling eller afvænningspligt til at deponere en bestemt sum penge eller yde en anden form for garanti, jf. artikel 8, stk. 2.

Det foreslås i § 29 u, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, at Danmark forpligter sig til at fuldbyrde strafferetlige afgørelser, der som alternativ til varetægtsfængsling pålægger en person en eller flere mindre indgribende foranstaltninger. I § 29 u, nr. 1-11, opregnes en række eksempler på sådanne foranstaltninger. Eksemplerne svarer til de foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er nævnt i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1 og 2.

Foranstaltningerne i rammeafgørelsens artikel 8 er alle medtaget på listen, fordi de efter Justitsministeriets opfattelse må anses for at være omfattet af de foranstaltninger, som i medfør af retsplejelovens § 765 ville kunne fastsættes som alternativ til varetægtsfængsling i Danmark. Foranstaltningerne bør således også kunne fuldbyrdes her i landet, når de i medfør af en udenlandsk afgørelse er pålagt en person, som har – eller ønsker at have – lovligt og sædvanligt ophold her i landet, jf. nærmere nedenfor om denne betingelse.

Det bemærkes, at enkelte af foranstaltningerne, som er nævnt i § 29 u, nr. 9, herunder den foranstaltning, der vedrører en forpligtelse til at stille en økonomisk sikkerhed, i praksis kun sjældent anvendes som foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling i Danmark. Foranstaltningen er imidlertid opretholdt i retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 7, og bør derfor efter Justitsministeriets opfattelse også kunne fuldbyrdes i Danmark på baggrund af en afgørelse, der er truffet i udlandet vedrørende en person, som har – eller ønsker at have – lovligt og sædvanligt ophold her i landet.

Den foreslåede § 29 u gør ikke udtømmende op med, hvilke typer af foranstaltninger som Danmark vil kunne fuldbyrde. Danmark vil således også kunne fuldbyrde andre foranstaltninger, som udgør mindre indgribende alternativer til varetægtsfængsling.

Som eksempel kan nævnes foranstaltninger, der indebærer en forpligtelse for den pågældende til at tage ophold i egnet

hjem eller institution som alternativ til varetægtsfængsling, jf. også retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 3.

Sådanne foranstaltninger, der i Danmark i vidt omfang anvendes over for unge lovovertrædere, vil således også kunne fuldbyrdes her i landet over for en ung person, der efter udstedelsesstatens afgørelse er blevet pålagt en foranstaltning om at tage ophold i egnet hjem eller institution som alternativ til varetægtsfængsling, og som har – eller ønsker at have – lovligt og sædvanligt ophold i Danmark, med den virkning, at den unge vil kunne anbringes på en institution her i landet, indtil straffesagen i udstedelsesstaten begynder.

Det bemærkes, at præambelbetragtning nr. 11 i rammeafgørelsen indeholder en mulighed for, at fuldbyrdelsesstaten kan anvende elektronisk overvågning til at føre tilsyn med foranstaltningerne i overensstemmelse med national ret og procedurer. Justitsministeriet finder imidlertid ikke, at der er grundlag for at anvende elektronisk overvågning i forbindelse med tilsynet med personer, der er underlagt foranstaltninger i Danmark, idet elektronisk overvågning ikke anvendes i forbindelse med foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er fastsat efter dansk ret.

Justitsministeriet vil i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 8, stk. 2, meddele Generalsekretariat for Rådet, at Danmark forpligter sig til at fuldbyrde de nævnte foranstaltninger på de betingelser, som fremgår ovenfor.

4.1.2. Fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling forudsætter efter rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, at den pågældende person har lovligt og sædvanligt ophold i fuldbyrdelsesstaten, og at den pågældende – efter at være blevet underrettet om de pågældende foranstaltninger – indvilger i at vende tilbage til denne stat.

Betingelsen om lovligt og sædvanligt ophold er ikke nærmere defineret i rammeafgørelsen, men må antages at omfatte personer, der enten er statsborgere i Danmark eller i øvrigt har lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og som samtidig har fast bopæl her i landet.

Efter rammeafgørelsens artikel 9, stk. 2, kan den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på anmodning af den pågældende person fremsende afgørelsen om foranstaltninger til en anden medlemsstat end den, hvor personen har lovligt og sædvanligt ophold, forudsat at denne anden stat har givet samtykke til fremsendelsen. Medlemsstaterne kan ved gennemførelsen af rammeafgørelsen bestemme, på hvilke betingelser de vil give samtykke til, at den pågældendes anmodning om fuldbyrdelse imødekommes, selv om personen ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, jf. stk. 3.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der kan være tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse og personens tilknytning til Danmark tilsiger, at afgørelsen fuldbyrdes her i landet, uanset at personen på tidspunktet for oversendelsen af anmodningen ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet. Det kan f.eks. være i tilfælde, hvor den pågældende er dansk statsborger og ønsker at underkaste sig foranstaltninger her i lan-

det. Det kan også være i tilfælde, hvor en udenlandsk statsborger, som er under efterforskning i udlandet, ønsker at flytte (lovligt) til Danmark af familie-, arbejds- eller studiemæssige årsager.

Den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse vil navnlig være relevant at tage hensyn til i sager, hvor efterforskningen i udstedelsesstaten må forventes at blive langvarig, og hvor foranstaltningerne udgør en reel hindring for den pågældendes mulighed for at opholde sig her i landet, indtil en eventuel straffesag indledes i udstedelsesstaten.

I disse tilfælde skal justitsministeren eller den, som justitsministeren bemyndiger hertil, kunne give samtykke til at fuldbyrde afgørelsen om foranstaltninger, uanset at den pågældende person på tidspunkt for anmodningen ikke har lovligt og sædvanligt ophold i Danmark i rammeafgørelsens forstand.

Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 29 v, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.1.3. Inden der træffes endelig afgørelse om fuldbyrdelse af en afgørelse, skal der tages stilling til, om fuldbyrdelsen eventuelt bør afslås under henvisning til en af de afslagsgrunde, som følger af rammeafgørelsen. Afslagsgrundene er udtømmende opregnet i rammeafgørelsen, og der vil derfor ikke kunne meddeles afslag på en anmodning om fuldbyrdelse, hvis der ikke foreligger en af de afslagsgrunde, der er anført heri.

Afslagsgrundene i rammeafgørelsen er alle formuleret som fakultative afslagsgrunde, hvilket betyder, at det er overladt til medlemsstaterne at vurdere, om de vil gøre brug af de pågældende afslagsgrunde.

I overensstemmelse med den fremgangsmåde, som hidtil er anvendt for gennemførelse af rammeafgørelser om gensidig anerkendelse, har Justitsministeriet medtaget samtlige afslagsgrunde i lovforslaget, jf. den foreslåede § 29 w, stk. 2, og § 29 x, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Justitsministeriet foreslår, at alle afslagsgrundene fastsættes som fakultative afslagsgrunde, således at der efter en konkret vurdering kan træffes afgørelse om fuldbyrdelse af afgørelsen, uanset at der er grundlag for afslag. Samme ordning er anvendt i forhold til gennemførelsen af rammeafgørelsen om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse.

Justitsministeriet har herved lagt vægt på, at fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling i henhold til rammeafgørelsen er afgrænset til at omfatte tilfælde, hvor den pågældende person har givet sit samtykke til, at afgørelsen fuldbyrdes her i landet. I tilfælde, hvor den pågældende ikke på tidspunkt for anmodningen har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, forudsættes det endda, at fuldbyrdelsen sker på den pågældendes anmodning, jf. rammeafgørelsens artikel 9, stk. 2.

Der er derfor ikke samme hensyn at tage til den pågældende som i sager om f.eks. udlevering, hvor afgørelsen kan

være indgribende for den pågældende og i visse tilfælde sker uden den pågældendes samtykke.

Justitsministeriet har i øvrigt lagt vægt på, at fuldbyrdelsen af afgørelser efter rammeafgørelsen som udgangspunkt alene indebærer en forpligtelse til at fuldbyrde foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Kompetencen til at træffe alle efterfølgende afgørelser i sagen, herunder afgørelse om udstedelse af en arrestordre med henblik på udlevering af den pågældende, tilkommer således udstedelsesstaten, jf. rammeafgørelsens artikel 18.

Det bemærkes i den forbindelse, at hvis udstedelsesstaten efterfølgende måtte begære den pågældende udleveret i henhold til rammeafgørelsens artikel 21, så er rammeafgørelsen ikke til hinder for, at danske myndigheder meddeler afslag på udlevering, hvis det vurderes, at en af afslagsgrundene efter rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre foreligger.

4.2. Afslagsgrunde

4.2.1. Krav til attest

Efter artikel 15, stk. 1, litra a, i rammeafgørelsen kan anerkendelse af en dom eller afgørelse afslås, hvis den i artikel 10 omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til den udenlandske afgørelse og ikke er blevet kompletteret eller berigtiget inden for en rimelig frist, som fuldbyrdelsesmyndigheden har fastsat. Kravet om anvendelse af attesten fremgår af lovens § 48.

Afslagsgrunden foreslås gennemført med forslaget til § 29 x, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Hvis attesten også efter udløbet af den nævnte frist er ufuldstændig eller behæftet med fejl, bør der som udgangspunkt meddeles afslag på fuldbyrdelse.

Det forudsættes dog, at der efter en konkret vurdering kan ske fuldbyrdelse af afgørelsen, således at udstedelsesstatens manglende opfyldelse af de formelle krav ikke skal komme den pågældende til skade, hvis det i øvrigt vurderes at være gavnligt for den pågældende, at foranstaltningen fuldbyrdes her i landet, og fuldbyrdelsen vil kunne gennemføres på grundlag af den mangelfulde eller fejlbehæftede attest.

4.2.2. Lovligt og sædvanligt ophold

Efter artikel 15, stk. 1, litra b, kan en medlemsstat vælge at afslå fuldbyrdelsen af en afgørelse, hvis kriterierne om lovligt og sædvanligt ophold ikke er opfyldt, eller hvis attesten indeholder andre foranstaltninger end dem, som medlemsstaterne er forpligtet til at føre tilsyn med.

Det følger af rammeafgørelsens artikel 9, stk. 3, at medlemsstaterne kan bestemme på hvilke betingelser, de vil give samtykke til, at den pågældendes anmodning om fuldbyrdelse af foranstaltningerne imødekommes, selv om vedkommende ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der bør ske fuldbyrdelse af afgørelser i tilfælde, hvor hensynet til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse – herunder for (lovligt) at flytte til et andet land af familie-,

uddannelses-, eller arbejdsmæssige årsager – tilsiger dette, uanset at personen på tidspunktet for oversendelsen af anmodningen mv. ikke har lovligt og sædvanligt ophold her i landet. Der vil imidlertid være grundlag for at afslå anerkendelsen, hvis dette hensyn ikke gør sig gældende.

Afslagsgrunden foreslås gennemført i § 29 x, stk. 1, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.2.3. Foranstaltningernes art

Efter rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, er medlemsstaterne forpligtede til at fuldbyrde en række nærmere opregnede foranstaltninger. Medlemsstaterne kan i henhold til stk. 2, meddele Generalsekretariatet for Rådet, om de vil føre tilsyn med øvrige foranstaltninger, som ikke er omfattet af listen. Artikel 8 er gennemført i den foreslåede § 29 u, jf. pkt. 4.1 ovenfor.

Hvis attesten indeholder foranstaltninger, som ikke er omfattet af § 29 u, bør der som udgangspunkt meddeles afslag på fuldbyrdelse, medmindre det efter en konkret vurdering viser sig at være hensigtsmæssigt at fuldbyrde foranstaltningen af hensyn til den pågældende person, og fuldbyrdelsen i øvrigt ikke er forbundet med vanskeligheder.

Afslagsgrunden foreslås gennemført i § 29 x, stk. 1, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.2.4. Forbud mod dobbelt strafforfølgning

Ifølge artikel 15, stk. 1, litra c, i rammeafgørelsen kan medlemsstaterne afslå at fuldbyrde afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, når fuldbyrdelsen vil være i strid med princippet om dobbelt retsforfølgning (ne bis in idem). Princippet er ikke nærmere defineret i selve rammeafgørelsen, og de nærmere betingelser må således – som ved gennemførelsen af de øvrige rammeafgørelser om gensidig anerkendelse – fastlægges i henhold til national ret.

Princippet om forbud mod dobbelt retsforfølgning er et grundlæggende princip i dansk strafferet og indebærer i hovedtræk, at ingen i en straffesag på ny må kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt, medmindre sagen kan genoptages, fordi der foreligger bevis for nye eller nyopdagede kendsgerninger, eller såfremt der i den tidligere rettergang er begået en grundlæggende fejl, som kunne påvirke sagens udfald. Princippet er fastslået i straffelovens § 10 a, som indebærer, at en person, over for hvem der er afsagt en straffedom i den stat, hvor handlingen er begået, ikke kan strafforfølges her i landet for samme handling, hvis den pågældende er frifundet, den idømte sanktion er under fuldbyrdelse, er fuldbyrdet eller bortfaldet, eller den dømte er fundet skyldig uden fastsættelse af sanktion.

Efter forslaget til § 29 x, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, kan fuldbyrdelsen af en afgørelse afslås, hvis afgørelsen vedrører samme forhold, som den domfældte tidligere er fundet skyldig i eller frifundet for her i landet eller i en anden

stat end udstedelsesstaten (forbud mod dobbelt strafforfølgning).

Bestemmelsen medfører, at en anmodning om anerkendelse af afgørelse vil kunne afslås, hvis den pågældende f.eks. allerede er frifundet i en anden medlemsstat for det samme forhold. Tilsvarende gælder, hvis den pågældende tidligere er benådet her i landet for handlingen.

Hvis den pågældende tidligere er blevet dømt (og ikke frifundet) i en anden stat end Danmark, kan anerkendelse afslås, hvis den tidligere dom er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domsstaten. Fuldbyrdelsen vil således ikke kunne afslås under henvisning til, at den pågældende allerede er blevet dømt, hvis der på grund af passivitet i domsstaten ikke er taget skridt til fuldbyrdelse af dommen.

Det foreslås tillige, at anmodning om fuldbyrdelse kan afslås, hvis tiltale er frafaldet eller påtale er opgivet her i landet, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse i § 29 x, stk. 2, svarer til lovens § 29 e om afslag på fuldbyrdelse af afgørelser om fængselsstraffe og frihedsberøvende foranstaltninger og § 29 q om afslag på anerkendelse og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i betingede domme, alternative sanktioner og afgørelser om prøveløsladelse mv.

Afslaget er efter den foreslåede bestemmelse i § 29 x, stk. 2, gjort fakultativt, men det forudsættes, at fuldbyrdelse som altovervejende hovedregel afslås, hvis den afgørelse, som anmodningen om fuldbyrdelse vedrører, er afsagt i strid med princippet om *ne bis in idem*.

Hvis hensynet til den pågældende person tilsiger det, herunder navnlig hvis alternativet er, at den pågældende varetægtsfængsles i udstedelsesstaten, bør det imidlertid overvejes at fuldbyrde afgørelsen om foranstaltninger her i landet.

Det bemærkes, at fuldbyrdelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling ikke medfører en forpligtelse til efterfølgende at udlevere den pågældende person til udstedelsesstaten til eventuel videre strafforfølgning, medmindre forpligtelsen til at udlevere følger af reglerne i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, jf. rammeafgørelsens artikel 15, stk. 1, litra h, og pkt. 4.2.10 nedenfor.

Efter udleveringslovens § 10 d, stk. 1, kan udlevering således ikke finde sted til en medlemsstat inden for EU, når den, der søges udleveret er dømt eller frifundet for den samme strafbare handling her i landet, eller i en anden medlemsstat end den, der anmodet om udleveringen. Tilsvarende gælder, hvis den, der søges udleveret, er benådet for handlingen.

4.2.5. Dobbelt strafbarhed

Efter artikel 14, stk. 1, i rammeafgørelsen kan fuldbyrdelsesstaten ikke stille krav om dobbelt strafbarhed (det vil sige krav om, at den lovovertrædelse, som dommen vedrører, skal være strafbar i både udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten), hvis der er tale om en af de i bestemmelsen nærmere angivne handlinger (positivlisten), og den pågældende handling

kan straffes i udstedelsesstaten med en frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 3 år. Positivlisten omfatter bl.a. terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn, bedrageri og dokumentfalsk.

Som anført ovenfor under beskrivelsen af rammeafgørelsens indhold svarer positivlisten i artikel 14, stk. 1, til listen i den europæiske arrestordre, som siden er blevet gentaget i de efterfølgende rammeafgørelser om gensidig anerkendelse.

Det vil være udstedelsesstatens lovgivning, der er afgørende for, om en konkret lovovertrædelse skal anses for omfattet af positivlisten. Det er således uden betydning, om en tilsvarende lovovertrædelse i dansk lovgivning afgrænses på en anden måde eller er beskrevet med andre ord.

Rammeafgørelsen giver mulighed for, at den enkelte medlemsstat kan afgive en erklæring om, at medlemsstaten af forfatningsmæssige grunde ikke vil anvende artikel 14, stk. 1, med hensyn til nogle af eller alle overtrædelserne efter stk. 1, således at medlemsstaten også kan afslå at fuldbyrde en afgørelse, der vedrører handlinger omfattet af positivlisten, hvis der ikke foreligger dobbelt strafbarhed. Der henvises til artikel 14, stk. 4.

Justitsministeriet finder ikke, at der foreligger sådanne forfatningsmæssige grunde, som er nødvendige for at kunne undtage en eller flere overtrædelser på positivlisten. Det bemærkes i øvrigt, at de handlinger, der er omfattet af positivlisten, normalt vil være strafbare i alle medlemsstater, og at hensynet til den pågældende, som selv har indvilget i, at foranstaltningen fuldbyrdes her i landet, bør tale for, at det land, hvor personen har – eller ønsker fremover at have – sædvanligt ophold, fuldbyrder foranstaltningen også selv om den handling, som ligger til grund for afgørelsen (undtagelsesvist) ikke er strafbar i det pågældende land.

Efter artikel 15, stk. 1, litra d, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten vælge at afslå afgørelser om foranstaltninger, som vedrører handlinger, der ligger uden for positivlisten i stk. 1, hvis den pågældende handling ikke er strafbar efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning.

Justitsministeriet finder heller ikke i disse tilfælde, at det bør udelukkes, at der efter en konkret vurdering kan ske fuldbyrdelse af en afgørelse om en foranstaltning, selv om den handling, som afgørelsen vedrører, ikke er strafbar efter dansk ret. Der kan i den forbindelse navnlig lægges vægt på den pågældendes tilknytning til Danmark, og om den pågældende eventuelt risikerer at blive varetægtsfængslet i udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdelse afslås.

Der henvises til den foreslåede § 29 w, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.2.6. Forældelse

Efter rammeafgørelsens artikel 15, stk. 1, litra e, kan fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afslås, hvis straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning, og den er knyttet til handlinger, der fal-

der ind under fuldbyrdesstatens kompetence i henhold til denne stats lovgivning.

Spørgsmålet om forældelse af strafansvar og fængselsstraf og andre retsfølger af frihedsberøvende karakter er i dansk ret reguleret i straffelovens kapitel 11.

Det foreslås, at en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling kan afslås, hvis foranstaltningen ikke kan fuldbyrdes, fordi handlingen, som fuldbyrdelsen vedrører, er forældet efter dansk ret, jf. forslaget til § 29 x, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Bestemmelsen svarer bl.a. til lovens § 29 f, nr. 4, vedrørende afslag på fuldbyrdelse af afgørelser om fængselsstraffe og frihedsberøvende foranstaltninger og § 29 p, nr. 4, vedrørende afslag på anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straf-fastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternative sanktioner eller ved prøveløsladelse.

Der er også her tale om en fakultativ afslagsgrund, idet der kan være tilfælde, hvor hensynet til den pågældende, som risikerer at blive underkastet varetægtsfængsling i udstedelsesstaten, tilsiger, at fuldbyrdelse alligevel bør ske.

4.2.7. Immunitet

Det fremgår af artikel 15, stk. 1, litra f, i rammeafgørelsen, at medlemsstaterne kan afslå at anerkende afgørelser omfattet af rammeafgørelsen i tilfælde, hvor der i fuldbyrdesstatens lovgivning foreligger immunitet, der gør det umuligt at føre tilsyn med de pågældende pligter og påbud.

Regler om immunitet følger bl.a. af Wienerkonventionen af 18. april 1961 om diplomatiske forbindelser samt regler om immunitet for ansatte ved internationale institutioner. Immunitet kan endvidere følge af andre bestemmelser, som f.eks. grundlovens § 57, 2. pkt., hvorefter medlemmer af Folketinget ikke uden Folketingets samtykke kan drages til ansvar for deres ytringer i tinget uden for samme.

Det foreslås, at afslagsgrunden om immunitet i sager om fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling gøres fakultativ, således at der i forbindelse med afgørelsen om fuldbyrdelse kan tages hensyn til den pågældendes tilknytning til Danmark og eventuelt om den pågældende risikerer at blive varetægtsfængslet i udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdelse i Danmark afslås. Der henvises til forslaget til § 29 x, stk. 1, nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Afslagsgrunden svarer til afslagsgrunden i lovens § 29 p, nr. 5, vedrørende anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straf-fastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternative sanktioner eller ved prøveløsladelse.

4.2.8. Den kriminelle lavalder

Ifølge artikel 15, stk. 1, litra g, i rammeafgørelsen kan medlemsstaterne afslå at fuldbyrde afgørelser omfattet af rammeafgørelsen i tilfælde, hvor den pågældende person på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for

de handlinger, der ligger til grund for afgørelsen. Den kriminelle lavalder er i Danmark fastsat i straffelovens § 15.

Afslagsgrunden foreslås indsat som en fakultativ afslagsgrund i lovens § 29 x, stk. 1, nr. 7, således at princippet om den kriminelle lavalder ikke er til hinder for, at der kan tages hensyn til et ønske fra den unge eller dennes repræsentanter om, at de pålagte foranstaltninger fuldbyrdes her i landet, hvor den unge har eller eventuelt ønsker at have bopæl, og eventuelt således at den unge undgår varetægtsfængsling i udstedelsesstaten.

En afgørelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger over for den pågældende unge indebærer ikke en forpligtelse til at imødekomme en eventuel efterfølgende anmodning fra udstedelsesstaten om at udlevere den unge med henblik på fortsat strafforfølgning.

Hvis udstedelsesstaten efterfølgende måtte begære den pågældende unge udleveret, er rammeafgørelsen således ikke til hinder for, at de danske myndigheder meddeler afslag på udlevering, hvis det vurderes, at en af afslagsgrundene efter rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre foreligger.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af udleveringslovens §10 c, at udlevering ikke kan finde sted, hvis den pågældende på tidspunktet for gerningen var under den kriminelle lavalder i Danmark, jf. straffelovens § 15.

4.2.9. Straf på grund af køn, race, religion, etnicitet mv.

Ifølge præambelbetragtning 16 i rammeafgørelsen skal intet i rammeafgørelsen fortolkes som et forbud mod at nægte fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis der er objektive grunde til at formode, at foranstaltningen er idømt med det formål at straffe den pågældende person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af en af disse grunde.

Præambelbetragtning 16 vedrører således den situation, hvor den fuldbyrdende myndighed måtte blive anmodet om at fuldbyrde en afgørelse, som formodes at være i strid med grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og traktaten om Den Europæiske Union. I disse tilfælde er fuldbyrdesstaten berettiget til at afvise anerkendelse.

Tilsvarende præambelbetragtninger i andre rammeafgørelser om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser er som hovedregel gennemført som obligatoriske afslagsgrunde, jf. lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union § 7, stk. 3, vedrørende beslaglæggelseskendelser, § 13 f, nr. 4, vedrørende bevissikringskendelser, § 20, stk. 3 vedrørende bødestrafte og § 29 d, nr. 5, vedrørende fuldbyrdelse af afgørelser om fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger.

For så vidt angår afgørelser om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternative sanktioner eller ved prøveløsladelse er afslagsgrun-

den fastsat som en fakultativ afslagsgrund, jf. lovens § 29 p, nr. 3.

I dette lovforslag foreslås det ligeledes, at afslagsgrunden gøres fakultativ, jf. forslaget til lovens § 29 x, stk. 1, nr. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Formålet er at give mulighed for at anerkende afgørelsen på trods af, at afslagsgrunden foreligger, hvis vægtige hensyn til den pågældende person taler for det. Det bør således efter Justitsministeriets opfattelse ikke være udelukket at overveje at fuldbyrde en afgørelse, der formodes at være i strid med de nævnte rettigheder, hvis den pågældende – i stedet for f.eks. at søge afgørelsen omstødt i udstedelsesstaten – selv ønsker, at foranstaltningen fuldbyrdes her i landet, og hvis hensynet til den pågældendes mulighed for at oprettholde en normal tilværelse taler for det. I sådanne tilfælde vil det være muligt at fuldbyrde foranstaltningen, hvis alternativet til fuldbyrdelsen er, at vedkommende enten varetægtsfængsles eller undergives foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling i udstedelsesstaten.

4.2.10. Afslag på udlevering

Efter rammeafgørelsens artikel 15, stk. 1, litra h, kan en medlemsstat afslå at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis den i tilfælde af en overtrædelse af foranstaltningerne ville skulle afslå at overgive den pågældende person i overensstemmelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Afslagsgrunden i artikel 15, stk. 1, litra h, foreslås indsat som ny § 29 x, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Som anført under bemærkningerne til de øvrige afslagsgrunde vil der være tilfælde, hvor hensynet til den pågældende person tilsiger, at foranstaltningen fuldbyrdes her i landet, selv om der er grundlag for at afslå fuldbyrdelse, og uanset at den pågældende ikke senere vil kunne udleveres til udstedelsesstaten efter reglerne i udleveringslovens kapitel 2 a om den europæiske arrestordre. Det gælder f.eks., hvis den pågældende er under den kriminelle lavalder på gerningstidspunktet, jf. udleveringslovens § 10 c.

Det foreslås på denne baggrund at gøre afslagsgrunden fakultativ.

Det følger af rammeafgørelsens artikel 21, stk. 2, at fuldbyrdelsesstaten som udgangspunkt ikke kan påberåbe sig artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre som begrundelse for at afslå udlevering af personer, der har overtrådt foranstaltningerne.

Artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre bestemmer, at en arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende stats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed af mindst 4 måneder.

Formålet med bestemmelsen i artikel 21, stk. 2, er således at sikre, at udlevering ikke skal kunne afslås med henvisning til, at det nævnte strafmaksimum ikke er opfyldt, hvis den

pågældende i forvejen har været undergivet en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling i fuldbyrdelsesstaten, men nu ønskes udleveret til strafforfølgning i udstedelsesstaten.

Efter rammeafgørelsens artikel 21, stk. 3, kan en medlemsstat imidlertid erklære over for Rådets Generalsekretariat, at den alligevel agter at anvende artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre i disse situationer.

Justitsministeriet vil i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen afgive en erklæring i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, således at danske myndigheder ikke vil være forpligtet til at træffe beslutning om udlevering i sager om mindre alvorlig kriminalitet, der ikke opfylder betingelserne for udstedelse af en arrestordre efter artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Danmark vil dermed også – med hjemmel i afslagsgrunden i artikel 15, stk. 1, litra h, jf. den foreslåede § 29 x, stk. 1, nr. 8 – kunne afslå at fuldbyrde foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling i sådanne sager.

Hvis Danmark ønsker at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, selv om anerkendelse vil kunne afslås under henvisning til artikel 15, stk. 1, litra h, skal Danmark efter artikel 15, stk. 3, underrette udstedelsesstaten om den påtænkte afgørelse og give udstedelsesstaten en frist på 10 dage til at trække anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse tilbage.

Denne forpligtelse gennemføres ved den foreslåede § 29 y, stk. 2, jf. lovforslagets § 1 nr. 4.

4.3. Underretning om afslag

Når der i henhold til de foreslåede bestemmelser i § 29 w, stk. 2, eller § 29 x, meddeles afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes skriftligt og uden unødigt ophold om afgørelsen, jf. forslaget til lovens § 29 å, nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.4. Fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling

4.4.1. De kompetente myndigheder og frister for myndighedernes afgørelse

Efter artikel 6 i rammeafgørelsen udpeger hver medlemsstat en eller flere kompetente myndigheder til at træffe afgørelser efter rammeafgørelsens regler. Det fremgår af artikel 6, stk. 2, at medlemsstaterne kan udpege ikke-judicielle myndigheder til at træffe afgørelser i medfør af rammeafgørelsen, hvis disse myndigheder har kompetence til at træffe afgørelser af lignende art efter national ret. Afgørelser omtalt i rammeafgørelsens artikel 18, litra c (dvs. afgørelser om udlevering), skal dog træffes af en kompetent judicial myndighed. Medlemsstaterne kan efter artikel 7 udpege en central myndighed til at bistå de kompetente myndigheder med

den administrative fremsendelse og modtagelse af afgørelser mv.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten anerkender snarest muligt og senest 20 arbejdsdage efter fremsendelsen af attesten afgørelsen fra udstedelsesstaten, jf. rammeafgørelsens artikel 12, stk. 1. Hvis afgørelsen om fuldbyrdelse påklages, forlænges fristen for anerkendelse med yderligere 20 arbejdsdage.

Ifølge den gældende § 54, stk. 1, har justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kompetence til at træffe afgørelse om anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og konfiskation samt anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter og påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse. Dog træffes afgørelser om fuldbyrdelse af en fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning ved dom, jf. § 54, stk. 2.

Lovforslaget indebærer, at justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger dertil, endvidere får kompetence til at træffe afgørelser om anmodninger om anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. forslaget til ny affattelse af § 54, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 6. Bestemmelsen er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at træffe afgørelse overlades til andre myndigheder. Det forudsættes imidlertid, at kompetencen indtil videre vil ligge centralt i Justitsministeriet. Justitsministeriet skal som kompetent myndighed tage stilling til, om der foreligger en af de afslagsgrunde, som følger af lovforslaget, og om en afslagsgrund i bekræftende fald skal føre til, at anmodningen om anerkendelse afslås.

Fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling forudsætter, at der foretages en vurdering af, om den foranstaltning, der er fastsat i den udenlandske afgørelse, harmonerer med dansk ret, eller om foranstaltningen eventuelt skal tilpasses i overensstemmelse med den foranstaltning, som efter dansk ret vil kunne anvendes for tilsvarende lovovertrædelser, jf. rammeafgørelsens artikel 13 og den foreslåede § 29 v, stk. 3.

Det foreslås på den baggrund, at domstolene, som i forvejen har kompetencen til at træffe afgørelser om varetægtsurrogater i henhold til dansk ret, og anklagemyndigheden, skal udpeges som kompetente myndigheder for så vidt angår fuldbyrdelsen af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. forslaget til ny § 54, stk. 3, og § 54 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 og nr. 9.

Det vurderes ikke at være nødvendigt at udpege en central myndighed som anført i rammeafgørelsens artikel 7.

Justitsministeriet vil i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, orientere Rådets Generalsekretariat om de myndigheder, som i Danmark er kompetente til at træffe afgørelser.

Den frist for behandlingen af spørgsmålet om anerkendelse på 20 dage, som følger af rammeafgørelsens artikel 12,

foreslås indsat i § 54 som et nyt stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 8. Fristen omfatter både Justitsministeriets, anklagemyndighedens og domstolenes behandling af sagen. Hvis en afgørelse om fuldbyrdelse kæres, jf. den foreslåede § 54 d, stk. 4, kan fristen forlænges med 20 dage.

4.4.2. Sagens behandling ved retten

Det foreslås, at Justitsministeriet i tilfælde af anerkendelse drager omsorg for, at sagen overdrages til anklagemyndigheden med henblik på indbringelse for byretten på det sted, hvor den pågældende bor. Hvis den pågældende ikke bor her i landet, bestemmer Justitsministeriet, hvilken byret der skal behandle sagen, jf. forslag til lovens § 54 d, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 9. I overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 12, stk. 1, er det fastsat i bestemmelsen, at indbringelse for retten skal ske snarest muligt efter, at der er truffet afgørelse om anerkendelse, og anklagemyndigheden har modtaget sagen.

Anklagemyndigheden skal sørge for, at den pågældende underrettes om tid og sted for retsmødet, jf. forslaget til § 54 d, stk. 2, uanset om den pågældende vil have praktisk mulighed for at være til stede under sagens behandling i retten.

Det vurderes ikke at være nødvendigt at stille krav om, at en indkaldelse til retsmødet skal forkyndes for den pågældende, bl.a. fordi det følger af rammeafgørelsens artikel 9, at den pågældende person allerede i forbindelse med udstedelsesstatens behandling af sagen har givet samtykke til, at foranstaltningerne fuldbyrdes i Danmark, og personen derfor allerede er underrettet om, at der vil ske fuldbyrdelse her i landet. Det må derfor anses for tilstrækkeligt, at den pågældende indkaldes til retsmødet ved afsendelse af et almindeligt brev til den adresse, som vedkommende har oplyst i forbindelse med udstedelsesstatens anmodning om at søge afgørelsen anerkendt og fuldbyrdet her i landet, jf. attestens bilag I til rammeafgørelsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende person opholder sig i udstedelsesstaten, eventuelt fordi personen er underkastet varetægtsfængsling, vil det være naturligt, at underretningen sker via udstedelsesstatens kompetente myndighed.

For at sikre en hensigtsmæssig gennemførelse af rammeafgørelsen foreslås det i § 54 d, stk. 3, at sagen kan fremmes i retten uden den pågældendes tilstedeværelse. I overensstemmelse med præambelbetragtning 10 i rammeafgørelsen er det fastlagt, at retten i disse tilfælde kan beslutte, at den pågældende person kan deltage i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede.

Bl.a. fordi det efter lovforslaget er muligt at fremme sagen uden den pågældendes medvirken, foreslås det i § 54 d, stk. 2, at retten skal beskikke en forsvarer for den pågældende. Bestemmelsen supplerer retsplejelovens bestemmelser i §§ 731 og 732 om beskikkelse af forsvarere.

Efter lovforslaget skal retten træffe afgørelse ved kendelse, jf. den foreslåede § 54, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Retten skal ikke vurdere, om betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762 er opfyldt. Retten skal derimod tage stilling til, om den eller de foranstaltninger, som

er fastsat i den udenlandske afgørelse, uden videre kan fuldbyrdes, eller om der skal ske tilpasning af foranstaltningerne, fordi de er uforenelige med foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes som alternativ til varetægtsfængsling i anledning af en tilsvarende strafbar handling, såfremt betingelserne for varetægtsfængsling er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse i § 29 v, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, giver således mulighed for, at retten kan tilpasse arten af foranstaltningen i udstedelsesstatens afgørelse til arten af de foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes for en tilsvarende strafbar handling. Den tilpassede foranstaltning skal ligge så tæt som muligt på den oprindelige foranstaltning, som er fastlagt i udstedelsesstaten, og må desuden ikke udgøre en skærpelse i forhold hertil.

Bestemmelsen forudsætter, at foranstaltningerne i afgørelsen tilpasses danske forhold, således at retten ikke skal træffe afgørelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger, som ikke kan anvendes i dansk ret i den form, som de er fastlagt i udstedelsesstaten. Forslaget svarer til rammeafgørelsens artikel 13, som har til formål at sikre anerkendelsen af afgørelsen, uden at der kræves fuldstændig harmonisering af de forskellige foranstaltninger.

I forbindelse med rettens afgørelse om tilpasning skal det tages i betragtning, at tilpasningen ikke må føre til en skærpelse af den foranstaltning, som oprindeligt er pålagt, jf. § 29 v, stk. 3. Forbudet medfører således, at der f.eks. ikke må fastsættes et krav om, at den pågældende ikke må forlade sin bopæl, hvis udstedelsesstatens afgørelse alene pålægger den pågældende ikke at opholde sig i nærheden af bestemte lokaliteter.

I tilfælde, hvor en foranstaltning er tilpasset danske forhold og derfor ikke er umiddelbart sammenlignelig med den foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, vil der kunne opstå situationer, hvor det er svært at vurdere, om den nye foranstaltning udgør en skærpelse i forhold til den oprindelige foranstaltning. I disse tilfælde skal der foretages en samlet vurdering af, om den tilpassede foranstaltning er mere indgribende over for den pågældendes personlige frihed.

Udstedelsesstaten skal underrettes om, at foranstaltningen er blevet tilpasset, og om begrundelsen for tilpasningen, jf. forslaget til § 29 å, stk. 1, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

I den foreslåede § 54 d, stk. 4, er det fastsat, at en kendelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan kæres i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Som anført vil der være sager, hvor den pågældende ikke vil være til stede i landet under sagens behandling, og kæremålsfristen regnes derfor fra den dag, hvor retten har sendt afgørelsen til den pågældende.

4.4.2.1. Frister for foranstaltningens længde

Rammeafgørelsen giver ikke mulighed for at tilpasse foranstaltningens varighed til varigheden af den foranstaltning,

som efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning normalt ville skulle fastsættes for tilsvarende lovovertrædelser.

Rammeafgørelsens artikel 11, stk. 2, litra d, jf. artikel 20, stk. 2, litra b, indeholder imidlertid en mulighed for, at fuldbyrdelsesstaten kan beslutte at indstille fuldbyrdelsen af en afgørelse fra fuldbyrdelsesstaten, hvis foranstaltningen overskrider den maksimale længde, som foranstaltningen kan være efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Maksimumperioden defineres i præambelbetragtning 7 som det samlede tidsrum, hvorefter det ikke længere er retligt muligt at forlænge foranstaltningerne.

Dansk ret indeholder ikke regler om ufravigelige frister for foranstaltningens længde, så længe betingelserne for varetægtsfængslingen, herunder proportionalitetskravet, vurderes at være opfyldt. Der henvises til pkt. 2.1 om retsplejelovens regler for varetægtsfængsling og foranstaltninger, som alternativ til varetægtsfængsling. Det vurderes derfor, at rammeafgørelsens artikel 11, stk. 2, litra d, ikke vil kunne anvendes som grundlag for at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning her i landet.

Det følger imidlertid af rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3, at fuldbyrdelsesstaten kan anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for en rimelig frist at bekræfte nødvendigheden af at opretholde tilsynet, hvis der efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning kræves en periodisk bekræftelse af opretholdelsen af foranstaltningerne. Hvis anmodningen ikke besvares, kan den kompetente myndighed igen anmode om den nævnte bekræftelse inden for en rimelig tidsfrist, og hvis heller ikke den anmodning besvares, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pågældende foranstaltninger.

Den fuldbyrdende myndighed kan desuden til enhver tid opfordre den kompetente myndighed til at oplyse, om opretholdelsen af foranstaltningen fortsat er nødvendig i betragtning af omstændighederne i den foreliggende sag, jf. artikel 19, stk. 1.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan der være behov for at anmode udstedelsesstaten om en periodisk bekræftelse af nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen, således at den kompetente myndighed her i landet løbende er opmærksom på eventuelle sagsskridt i udstedelsesstaten, som kan medføre, at fuldbyrdelsen af en foranstaltning skal indstilles.

Det foreslås på denne baggrund at fastlægge en procedure for fremsendelse af anmodninger i de sager, hvor foranstaltningen på udstedelsesstatens anmodning og i overensstemmelse med udstedelsesstatens afgørelse skal opretholdes ud over 4 uger, jf. forslaget til § 29 æ, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Efter § 29 æ, stk. 1, skal justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes, hver gang der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af en bekræftelse fra udstedelsesstaten.

Bestemmelsen skal sikre, at udstedelsesstaten senest hver 4. uge bekræfter nødvendigheden af foranstaltningen. Ved fastlæggelsen af fristen på 4 uger er der taget udgangspunkt i den frist, som efter retsplejelovens § 767, stk. 1, kan fastsættes for længden af en foranstaltning, der træder i stedet for varetægtsfængsling.

Fristen for indhentelse af udstedelsesstatens bekræftelse løber som anført fra det tidspunkt, hvor fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet. Der tages dermed hensyn til, at den pågældende person – i nogle tilfælde – ikke vil være til stede i Danmark, når afgørelsen om fuldbyrdelse træffes, og at selve fuldbyrdelsen af foranstaltningen i disse tilfælde først kan begynde, når personen er kommet her til landet.

Det følger af præambelbetragtning 8 til rammeafgørelsen, at fuldbyrdelsesstatens anmodning om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen efter artikel § 23, stk. 3, ikke forpligter den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til at træffe ny afgørelse om at forlænge foranstaltningerne. I forbindelse med fremsættelsen af anmodningen om bekræftelse, jf. forslaget til § 29 æ, stk. 1, kan der således ikke stilles krav om, at der foreligger en ny kendelse eller andet eksigibelt dokument fra udstedelsesstaten, der forlænger foranstaltningen.

Det foreslås i § 29 æ, stk. 2, at en fremsættelse af en anmodning efter stk. 1, kan undlades, hvis den pågældende har givet afkald herpå.

Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke besvarer en anmodning inden for den fastsatte frist, skal anmodningen straks genfremsættes. Hvis der herefter ikke kan opnås noget svar, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger, jf. forslaget til § 29 æ, stk. 3.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at ansvaret for at anmode udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, jf. § 29 æ, mest hensigtsmæssigt placeres hos anklagemyndigheden, som efter dansk ret har ansvaret for at fremsætte anmodninger over for retten om varetægtsfængsling og foranstaltninger, som træder i stedet herfor, jf. retsplejelovens § 764.

Anklagemyndigheden bør derfor også have kompetencen til at træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, når udstedelsesstaten ikke har svaret på anmodningen, jf. § 29 æ, stk. 3. En sådan afgørelse vil i givet fald skulle træffes på grundlag af en konkret vurdering af alle sagens oplysninger, herunder oplysninger fra udstedelsesstaten om arten af den kriminalitet, som afgørelsen vedrører, og den periode, som fuldbyrdelsen af foranstaltningen må kunne forventes at vare.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden underretter den beskikkede forsvarer om udstedelsesstatens svar på anklagemyndighedens løbende anmodninger om bekræftelse af foranstaltningens nødvendighed, jf. § 29 æ, stk. 1, og om eventuelle afgørelser, som anklagemyndigheden måtte træffe i henhold til § 29 æ, stk. 3.

Hvis anklagemyndigheden træffer afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, skal det desuden meddeles Justitsministeriet med henblik på, at ministeriet kan underrette udstedelsesstatens myndigheder, jf. den foreslåede § 29 å, nr. 8. Når der er truffet afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af foranstaltningen, vil fuldbyrdelsen blive afbrudt, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten, jf. § 29 ø, nr. 4.

Det bemærkes, at Justitsministeriet har overvejet, om en afgørelse fra udstedelsesstaten, som indebærer opretholdelsen af en foranstaltning ud over 4 uger, eventuelt burde forelægges for domstolene med henblik på, at domstolene kan påse, at der foreligger en bekræftelse fra udstedelsesstaten om nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen.

Som det fremgår ovenfor under pkt. 4.4.2, giver rammeafgørelsen imidlertid ikke mulighed for, at domstolene kan foretage en prøvelse af, om betingelserne for varetægtsfængsling er opfyldt, idet denne prøvelse forbeholdes udstedelsesstatens kompetente myndighed. Domstolenes opgave ville i givet fald alene være at konstatere, om anklagemyndigheden inden for 4-ugers fristen har indhentet en bekræftelse fra udstedelsesstaten om nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Kun i de tilfælde, hvor anklagemyndigheden gentagne gange har anmodet udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, og udstedelsesstaten ikke har svaret, ville domstolene kunne træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen, jf. rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3.

Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke, at det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt at indføre en ordning, hvorefter udstedelsesstatens bekræftelse af nødvendigheden af at opretholde en foranstaltning skal forelægges for domstolene.

4.4.2.2. *Virkingen af fuldbyrdelse*

Når retten har truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling, skal udstedelsesstaten straks underrettes om afgørelsen, jf. rammeafgørelsens artikel 20, stk. 2, litra e, og forslag til lovens § 29 å, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Rammeafgørelsen indeholder ikke regler for den praktiske fremgangsmåde, der skal anvendes, når der er truffet afgørelse om at fuldbyrde en afgørelse fra udstedelsesstaten, og den pågældende skal underkastes foranstaltninger her i landet.

Det forudsættes, at en eventuel overførsel af den pågældende i de situationer, hvor det er relevant – herunder navnlig hvis personen er frihedsberøvet i udstedelsesstaten – må aftales mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og politiet, som i Danmark har kompetencen til forestå fuldbyrdelsen. Det vil som udgangspunkt være udstedelsesstaten, der skal tage initiativ til en sådan overførsel, når myndighederne i udstedelsesstaten har modtaget underretning om, at en anmodning om fuldbyrdelse kan imødekommes.

Den foreslåede bestemmelse i § 58, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, indebærer, at fuldbyrdelsen af en afgørelse om en foranstaltning som alternativ til fængselsstraf, jf. § 29 u, skal fuldbyrdes efter de almindelige regler i dansk ret.

4.4.3. Efterfølgende afgørelser og afgørelser om udlevering

Efter rammeafgørelsens artikel 18, stk. 1, tilkommer det udstedelsesstaten ved anvendelse af national lovgivning at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Disse afgørelser omfatter forlængelse, ændring og tilbagekaldelse af afgørelsen om foranstaltninger, ændring af foranstaltningerne og udstedelse af en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft.

Bestemmelsen er gennemført i forslaget til § 29 z, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Det følger af rammeafgørelsens artikel 18, stk. 3, at den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten vil være berettiget til at gennemgå en ny procedure for fuldbyrdelse, hvis udstedelsesstaten i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 18, stk. 1, beslutter at ændre afgørelsen eller foranstaltningerne i afgørelsen. Proceduren må dog ikke indebære en ny gennemgang af afslagsgrundene.

Det foreslås på den baggrund, at justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan beslutte at afvise fuldbyrdelsen af en efterfølgende afgørelse fra udstedelsesstaten, hvis afgørelsen vedrører foranstaltninger, som ikke er omfattet af de foranstaltninger, der efter § 29 u kan fuldbyrdes her i landet, jf. § 29 z, stk. 2.

Udstedelsesstaten skal i givet fald straks underrettes om beslutningen om at afvise fuldbyrdelsen, jf. § 29 å, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. og kompetencen til at fuldbyrde går over til udstedelsesstaten, jf. den foreslåede § 29 ø, nr. 3.

Bestemmelsen i § 29 z, stk. 2, er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at afvise fuldbyrdelsen af en efterfølgende afgørelse fra udstedelsesstaten helt eller delvist overlades til andre myndigheder.

Justitsministeriet foreslår, at kompetencen til at afvise fuldbyrdelsen af en foranstaltning efter § 29 æ, stk. 2, indtil videre placeres i Justitsministeriet, som ligeledes har kompetence til i forbindelse med anerkendelsesproceduren at afvise fuldbyrdelsen af afgørelser, der ikke falder inden for § 29 u, jf. forslaget til § 29 x, stk. 1, nr. 3.

Hvis den ændrede foranstaltning ikke afvises efter den foreslåede bestemmelse i § 29 æ, stk. 2, skal foranstaltningen forelægges for domstolene med henblik på, at domstolene eventuelt kan foretage tilpasning af foranstaltningen i overensstemmelse med den foreslåede § 29 z, stk. 3, jf. § 29 v, stk. 3. Sagen forelægges for retten i overensstemmelse med proceduren i § 54 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Det forudsættes, at forelæggelse for retten kan udelades, hvis der er tale om mindre ændringer eller justeringer i foranstaltningen, som efter dansk ret ville kunne gennemføres uden rettens fornyede stillingtagen.

Efter rammeafgørelsens artikel 19, stk. 3, skal udstedelsesstaten underrettes om enhver overtrædelse af en foranstaltning og om enhver oplysning, der kan medføre vedtagelse af efterfølgende afgørelser, jf. også den foreslåede § 29 å, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Meddelelse gives ved hjælp af formularen i bilag II til rammeafgørelsen.

Hvis en person overtræder vilkårene for foranstaltningerne ved f.eks. ikke at møde op til et retsmøde, kan udstedelsesstaten vælge helt at trække beslutningen om tilsynsforanstaltningen tilbage og i stedet udstede en europæisk arrestordre med henblik på udlevering, jf. rammeafgørelsens artikel 18, stk. 1, litra c.

Den pågældende skal herefter udleveres i overensstemmelse med reglerne i den europæiske arrestordre, jf. artikel 21, stk. 1, i rammeafgørelsen.

Efter rammeafgørelsens artikel 21, stk. 2, kan fuldbyrdelsesstaten som udgangspunkt ikke påberåbe sig artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, når den træffer afgørelser om udlevering af personer, der har været undergivet foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre indeholder bestemmelser om, at en arrestordre kun kan udstedes for forhold, der efter den udstedende stats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst 12 måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed af mindst 4 måneder.

Som anført ovenfor under pkt. 4.2.10 vil Justitsministeriet i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen og i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 21, stk. 3, meddele Rådets Generalsekretariat, at Danmark fortsat agter at gøre brug af kravene i arrestordrens artikel 2, stk. 1, i sager om udlevering af personer, der har været undergivet foranstaltninger her i landet, således at danske myndigheder ikke er forpligtet til at træffe beslutning om udlevering i sager af mindre alvorlig kriminalitet, hvis personen har været undergivet foranstaltninger her i landet.

I de tilfælde, hvor udstedelsesstaten har modtaget flere underretninger om overtrædelse af de foranstaltninger, der er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og udstedelsesstaten ikke har truffet nogen afgørelse som opfølgning på overtrædelsen, foreslås det, at justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, kan anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om at træffe sådan afgørelse inden for en rimelig frist, jf. forslaget til § 29 z, stk. 4. Træffer den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke afgørelse inden for den nævnte frist, kan justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af afgørelsen her i landet, jf. § 29 z, stk. 5, jf. stk. 4, som gennemfører rammeafgørelsens artikel 23, stk. 2, jf. stk. 1.

Kompetencen til at træffe afgørelse efter § 29 z, stk. 4 og 5, placeres hensigtsmæssigt hos anklagemyndigheden, som i henhold til dansk ret har ansvaret for at indbringe eventuelle

overtrædelser af foranstaltning, der træder i stedet for vare-tægtsfængsling, for domstolene.

Hvis anklagemyndigheden træffer afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, skal det i givet fald meddeles Justitsministeriet med henblik på, at ministeriet kan underrette udstedelsesstatens myndigheder, jf. den foreslåede § 29 a, nr. 8.

Kompetencen føres i disse tilfælde tilbage til udstedelsesstaten, jf. den foreslåede § 29 ø, nr. 4.

4.4.4. Underretning af udstedelsesstaten

Rammeafgørelsen indeholder en række detaljerede regler om fuldbyrdelsesstatens forpligtelse til at underrette udstedelsesstaten om afgørelser, som træffes i udstedelsesstaten, og om omstændigheder, der har betydning for udstedelsesstatens mulighed for at træffe efterfølgende afgørelser i sagen, jf. navnlig artiklerne 19, 20 og 22. Disse underretningsforpligtelser foreslås gennemført i § 29 y og § 29 å, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

4.5. Danmark som udstedelsesstat

Danske myndigheders anmodninger til andre medlemsstater om at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er som udgangspunkt ikke nærmere reguleret i lovforslaget. Sådanne anmodninger vil således i vidt omfang skulle behandles efter reglerne i rammeafgørelsen.

Den gældende lov regulerer ligeledes kun i begrænset omfang danske myndigheders anmodning om fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser i andre lande. Lovens § 59, stk. 2, indeholder dog en bestemmelse om, at attester, der i medfør af loven (§ 48) skal fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af en række strafferetlige afgørelser, skal attesteres af justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil.

Med lovforslagets § 1, nr. 11, foreslås det at indføre et tilsvarende krav i sager om anmodning om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny § 60 c i loven, som fastslår, på hvilke betingelser justitsministeren eller den, justitsministeren bemyndiger dertil, kan anmode en anden medlemsstat om at overtage fuldbyrdelsen af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. lovforslagets § 1, nr. 12.

Bestemmelsen i § 60 c er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at udstede anmodninger om fuldbyrdelse til andre medlemsstater helt eller delvist overlades til andre myndigheder.

Kompetencen til at træffe afgørelse efter § 60 c vil indtil videre ligge centralt i Justitsministeriet, som skal træffe afgørelse om at anmode andre medlemsstaters myndigheder om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er truffet med hjemmel i retsplejelovens § 765.

Ved vurderingen af, om en afgørelse skal fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse, skal der lægges vægt på, at den ordning, som fastlægges med rammeafgørelsen, har til formål at fremme anvendelsen af ikke-frihedsberøvende foranstaltninger over for personer, der har lovligt og sædvanligt ophold i en anden medlemsstat, og at sikre, at den pågældende person til sin tid vil kunne stilles for retten her i landet, samt forbedre beskyttelsen af ofre og af offentligheden. Disse hensyn må derfor inddrages i afgørelsen.

Det er Justitsministeriets vurdering, at fremsendelse af en anmodning til en anden medlemsstat om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger til varetægtsfængsling i de fleste tilfælde vil ske på anmodning fra den pågældende person, der er pålagt foranstaltninger her i landet.

I sager, hvor anmodningen ikke stammer fra den pågældende person, skal det sikres, at personen er underrettet om de foranstaltninger, som den pågældende er pålagt, og at personen har samtykket i, at fuldbyrdelsen sker i en anden medlemsstat, jf. forslaget til lovens § 60 c og rammeafgørelsens artikel 9.

Inden Justitsministeriet træffer afgørelse i sagen, bør det desuden sikres, at politiet og anklagemyndigheden har haft lejlighed til at udtale sig med henblik på at fastlægge, om der er risiko for, at overførelsen af foranstaltningerne til fuldbyrdelse i en anden medlemsstat vil skade efterforskningen eller muligheden for at få straffesagen gennemført her i landet.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en bemyndigelsesbestemmelse i loven, der giver mulighed for, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager, som er omfattet af § 60 c, stk. 1 eller 2.

Bestemmelsen, som foreslås indsat som lovens § 60 c, stk. 3, kan navnlig tænkes anvendt, hvis det besluttes, at kompetencen til at træffe afgørelse efter § 60 c, stk. 1 eller 2, skal delegeres til andre myndigheder.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil muligvis kunne medføre et vist øget ressourceforbrug for Justitsministeriet, anklagemyndigheden og domstolene, der har kompetencen til at træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse her i landet af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er afsagt i en anden EU-medlemsstat. Endvidere vil lovforslaget kunne medføre et vist øget ressourceforbrug for politiet, der vil skulle påse, at foranstaltningerne overholdes her i landet. Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af rammeafgørelsen, at fuldbyrdelsesstaten skal afholde alle omkostninger ved anvendelse af rammeafgørelsen, bortset fra omkostninger, der opstår udelukkende på udsendelsesstatens område. Der henvises til pkt. 3.10 ovenfor.

Da lovforslaget imidlertid alene ventes at få betydning for ganske få sager årligt, sammenholdt med at der med ordningen gives mulighed for, at afgørelser om varetægtsurrogater truffet her i landet fuldbyrdes i en anden EU-medlems-

stat, er det vurderingen, at lovforslaget samlet set ikke vil have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

7. De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

8. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgere	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

(Lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union)

Til nr. 1-3 (§ 1, stk. 1, og overskriften til afsnit III)

Efter lovforslaget vil anvendelsesområdet for lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union blive udvidet til også at omfatte anerkendelse og fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtssurrogater) i medfør af Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009.

gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling.

10. Hørte myndigheder mv.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Rigspolitiet, Politiforbundet i Danmark, Foreningen af Statsadvokater, Politidirektørforeningen, Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Kriminalforsorgsforeningen, Dansk Fængselsforbund, HK-Landsklubben for Kriminalforsorgen, Advokatrådet, Danske Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Institut for Menneskerettigheder, Retssikkerhedsfonden, Retspolitisk Forening, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Det Kriminalpræventive Råd og Amnesty International.

I lovens afsnit III indsættes et nyt kapitel 6 c med de nærmere regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne afgørelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Til nr. 4 (kapitel 6 c)

Det foreslåede kapitel 6 c fastsætter regler om Danmarks anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. De foreslåede regler har til formål at gennemføre rammeafgørelse 2009/829/RIA i dansk ret.

Kapitlet indeholder i § 29 u en definition af de afgørelser, som reglerne i kapitlet finder anvendelse på, samt en række eksempler på foranstaltninger, som vil kunne fuldbyrdes her i landet.

§ 29 v, stk. 1-2, fastlægger hovedbetingelserne for, at en afgørelse afsagt i en anden EU-medlemsstat kan anerkendes med henblik på fuldbyrdelse her i landet, mens § 29 v, stk. 3, indeholder regler om muligheden for at tilpasse arten af de pågældende foranstaltninger til foranstaltninger, som vil kunne fastlægges her i landet for en tilsvarende strafbar handling.

Bestemmelsen i § 29 w fastsætter, i hvilke tilfælde danske myndigheder kan stille krav om dobbelt strafbarhed i forbindelse med anerkendelsen af en afgørelse fra udstedelsesstaten.

Bestemmelsen i § 29 x indeholder de afslagsgrunde, som – ud over manglende dobbelt strafbarhed, jf. § 29 w, stk. 2 – skal være gældende her i landet. § 29 y fastlægger, i hvilke tilfælde udstedelsesstaten skal høres, før der træffes afgørelse om afslag.

§ 29 z bestemmer henholdsvis udstedelsesstatens og fuldbyrdelsesstatens kompetencer i relation til efterfølgende afgørelser om f.eks. forlængelse, ændring eller tilbagekaldelse af udstedelsesstatens oprindelige afgørelse.

§ 29 æ fastlægger proceduren for at anmode udstedelsesstatens kompetente myndighed om at bekræfte nødvendigheden af at opretholde en foranstaltning.

§ 29 ø bestemmer, hvornår fuldbyrdelsen afbrydes her i landet og overgår til udstedelsesstaten.

Bestemmelsen i § 29 å indeholder generelle regler om underretning af udstedelsesstaten.

De enkelte bestemmelser er nærmere omtalt nedenfor.

§ 29 u

Den foreslåede bestemmelse i § 29 u fastlægger de straffetretlige afgørelser, som er omfattet af loven, og opregner en række eksempler på foranstaltninger, som vil kunne fuldbyrdes her i landet.

Efter bestemmelsen forpligter Danmark sig til at fuldbyrde strafferetlige afgørelser, der som alternativ til varetægtsfængsling pålægger en person en eller flere mindre indgribende foranstaltninger. I § 29 u, nr. 1-11, opregnes en række eksempler på sådanne foranstaltninger. Eksemplerne svarer til de foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er nævnt i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1 og 2.

Efter bestemmelsen skal foranstaltninger for at kunne fuldbyrdes her i landet være mindre indgribende over for den pågældende person end varetægtsfængsling. En foranstaltning vil endvidere ikke skulle fuldbyrdes, hvis den f.eks. har mere karakter af en straf end en tilsynsforanstaltning som alternativ til varetægtsfængsling og derfor falder uden for rammeafgørelsens anvendelsesområde.

§ 29 u gør ikke udtømmende op med, hvilke typer af foranstaltninger som Danmark forpligter sig til at fuldbyrde. Danmark vil således også kunne fuldbyrde andre foranstaltninger, som udgør mindre indgribende alternativer til varetægtsfængsling.

Det gælder for eksempel foranstaltninger, der indebærer en forpligtelse for den pågældende til at tage ophold i egnet

hjem eller institution som alternativ til varetægtsfængsling, jf. også retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1 i de almindelige bemærkninger.

§ 29 v

Bestemmelsen fastlægger, på hvilke betingelser en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling skal anerkendes og fuldbyrdes her i landet.

Efter *stk. 1* kan en afgørelse, som er afsagt i en anden medlemsstat (udstedelsesstaten), anerkendes og fuldbyrdes på anmodning fra udstedelsesstatens kompetente myndighed, hvis den person, som afgørelsen vedrører, har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, og personen, efter at være blevet underrettet om foranstaltningen i udstedelsesstatens afgørelse, har indvilget i at vende tilbage hertil, medmindre der er grundlag for at afslå anerkendelse efter en af de fastsatte afslagsgrunde, jf. bemærkningerne til §§ 29 w og 29 x nedenfor.

Bestemmelsen i *stk. 2* fastlægger, på hvilke betingelser der kan ske anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelse, selv om den pågældende person *ikke* har lovligt og sædvanligt ophold her i landet. Ifølge bestemmelsen kræves det, at anmodningen om anerkendelse sker efter personens ønske, og det skønnes formålstjenligt at anerkende afgørelsen under hensyn til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse.

Anerkendelse efter bestemmelsen forudsætter således en konkret vurdering af den pågældendes forhold og tilknytning til landet. Bestemmelsen tænkes navnlig anvendt i tilfælde, hvor den pågældende, som er underkastet foranstaltninger i udlandet, er dansk statsborger og ønsker at underkaste sig foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling her i landet. Bestemmelsen kan desuden anvendes i tilfælde, hvor en udenlandsk statsborger, som er under efterforskning i udlandet, ønsker at flytte (lovligt) til Danmark af familie-, arbejds- eller studiemæssige årsager.

Den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse vil navnlig være relevant at tage hensyn til i sager, hvor efterforskningen i udstedelsesstaten må forventes at blive langvarig, og hvor foranstaltningerne udgør en reel hindring for den pågældendes mulighed for at opholde sig og eventuelt arbejde her i landet, indtil en eventuel straffesag indledes i udstedelsesstaten.

Der henvises til pkt. 4.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* giver mulighed for at tilpasse arten af foranstaltningen i udstedelsesstatens afgørelse til arten af de foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes for en tilsvarende strafbar handling.

Den tilpassede foranstaltning skal ligge så tæt som muligt på den oprindelige foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, og må ikke udgøre en skærpelse i forhold hertil. Forbuddet medfører, at der f.eks. ikke må fastsættes et krav om, at den pågældende ikke må forlade sin bopæl, hvis ud-

stedelsesstatens afgørelse alene pålægger den pågældende ikke at opholde sig i nærheden af bestemte lokaliteter.

I tilfælde, hvor en foranstaltning er tilpasset danske forhold og derfor ikke er umiddelbart sammenlignelig med den foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, vil der kunne opstå situationer, hvor det er svært at vurdere, om den nye foranstaltning udgør en skærpelse i forhold til den oprindelige foranstaltning. I disse tilfælde skal der foretages en samlet vurdering af, om den tilpassede foranstaltning er mere indgribende over for den pågældendes personlige frihed.

Efter *stk. 4* sker behandling af anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse efter reglerne i kapitel 12, jf. lovfor-
slagets § 1, nr. 5-11.

Der henvises til pkt. 4.4.2 i de almindelige bemærkninger.

§ 29 w

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* medfører, at en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der vedrører en af de handlinger, der er opregnet i nr. 1-32, skal anerkendes her i landet, selv om den pågældende handling ikke er strafbar efter dansk ret, hvis handlingen kan straffes med fængsel mv. i mindst 3 år i udstedelsesstaten. Bestemmelsen fastlægger den generelle forpligtelse til at anerkende afgørelser, der vedrører handlinger, som ligger inden for den såkaldte positivliste, selv om der ikke foreligger dobbelt strafbarhed. Da de lovovertrædelser, der er omfattet af listen, normalt vil være strafbare i alle medlemsstater, er den praktiske betydning af bestemmelsen navnlig, at det ikke skal undersøges, om en lovovertrædelse ligeledes er strafbar i Danmark.

Det er udstedelsesstatens lovgivning, der er afgørende for, om en konkret lovovertrædelse skal anses for omfattet af listen. Det er således uden betydning, om en tilsvarende lovovertrædelse i dansk lovgivning afgrænses på en anden måde.

Det fastslås i *stk. 2*, at anerkendelse af afgørelser kan afslås, hvis den handling, som afgørelsen vedrører, ikke er omfattet af positivlisten, eller hvis kravet om strafferamme ikke er opfyldt. Bestemmelsen er fastsat som en fakultativ afslagsgrund for at give mulighed for at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis hensynet til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse taler for det. Der kan i den forbindelse navnlig lægges vægt på den pågældendes tilknytning til Danmark, og om den pågældende eventuelt risikerer at blive varetægtsfængslet i udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdelse afslås.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.4.

§ 29 x

Den foreslåede bestemmelse indeholder en række nærmere opregnede afslagsgrunde, som kan anvendes til at afslå at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er fastsat i udstedelsesstaten. Alle afslagsgrundene er fakultative, således at der efter en konkret vurdering kan træffes afgørelse om anerkendelse,

uanset at der er grundlag for afslag. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.1 og 4.2.1-4.2.10.

Afslagsgrunden i *nr. 1* giver mulighed for at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, hvis den i artikel 10 omhandlede attest er mangelfuld eller er i åbenbar uoverensstemmelse med afgørelsen og ikke er blevet suppleret eller rettet inden for en rimelig frist. Kravene til attesten fremgår af lovens § 48. Bestemmelsen forudsætter, at de danske myndigheder skal tage kontakt til den myndighed, der har anmodet om fuldbyrdelsen, med henblik på at få attesten suppleret eller berigtiget, jf. forslag til § 29 y, stk. 1 og bemærkningerne hertil.

Uanset om der er mulighed for at afslå anerkendelse på grund af mangler ved attesten, kan der efter en konkret vurdering ske anerkendelse af afgørelsen, således at udstedelsesstatens manglende opfyldelse af de formelle krav ikke unødigt skal komme den pågældende til skade i tilfælde, hvor fuldbyrdelsen af afgørelsen her i landet vil være gavnlig for vedkommendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse, og fuldbyrdelsen vil kunne gennemføres på grundlag af den mangelfulde eller fejlbehæftede attest.

Afslagsgrunden i *nr. 2* giver mulighed for at afslå at anerkende en afgørelse, hvis betingelserne for anerkendelse i § 29 v, stk. 1 og 2, ikke er opfyldt. Det forudsættes, at der normalt vil skulle meddeles afslag på anerkendelse, hvis dette er tilfældet.

Afslagsgrunden i *nr. 3* giver mulighed for at afslå anerkendelse af en afgørelse, hvis den i artikel 10 omhandlede attest, jf. lovens § 48, vedrører andre foranstaltninger end dem, der er omfattet af § 29 u. Der henvises til bemærkningerne til § 29 u om arten af de foranstaltninger, der kan gennemføres her i landet. Det forudsættes, at der normalt vil skulle meddeles afslag på anerkendelse, hvis den pågældende foranstaltning ikke er omfattet af § 29 u.

Afslagsgrunden i *nr. 4* gennemfører rammeafgørelsens præambelbetragtning 16, som bestemmer, at intet i rammeafgørelsen bør fortolkes som et forbud mod at nægte at fuldbyrde en afgørelse, hvis afgørelsen har til formål at straffe den pågældende person på grund af personens køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af en af disse grunde.

Efter afslagsgrund *nr. 5* kan fuldbyrdelsen afslås, hvis straf for det forhold, som den pågældende i udlandet er under efterforskning for at have begået, ikke kan fuldbyrdes på grund af forældelse i henhold til dansk ret.

Afslagsgrunden i *nr. 6* indebærer, at der kan meddeles afslag på anerkendelse af en afgørelse, hvis anerkendelse ikke vil være mulig på grund af den domfældtes immunitet.

Afslagsgrund *nr. 7* vedrører den situation, hvor den domfældte på tidspunktet for handlingen var under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15.

Afslagsgrund *nr. 8* giver mulighed for at meddele afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse, hvis den pågældende person i tilfælde af overtrædelse af foranstaltningerne ikke vil kunne udleveres efter reglerne i udleveringslovens kapitel 2

a, som gennemfører Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre. Bestemmelsen vedrører den situation, hvor det allerede i forbindelse med anerkendelsen af afgørelsen kan konstateres, at den pågældende person ikke senere ville kunne udleveres på grundlag af en arrestordre. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den pågældende på tidspunktet for overtrædelsen var under den kriminelle lavalder, og udlevering derfor ikke er mulig, jf. udleveringslovens § 10 c. Det kan desuden være i tilfælde, hvor den pågældende handling, som ligger til grund for afgørelsen, ikke lever op til proportionalitetskravene i rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1.

Der henvises til pkt. 4.2.10 i de almindelige bemærkninger.

Efter § 29 x, stk. 2, kan anerkendelse og fuldbyrdelse endvidere afslås, hvis afgørelsen vedrører samme forhold, som den domfældte tidligere er fundet skyldig i eller frifundet for her i landet eller i en anden stat end udstedelsesstaten (forbud mod dobbelt strafforfølgning).

Bestemmelsen medfører, at en anmodning om anerkendelse af en afgørelse vil kunne afslås, hvis den pågældende f.eks. allerede er frifundet i en anden medlemsstat for det samme forhold. Tilsvarende gælder, hvis den pågældende tidligere er benådet her i landet for handlingen.

Hvis den pågældende tidligere er blevet dømt (og ikke frifundet) i en anden stat end Danmark, kan anerkendelse afslås, hvis den tidligere dom er blevet fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domsstaten. Anerkendelse vil således ikke kunne afslås under henvisning til, at den pågældende allerede er blevet dømt, hvis der på grund af passivitet i domsstaten ikke er taget skridt til fuldbyrdelse af dommen.

Det foreslås tillige, at anmodning om fuldbyrdelse kan afslås, hvis tiltale er frafaldet eller påtale er opgivet her i landet for de forhold, som afgørelsen vedrører, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt, jf. stk. 3.

Afslaget er efter den foreslåede bestemmelse gjort fakultativt, men det forudsættes, at anerkendelse som altovervejende hovedregel afslås, hvis den afgørelse, som anmodningen om fuldbyrdelse vedrører, er afsagt i strid med princippet om *ne bis in idem*.

§ 29 y

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* indeholder i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, en forpligtelse til at høre udstedelsesstaten, inden der træffes afgørelser om afslag efter § 29 x, stk. 1, nr. 1 (manglende attest), nr. 2 (ikke lovligt og sædvanligt ophold), nr. 3 (ikke-omfattede foranstaltninger) samt efter § 29 x, stk. 2 og 3 (dobbelt strafforfølgning).

Bestemmelsen indeholder desuden en adgang til at udsætte afgørelsen om anerkendelse i de § 29 x, stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde, indtil attesten som omhandlet i § 48 foreligger i fuldstændig stand. Bestemmelsen svarer til rammeafgørelsens artikel 12, stk. 4.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal den kompetente myndighed – inden der træffes afgørelse om anerkendelse af en afgørelse, som ville kunne afslås efter § 29 x, stk. 1, nr. 8 – underrettes og gives en frist på 10 dage fra underretningens modtagelse til eventuelt at trække anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse tilbage.

Bestemmelsen giver således udstedelsesstaten mulighed for at trække sin anmodning om fuldbyrdelse tilbage, hvis udstedelsesstaten får underretning om, at den pågældende person ikke senere vil kunne udleveres i henhold til reglerne i denne europæiske arrestordre og dermed f.eks. ikke vil kunne udleveres til udstedelsesstaten, hvis personen f.eks. undtager sig videre retsforfølgning ved at udeblive fra retsmødet i udstedelsesstaten.

§ 29 z

I *stk. 1* fastslås det i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 18, at udstedelsesstatens kompetente myndighed har kompetencen til at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Sådanne efterfølgende afgørelser omfatter bl.a. afgørelser om at forlænge eller ændre den foranstaltning, som fuldbyrdes her i landet og afgørelser om at trække afgørelsen tilbage, således at fuldbyrdelsen afbrydes her i landet.

I medfør af *stk. 2* kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at afvise fuldbyrdelsen af en efterfølgende afgørelse fra udstedelsesstaten, hvis afgørelsen vedrører foranstaltninger, som ikke er omfattet af de foranstaltninger, der efter § 29 u kan fuldbyrdes her i landet.

Vurderingen af, om en afgørelse skal afvises efter § 29 z, stk. 2, svarer til vurderingen af afslagsgrunden i § 29 x, stk. 1, nr. 3, vedrørende foranstaltninger, der ikke er omfattet af § 29 u. Der henvises til bemærkningerne til § 29 x og pkt. 4.4.3 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås derfor, at kompetencen til at afvise fuldbyrdelsen af en foranstaltning efter § 29 z, stk. 2, indtil videre ligger i Justitsministeriet, som ligeledes har kompetence til at afslå fuldbyrdelsen af afgørelser efter § 29 x, stk. 1, nr. 3.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at ændrede foranstaltninger, der på grund af deres art ikke er forenelige med dansk lovgivning, kan tilpasses i overensstemmelse med § 29 v, stk. 3. Der gælder således de samme regler for tilpasning af en ændret foranstaltning som for tilpasning af de foranstaltninger, som følger af udstedelsesstatens oprindelige afgørelse. Der henvises til bemærkningerne til § 29 v.

Tilpasningen af foranstaltningen vil skulle foretages af domstolene, som har kompetence til at træffe afgørelse om fuldbyrdelse af udstedelsesstatens afgørelse. Der henvises til § 54, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og de almindelige bemærkninger pkt. 4.4 og 4.4.3.

Efter *stk. 2* skal udstedelsesstaten underrettes om enhver overtrædelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og om alle øvrige oplysninger, der kan føre til, at ud-

stedelsesstaten træffer efterfølgende afgørelser som nævnt i § 29 z. Der henvises til bemærkningerne til § 29 å.

Det foreslåede *stk. 4* giver mulighed for, at justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, kan anmode udstedelsesstaten om inden for en rimelig frist at træffe efterfølgende afgørelser i de tilfælde, hvor udstedelsesstaten har modtaget flere underretninger efter 29 å, *stk. 2*, om overtrædelse af de foranstaltninger, der er fastsat i afgørelsen. Hvis udstedelsesstaten ikke inden for fristen træffer en sådan efterfølgende afgørelse, kan det besluttes, at fuldbyrdelsen skal indstilles, jf. den foreslåede bestemmelse i *stk. 5*.

Bestemmelsen, der gennemfører rammeafgørelsens artikel 23, *stk. 2*, jf. *stk. 1*, medfører, at de danske myndigheder ikke er forpligtede til at fortsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse her i landet, hvis den pågældende person ikke overholder foranstaltningerne, og udstedelsesstaten forholder sig passiv.

Kompetencen til at træffe afgørelse efter § 29 z, *stk. 4* og 5, vil i første omgang være placeret hos anklagemyndigheden, som i henhold til dansk ret har ansvaret for at indbringe eventuelle overtrædelser af foranstaltning, der træder i stedet for varetægtsfængsling, for domstolene.

Hvis anklagemyndigheden træffer afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, skal det i givet fald meddeles Justitsministeriet med henblik på, at ministeriet kan underrette udstedelsesstatens myndigheder, jf. § 29 å, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

§ 29 æ

Den foreslåede bestemmelse fastlægger en procedure for fremsættelse af anmodninger over for udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af at opretholde fuldbyrdelsen af en foranstaltning her i landet.

Det følger af *stk. 1*, at hvis en foranstaltning på udstedelsesstatens anmodning og i overensstemmelse med udstedelsesstatens afgørelse skal opretholdes ud over 4 uger, skal justitsministeren, eller den, ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes, hver gang der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af en bekræftelse fra udstedelsesstaten.

Bestemmelsen skal sikre, at der senest hver 4. uge foreligger en bekræftelse fra udstedelsesstaten om, at opretholdelsen af foranstaltningen fortsat er nødvendig.

Det følger af præambelbetragtning 8 til rammeafgørelsen, at fuldbyrdelsesstatens anmodning om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen efter artikel 23, *stk. 3*, ikke forpligter den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til at træffe ny afgørelse om at forlænge foranstaltningerne. I forbindelse med fremsættelsen af anmodningen om bekræftelse, jf. § 29 æ, *stk. 1*, kan der således ikke stilles krav om, at der foreligger en ny kendelse eller andet eksigibelt dokument fra udstedelsesstaten, der forlænger foranstaltningen.

Fristen for indhentelse af udstedelsesstatens bekræftelse løber som anført fra det tidspunkt, hvor fuldbyrdelsen af for-

anstaltningen er påbegyndt her i landet. Der tages dermed hensyn til, at den pågældende person – i nogle tilfælde – ikke vil være til stede i Danmark, når afgørelsen om fuldbyrdelse træffes, og at selve fuldbyrdelsen af foranstaltningen i disse tilfælde først kan begynde, når personen er kommet her til landet.

Efter § 29 æ, *stk. 2*, kan fremsættelse af en anmodning efter *stk. 1* undlades, hvis den pågældende har givet afkald herpå. Idet anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse af en udenlandsk foranstaltning her i landet sker med den pågældendes samtykke, må det forventes, at den pågældende i en række tilfælde vil give afkald på at få bekræftet foranstaltningen fra udstedelsesstaten hver 4. uge.

Efter *stk. 3* skal en anmodning til udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, jf. *stk. 1*, straks genfremsættes, hvis udstedelsesstaten ikke har besvaret den første anmodning. Hvis udstedelsesstaten igen ikke svarer inden for den fastsatte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger. Det er altså en betingelse for at indstille fuldbyrdelsen, at anmodningen har været fremsat to gange, og at udstedelsesstaten hver gang har haft minimum 1 uge til at besvare henvendelsen, jf. *stk. 1*.

§ 29 æ er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at anmode udstedelsesstaten om at bekræfte de nødvendige grunde til at fuldbyrde afgørelsen og kompetencen til at indstille fuldbyrdelsen, helt eller delvist kan overlades til andre myndigheder.

Ansvaret for at anmode udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen og til at træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, når udstedelsesstaten ikke har svaret på anmodningen, vil i første omgang blive placeret hos anklagemyndigheden.

§ 29 ø

§ 29 ø fastlægger de tilfælde, hvor fuldbyrdelsen af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afbrydes her i landet, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten.

Bestemmelsen i *nr. 1* vedrører den situation, hvor den pågældende ikke længere har ophold i Danmark, og fuldbyrdelsen derfor må ophøre.

Nr. 2 vedrører den situation, hvor udstedelsesstaten har modtaget underretning om, at en afgørelse om foranstaltninger er blevet tilpasset, og udstedelsesstaten inden for 10 dage efter underretningen har tilbagekaldt den i § 48 omhandlede attest. Hvis fuldbyrdelsen af den tilpassede foranstaltning på tidspunktet for udstedelsesstatens tilbagekaldelse af attesten allerede er indledt her i landet, forbliver kompetencen til at fuldbyrde her i landet.

Bestemmelsen i *nr. 3* vedrører de tilfælde, hvor Justitsministeriet har besluttet at afvise at fuldbyrde en ændret foranstaltning, fordi foranstaltningen ikke er omfattet af de foran-

staltninger, som kan fuldbyrdes her i landet i henhold til § 29 u, jf. § 29 z, stk. 2.

Nr. 4 omfatter de tilfælde, hvor anklagemyndigheden har truffet afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger, fordi udstedelsesstaten trods flere underretninger om overtrædelser af foranstaltningen har undladt at træffe efterfølgende afgørelser, jf. § 29 z, stk. 5, og de tilfælde, hvor udstedelsesstaten har undladt at besvare anklagemyndighedens gentagne anmodning om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, jf. § 29 æ, stk. 3.

Endelig er der i *nr. 5* fastsat en generel bestemmelse om, at fuldbyrdelsen skal ophøre, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten i de tilfælde, hvor udstedelsesstaten har meddelt, at en afgørelse ikke længere kan fuldbyrdes.

§ 29 å

Bestemmelsen opregner de situationer, hvor de danske myndigheder vil være forpligtet til at underrette udstedelsesstatens myndigheder om oplysninger, som har betydning for sagen.

Efter *stk. 1* skal der for det første foretages underretning af udstedelsesstaten om videresendelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling til rette myndighed her i landet, om den pågældende persons eventuelle adresseændringer, om at fuldbyrdelse ikke er mulig, fordi den pågældende ikke kan spores her i landet, og om, at en afgørelse om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er blevet påklaget. Herudover er der pligt til at underrette udstedelsesstaten om alle afgørelser om anerkendelse eller afslag på anerkendelse, afgørelser om tilpasning af foranstaltninger og afgørelser om at afvise eller indstille fuldbyrdelsen i landet.

Stk. 2 indeholder en forpligtelse til at underrette de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten om enhver overtrædelse af foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og alle øvrige oplysninger, der kan føre til, at udstedelsesstaten træffer efterfølgende afgørelser som nævnt i § 29 z, stk. 1. Der henvises til bemærkningerne til § 29 z.

Til nr. 5-8 (§ 54, stk. 1, 3 og 6)

Efter lovforslaget skal anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling behandles efter reglerne i kapitel 12, som regulerer behandlingen af anmodninger om fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser her i landet.

Den foreslåede ændring af § 54, *stk. 1*, indebærer, at justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, som udgangspunkt bliver ansvarlig myndighed for behandling af anmodninger om anerkendelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling efter denne lov. Bestemmelsen er fastsat som en bemyndigelsesbestemmelse med henblik på, at Justitsministeriet kan beslutte, at kompetencen til at træffe afgørelse helt eller delvist overlades til andre myndigheder. Der henvises til pkt. 4.4.1 i de almindelige bemærkninger. Hvis det er Justitsministeriets vurdering,

at betingelserne for at anerkende afgørelsen er opfyldt, anmoder ministeriet anklagemyndigheden om at indbringe sagen for byretten med henblik på, at byretten kan træffe afgørelse om, at foranstaltningen skal tilpasses i overensstemmelse med § 29 v, stk. 3.

I § 54, *stk. 3*, er det fastsat, at rettens afgørelse træffes ved kendelse.

Efter § 54, *stk. 6*, skal afgørelserne om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger træffes hurtigst muligt og senest 20 dage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten. Bestemmelsen gennemfører rammeafgørelsens artikel 12, stk. 1.

Bestemmelsen indeholder ingen nærmere oplysning om de afgørelser, som skal være truffet inden for tidsfristen. Det forudsættes, at både Justitsministeriet, anklagemyndigheden og domstolene – medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder – skal have truffet afgørelse om enten afslag på anerkendelse eller anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen inden for fristen, og at der i forbindelse med behandlingen af sagen endvidere skal træffes afgørelse om behovet for tilpasning af foranstaltningen.

Hvis en afgørelse, som er truffet af domstolene efter § 54, stk. 3, kæres til højere ret, kan fristen forlænges med yderligere 20 arbejdsdage. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristen. Efter rammeafgørelsens artikel 12, stk. 4, kan den kompetente myndighed beslutte at udsætte beslutningen om anerkendelse, hvis den i artikel 10 omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til afgørelsen. Bestemmelsen er gennemført i forslaget til § 29 y, stk. 1. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 9 (§ 54 d)

Den foreslåede bestemmelse i § 54 d fastsætter regler om rettens behandling af sager om fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Stk. 1 regulerer, hvilken ret der er kompetent til at behandle sager om fuldbyrdelse af afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Efter den foreslåede bestemmelse skal sagen indbringes af anklagemyndigheden for byretten på det sted, hvor den person, afgørelsen vedrører, bor. Hvis den pågældende ikke har bopæl her i landet, bestemmer Justitsministeriet i forbindelse med sagens behandling, hvilken byret der skal behandle sagen. Dette svarer til den procedure, som findes i § 54 a vedrørende sager om fuldbyrdelse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning. Indbringelse af sagen skal ske snarest muligt efter, at anklagemyndigheden har modtaget sagen fra udstedelsesstaten, således at fristen på 20 dage, jf. § 54, stk. 3, kan overholdes.

Efter *stk. 2* skal retten beskikke en forsvarer for den pågældende og underrette anklagemyndigheden herom og om tidspunktet for retsmødet. Bestemmelsen supplerer reglerne i retsplejelovens §§ 731 og 732 om beskikkelse af offentlig forsvarer. For så vidt angår spørgsmål om forsvarerens befø-

jelser og vederlag henvises til retsplejelovens bestemmelser herom.

Anklagemyndigheden sørger for, at den pågældende underrettes om den beskikkede forsvarer og om tid og sted for retsmødet. Bestemmelsen stiller ikke krav om forkyndelse forud for retsmødet, fordi den pågældende person allerede i forbindelse med udstedelsesstatens behandling af sagen har givet samtykke til, at foranstaltningerne fuldbyrdes i Danmark, og personen derfor allerede er underrettet om, at der vil ske fuldbyrdelse her i landet.

Underretning kan derfor ske ved, at anklagemyndigheden indkalder den pågældende til retsmødet med almindeligt brev, som, medmindre andet fremgår af sagen, skal fremsendes til den adresse, som vedkommende har oplyst i attesten som omhandlet i § 48, og som findes i bilag I til rammeafgørelsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende person opholder sig i udstedelsesstaten, eventuelt fordi personen er underkastet varetægtsfængsling, vil underretning kunne ske ved brev via udstedelsesstatens kompetente myndighed eller eventuelt via den danske ambassade i udstedelsesstaten.

Efter *stk. 3* kan retten behandle sagen, uden at den pågældende er til stede ved retsmødet. Hvis den pågældende ikke desto mindre ønsker at være til stede, men er forhindret heri, f.eks. fordi vedkommende er varetægtsfængslet eller underlagt foranstaltninger i udstedelsesstaten, kan retten beslutte, at den pågældende deltager i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede.

Efter *stk. 4* finder retsplejelovens regler om kære, jf. retsplejelovens kapitel 85, anvendelse på afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling. Kæremålet omfatter rettens kendelse om fuldbyrdelse af udstedelsesstatens afgørelse, herunder tilpasningen af de foranstaltninger, som er fastsat i udstedelsesstatens afgørelse, jf. den foreslåede § 54, stk. 3 og § 29 v, stk. 3. Der vil være sager, hvor den pågældende ikke vil være til stede i landet under sagens behandling, og kæremålsfristen regnes derfor fra den dag, hvor retten har sendt afgørelsen til den pågældende.

Til nr. 10 (§ 58, stk. 4)

§ 58 fastslår, hvilken lovgivning der finder anvendelse, når en strafferetlig afgørelse er fuldbyrdet her i landet.

Med den foreslåede *stk. 4* fastslås det, at fuldbyrdelsen af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 29 u, sker i overensstemmelse med dansk ret. Bestemmelsen svarer til rammeafgørelsens artikel 16.

Til nr. 11 (§ 59, stk. 2)

Den foreslåede ændring indebærer, at attester, der sendes til andre medlemsstater med henblik på fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, skal attesteres af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil.

Til nr. 12 (§ 60 c)

Den foreslåede bestemmelse fastslår, på hvilke betingelser justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan anmode en anden medlemsstat om at anerkende foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er afsagt her i landet.

I medfør af *stk. 1* kan anmodningen fremsendes til den medlemsstat, hvor den pågældende har lovligt og sædvanligt ophold, hvis den pågældende efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har indvilget i at vende tilbage til medlemsstaten, jf. rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1.

I medfør af *stk. 2* kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, desuden anmode en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende har lovligt eller sædvanligt ophold, om at anerkende en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, hvis den pågældende ønsker det, og forudsat at medlemsstaten har givet sit samtykke hertil, jf. også rammeafgørelsens artikel 9, stk. 2.

Ifølge rammeafgørelsens artikel 9, stk. 3, skal medlemsstaterne erklære over for Generalsekretariatet for Rådet, på hvilke betingelser deres kompetente myndigheder kan give samtykke til at anerkende domme i henhold til artikel 9, stk. 2. Det vil således afhænge af de pågældende landes samtykkeerklæringer, om en anmodning i den konkrete sag kan fremsendes.

Kompetencen til at træffe afgørelse efter § 60 c vil indtil videre ligge centralt i Justitsministeriet, som skal træffe afgørelse om at anmode andre medlemsstaters myndigheder om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, som er truffet med hjemmel i retsplejelovens § 765.

Inden der træffes afgørelse efter § 60 c, skal det sikres, at den pågældende person er underrettet om de foranstaltninger, som den pågældende er pålagt, og at personen har samtykket i, at fuldbyrdelsen sker i en anden medlemsstat. Det bør desuden sikres, at politiet og anklagemyndigheden har haft lejlighed til at udtale sig med henblik på af fastlægge, om der er risiko for, at overførelsen af foranstaltningen til fuldbyrdelse i en anden medlemsstat vil skade efterforskningen eller muligheden for at få straffesagen gennemført her i landet.

Efter *stk. 3* kan justitsministeren fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager om fremsendelse af anmodninger. Bestemmelsen kan navnlig tænkes anvendt, hvis det besluttes, at kompetencen til at træffe afgørelser efter § 60 c, stk. 1 og 2, skal delegeres til andre myndigheder.

Til § 2

(Ikrafttræden)

Lovens ikrafttræden er fastsat til den 1. december 2012, hvor rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling 2009/829/RIA skal være gennemført i dansk ret, jf. rammeafgørelsens artikel 27.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, som ændret ved § 1 i lov nr. 347 af 14. maj 2008 og § 1 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

§ 1. Denne lov finder anvendelse på strafferetlige afgørelser om

- 1) beslaglæggelses- og bevissikringskender, ser,
- 2) bødestraf og fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning,
- 3) pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse og

4) konfiskation

1. I § 1, stk. 1, nr. 3, ændres »og« til »,«.

2. I § 1, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling (varetægtsurrogater) og«

Nr. 4 bliver herefter nr. 5.

3. Overskriften til afsnit III affattes således:

Afsnit III

Bødestraf, fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning samt pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse

»Bødestraf, fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse samt foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling«

4. Efter § 29 t indsættes i afsnit III:

»Kapitel 6 c

*Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser
om foranstaltninger som alternativ til
varetægtsfængsling (varetægtsurrogater)*

§ 29 u. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på strafferetlige afgørelser, der som alternativ til varetægtsfængsling pålægger en person en eller flere foranstaltninger, der er mindre indgribende end varetægtsfængsling, herunder

- 1) pligt til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten enhver ændring af bopæl,
- 2) pligt til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdesstaten,
- 3) pligt til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder,
- 4) pligt, der begrænser muligheden for at forlade fuldbyrdesstatens område,
- 5) pligt til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed,
- 6) pligt til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser,
- 7) pligt til ikke at tage del i nærmere angivne aktiviteter i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser, hvilket kan omfatte beskæftigelse med et nærmere angivet erhverv eller beskæftigelsesområde,
- 8) pligt til ikke at føre køretøj,
- 9) pligt til at stille en økonomisk sikkerhed,
- 10) pligt til at undergive sig terapeutisk behandling eller afvænningsbehandling, eller
- 11) pligt til at undgå kontakt med bestemte genstande i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser.

§ 29 v. En afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er truffet i en anden medlemsstat (udstedelsesstaten), anerkendes og fuldbyrdes her i landet på anmodning fra udstedelsesstaten, hvis den person, som afgørelsen vedrører, har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, og personen efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har indvilliget i at vende

tilbage hertil, medmindre der er grundlag for at afslå anerkendelse af afgørelsen efter § 29 w, stk. 2, eller § 29 x.

Stk. 2. På anmodning fra udstedelsesstaten og efter ønske fra den person, som afgørelsen vedrører, kan en afgørelse anerkendes og fuldbyrdes, selv om personen ikke på tidspunktet for anmodningen har lovligt og sædvanligt ophold her i landet, hvis det skønnes formålstjenligt af hensyn til den pågældendes mulighed for at opretholde en normal tilværelse.

Stk. 3. En foranstaltning omfattet af § 29 u, som på grund af sin art ikke er forenelig med de foranstaltninger, der i henhold til dansk lovgivning kan fastsættes for en tilsvarende strafbar handling, kan tilpasses i overensstemmelse med en foranstaltning, som ville kunne fastsættes her i landet for en sådan handling. Den tilpassede foranstaltning skal ligge så tæt som muligt på den oprindelige foranstaltning, som er fastsat i udstedelsesstaten, og må ikke udgøre en skærpeelse i forhold hertil.

Stk. 4. Behandling af anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse sker efter reglerne i kapitel 12.

§ 29 w. En afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der vedrører en af nedenstående handlinger, kan anerkendes her i landet, selv om en tilsvarende handling ikke er strafbar efter dansk ret, hvis sådanne handlinger efter lovgivningen i udstedelsesstaten kan straffes med fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning i mindst 3 år:

- 1) Deltagelse i en kriminel organisation.
- 2) Terrorisme.
- 3) Menneskehandel.
- 4) Seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi.
- 5) Ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.
- 6) Ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosivstoffer.
- 7) Bestikkelse.

- 8) Svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.
- 9) Hvidvaskning af udbytte fra strafbart forhold.
- 10) Falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen.
- 11) Internetkriminalitet.
- 12) Miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter.
- 13) Menneskesmugling.
- 14) Forsætligt manddrab og grov legemsbeskadigelse.
- 15) Ulovlig handel med menneskevæv og -organer.
- 16) Bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning.
- 17) Racisme og fremmedhad.
- 18) Organiseret eller væbnet tyveri.
- 19) Ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande.
- 20) Bedrageri.
- 21) Afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning.
- 22) Efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter.
- 23) Forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel hermed.
- 24) Forfalskning af betalingsmidler.
- 25) Ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer.
- 26) Ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer.
- 27) Ulovlig handel med stjalne motorkøretøjer.
- 28) Voldtægt.
- 29) Brandstiftelse.
- 30) Strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed.
- 31) Skibs- eller flykapring.
- 32) Sabotage.

Stk. 2. Uden for de tilfælde, som er nævnt i stk. 1, kan anerkendelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afslås, hvis en handling svarende til den, som ligger til grund for den pågæl-

dende afgørelse, ikke er strafbar efter dansk ret.

§ 29 x. Anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan afslås, hvis

- 1) den attest, som er omhandlet i § 48, er mangelfuld eller i åbenbar uoverensstemmelse med afgørelsen og ikke er blevet suppleret eller rettet inden for en rimelig frist,
- 2) kriterierne for fuldbyrdelse af afgørelsen efter § 29 v, stk. 1 eller 2, ikke er opfyldt,
- 3) afgørelsen ikke vedrører en af de i § 29 u nævnte foranstaltninger,
- 4) der er grund til at formode, at foranstaltningerne er pålagt med det formål at straffe den pågældende person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af disse grunde,
- 5) straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse efter dansk ret,
- 6) der efter dansk ret ikke kan føres tilsyn med foranstaltningerne på grund af immunitet,
- 7) den pågældende person på gerningstidspunktet var under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15, eller
- 8) den pågældende person i tilfælde af overtrædelse af foranstaltningerne ikke vil kunne udleveres efter reglerne i kapitel 2 a i lov om udlevering af lovovertrædere.

Stk. 2. Anerkendelse og fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis afgørelsen vedrører forhold, som personen tidligere er fundet skyldig i eller frifundet for her i landet eller i en anden stat end udstedelsesstaten. Tilsvarende gælder, hvis personen er benådet her i landet for handlingen. Hvis personen er dømt i en anden stat end Danmark, kan anerkendelse kun afslås, hvis dommen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes i domsstaten.

Stk. 3. Anerkendelse og fuldbyrdelse kan tillige afslås, hvis tiltale er frafaldet eller påtale er opgivet her i landet for de forhold,

som afgørelsen vedrører, og betingelserne for omgørelse ikke er opfyldt.

§ 29 y. Inden der træffes afgørelse om afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse i medfør af § 29 x, stk. 1, nr. 1-3, stk. 2 eller stk. 3, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten høres og om nødvendigt anmodes om straks at tilvejebringe supplerende oplysninger til brug for afgørelsen. Afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse kan i de § 29 x, stk. 1, nr. 1, nævnte tilfælde udsættes, indtil attesten foreligger i fuldstændig stand.

Stk. 2. Inden der træffes afgørelse om anerkendelse af en afgørelse om foranstaltninger, som ville kunne afslås efter § 29 x, stk. 1, nr. 8, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes om den påtænkte afgørelse og gives en frist på 10 dage fra underretningens modtagelse til eventuelt at trække anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse tilbage.

§ 29 z. Udstedelsesstatens kompetente myndighed har kompetencen til at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, herunder efterfølgende afgørelser om forlængelse, ændring eller tilbagekaldelse af udstedelsesstatens oprindelige afgørelse.

Stk. 2. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ved en efterfølgende afgørelse ændrer de oprindeligt pålagte foranstaltninger, og de nye foranstaltninger ikke er omfattet af § 29 u, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at afvise fuldbyrdelse af de nye foranstaltninger.

Stk. 3. Ændrede foranstaltninger, der på grund af deres art ikke er forenelige med dansk lovgivning, kan tilpasses i overensstemmelse med § 29 v, stk. 3.

Stk. 4. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har modtaget flere underretninger som nævnt i § 29 å, stk. 2, uden at træffe efterfølgende afgørelser, kan justits-

ministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, anmode den kompetente myndighed om at træffe en sådan afgørelse inden for en rimelig frist.

Stk. 5. Træffer den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke afgørelse inden for den i stk. 4 nævnte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger.

§ 29 æ. Hvis en foranstaltning på udstedelsesstatens anmodning skal opretholdes ud over 4 uger, skal justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter, at fuldbyrdelsen af foranstaltningen er påbegyndt her i landet, anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om inden for 1 uge at bekræfte nødvendigheden af at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes hver gang der er forløbet 3 uger fra modtagelsen af bekræftelsen fra udstedelsesstaten.

Stk. 2. Fremsættelse af anmodninger som nævnt i stk. 1 kan undlades, når den pågældende person, som afgørelsen vedrører, har givet afkald herpå.

Stk. 3. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke besvarer en anmodning som nævnt i stk. 1 inden for den fastsatte frist, skal anmodningen straks genfremsættes. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten igen ikke svarer inden for den fastsatte frist, kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, beslutte at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger.

§ 29 ø. Fuldbyrdelsen af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling afbrydes her i landet, og kompetencen føres tilbage til udstedelsesstaten, hvis

- 1) den pågældende person har sit lovlige og sædvanlige opholdssted uden for Danmark,
- 2) udstedelsesstaten inden 10 dage efter modtagelsen af underretning efter § 29 å, nr. 7, tilbagekalder den i § 48 omhandlede at-

test, medmindre fuldbyrdelsen af foranstaltningen i Danmark allerede er indledt,

3) udstedelsesstaten har ændret foranstaltningerne i afgørelsen, og fuldbyrdelse af de nye foranstaltninger er afvist efter § 29 z, stk. 2,

4) der er truffet afgørelse om at indstille fuldbyrdelsen af de pålagte foranstaltninger efter § 29 z, stk. 5, eller § 29 æ, stk. 3, eller

5) udstedelsesstaten har meddelt, at afgørelsen i udstedelsesstaten ikke længere kan fuldbyrdes.

§ 29 å. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes skriftligt og uden unødigt ophold

1) om videresendelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og den i § 48 omhandlede attest til rette myndighed her i landet,

2) om den pågældende persons eventuelle adresseændringer,

3) om, at fuldbyrdelse af afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling ikke er mulig, fordi den pågældende person ikke kan spores her i landet,

4) om, at en afgørelse om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling er blevet påklaget,

5) om den endelige afgørelse om at anerkende afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling,

6) om afslag på at anerkende afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling og begrundelsen herfor,

7) om enhver afgørelse om tilpasning af foranstaltningerne samt begrundelsen herfor,

og

8) om enhver afgørelse efter § 29 z, stk. 2 eller 5, eller § 29 æ, stk. 3, om at afvise eller indstille fuldbyrdelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling.

Stk. 2. De kompetente myndigheder i udstedelsesstaten underrettes endvidere om enhver overtrædelse af de foranstaltninger, som er fastsat i afgørelsen om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, og

om alle øvrige oplysninger, der kan føre til, at udstedelsesstaten træffer efterfølgende afgørelser som nævnt i § 29 z, stk. 1.«

5. *Overskriften til kapitel 12* affattes således:

Kapitel 12

Behandling af anmodninger om fuldbyrdelse af endelige strafferetlige afgørelser

»*Behandling af anmodninger om fuldbyrdelse af endelige strafferetlige afgørelser og afgørelser om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling*«

6. § 54, stk. 1, affattes således:

§ 54. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, træffer afgørelse om anmodninger om fuldbyrdelse af afgørelser om bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og konfiskation og om anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, jf. dog stk. 2.

»Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, træffer afgørelse om anmodninger om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, bødestraf, fængselsstraf eller andre frihedsberøvende foranstaltninger og foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling samt om anmodninger om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, jf. dog stk. 2 og 3.«

Stk. 2. ---

7. I § 54 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Afgørelser om fuldbyrdelse af en foranstaltning som alternativ til varetægtsfængsling træffes ved kendelse.«

Stk. 3. Afgørelser om fuldbyrdelse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning og afslag på anmodninger om herom træffes så vidt muligt inden 90 dage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det ikke er muligt at overholde fristen.

Stk. 3-4 bliver herefter stk. 4-5.

Stk. 4. Afgørelser om anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse

af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse og afslag på anmodninger herom træffes hurtigst muligt og senest 60 dage efter modtagelsen af dommen eller afgørelsen. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristen.

8. I § 54 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, træffes hurtigst muligt og senest 20 arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen fra udstedelsesstaten. Hvis en afgørelse om fuldbyrdelse kæres, jf. § 54 d, stk. 4, forlænges fristen for fuldbyrdelsen af afgørelsen med yderligere 20 arbejdsdage. Udstedelsesstaten underrettes, hvis det på grund af ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt at overholde fristen.«

9. Efter § 54 c indsættes i *kapitel 12*:

»§ 54 d. Sager om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 54, stk. 3, indbringes af anklagemyndigheden for retten på det sted, hvor den person, afgørelsen vedrører, bor. Hvis den pågældende ikke har bopæl her i landet, bestemmer justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, hvilken byret, der skal behandle sagen. Indbringelse for retten skal ske snarest muligt efter, at anklagemyndigheden har modtaget sagen.

Stk. 2. Retten beskikker en forsvarer for den pågældende og underretter anklagemyndigheden herom og om tidspunktet for retsmødet. Anklagemyndigheden sørger for, at den pågældende underrettes om tid og sted for retsmødet.

Stk. 3. Retten kan behandle sagen om fuldbyrdelse af foranstaltningen, uden at den pågældende er til stede ved retsmødet. Retten kan i disse tilfælde beslutte, at den på-

gældende deltager i retsmødet ved anvendelse af telekommunikation med billede.

Stk. 4. En kendelse om fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling kan kæres i overensstemmelse med reglerne om kære af fængslingskendelser i retsplejelovens kapitel 85.«

10. I § 58 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Når der er truffet endelig afgørelse om fuldbyrdelse af en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, jf. § 29 u, sker fuldbyrdelse i overensstemmelse med dansk ret.«

11. § 59, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2.* Attester, der i medfør af denne lov fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af afgørelser om bødestrafte og konfiskation og med henblik på fuldbyrdelse af foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling samt anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, skal attesteres af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil.«

12. Efter § 60 b indsættes i *kapitel 13*:

»§ 60 c. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan anmode en anden medlemsstat om at fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, når den pågældende person, som er omfattet af afgørelsen, har lovligt og sædvanligt ophold i denne medlemsstat og efter at være blevet underrettet om foranstaltningerne har indvilliget i at vende tilbage til medlemsstaten.

Stk. 2. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan desuden anmode en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende person har lovligt og sædvanligt

§ 59. ---

Stk. 2. Attester, der i medfør af denne lov fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af afgørelser om bødestrafte og konfiskation og med henblik på anerkendelse af og overtagelse af tilsyn med afgørelser om pligter eller påbud i forbindelse med udsættelse af straffastsættelse eller straffuldbyrdelse, som alternativ sanktion eller ved prøveløsladelse, skal attesteres af justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil.

ophold, om at fuldbyrde afgørelsen, hvis den pågældende ønsker det, og medlemsstaten har givet sit samtykke hertil.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager, der er omfattet af denne bestemmelse.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. december 2012.

III

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaten om den Europæiske Union)**RETSAKTER VEDTAGET I HENHOLD TIL AFSNIT VI I EU-TRAKTATEN****Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31, stk. 1, litra a) og c), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den Europæiske Union har sat sig som målsætning at opretholde og udvikle et område for frihed, sikkerhed og retfærdighed.

(2) I henhold til konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, særlig punkt 36, bør princippet om gensidig anerkendelse også gælde kontrolordrer forud for domsafsigelse. Gensidig anerkendelse af tilsynsforanstaltninger behandles under foranstaltning nr. 10 i det program med foranstaltninger, der skal gennemføre princippet om gensidig anerkendelse i strafferetlige spørgsmål.

(3) Foranstaltningerne i denne rammeafgørelse bør sigte på at forbedre beskyttelsen af offentligheden ved at åbne mulighed for, at en person, der har bopæl i én medlemsstat, men er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat, kan undergives tilsyn af myndighederne i den stat, hvor vedkommende har bopæl, indtil retssagen finder sted. Denne rammeafgørelse har derfor til formål at føre tilsyn med en tiltalts bevægelser på baggrund dels af det overordnede mål om at beskytte offentligheden og dels af den risiko, offentligheden udsættes for under den nuværende ordning, som kun omfatter to alternativer: varetægtsfængsling eller bevægelsesfrihed uden tilsyn. Foranstaltningerne vil derfor bidrage til, at lovlydige borgere kan leve i den tryghed og sikkerhed, de har ret til.

(4) Foranstaltningerne i denne rammeafgørelse bør også sigte på at styrke retten til frihed og uskyldsformodningen i EU og sikre samarbejdet mellem medlemsstaterne, når en person er undergivet forpligtelser eller tilsyn i afventning af en domstolsafgørelse. Denne rammeafgørelse tager derfor sigte på, hvor det er relevant, at fremme brugen af ikke-frihedsberøvende foranstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling, selv når der i henhold til den pågældende medlemsstats ret ikke fra starten er hjemmel for varetægtsfængsling.

(5) Med hensyn til varetægtsfængsling af personer, der er genstand for en straffesag, er der risiko for forskelsbehandling af dem, der har bopæl i den stat, hvor retssagen skal foregå, og dem, der ikke har: en person uden bopæl risikerer varetægtsfængsling i afventning af retssagen, selv i tilfælde, hvor en person med bopæl under lignende omstændigheder ikke ville blive varetægtsfængslet. I et fælles europæisk område med retfærdighed uden indre grænser er det nødvendigt at træffe forholdsregler for at sikre, at en person, der er genstand for en straffesag, og som ikke har bopæl i den stat, hvor retssagen skal foregå, ikke diskrimineres i forhold til en person, der er genstand for en straffesag, og som har bopæl i staten.

(6) Den attest, der sendes til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten sammen med afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, bør indeholde oplysning om, på hvilken adresse i fuldbyrdelsesstaten den på-

gældende person vil opholde sig, samt andre relevante oplysninger, der kan lette tilsynet med tilsynsforanstaltningerne i fuldbyrdsstaten.

(7) Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten bør underrette den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om den eventuelle maksimale varighed af et eventuelt tilsyn med tilsynsforanstaltningerne i fuldbyrdsstaten. I medlemsstater, hvor tilsynsforanstaltningerne skal forlænges regelmæssigt, forstås ved denne maksimale varighed det samlede tidsrum, hvorefter det ikke længere er retligt muligt at forlænge tilsynsforanstaltningerne.

(8) Anmodninger fra den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten om bekræftelse af nødvendigheden af at forlænge tilsynet med tilsynsforanstaltningerne bør ikke berøre lovgivningen i udstedelsesstaten, der finder anvendelse på afgørelsen om forlængelse, revision og tilbagetrækning af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger. En sådan anmodning om bekræftelse bør ikke forpligte den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til at træffe en ny afgørelse om at forlænge tilsynet med tilsynsforanstaltningerne.

(9) Det falder under udstedelsesstatens kompetente myndigheds kompetence at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med en afgørelse om tilsynsforanstaltninger, herunder at træffe afgørelse om varetægtsfængsling. En sådan afgørelse om varetægtsfængsling vil navnlig kunne træffes efter en overtrædelse af tilsynsforanstaltningerne eller undladelse af at efterkomme en stævning med henblik på at give møde under et retsmøde eller en retssag som led i en straffesag.

(10) For at undgå unødige omkostninger og besvær i tilknytning til overførsel af en person, der er genstand for en straffesag, med henblik på et retsmøde eller en retssag, bør medlemsstaterne kunne anvende telefon- og videokonferencer.

(11) Hvor det er relevant, kan der anvendes elektronisk overvågning til at føre tilsyn med tilsynsforanstaltninger i overensstemmelse med national ret og nationale procedurer.

(12) Denne rammeafgørelse bør gøre det muligt, at der i fuldbyrdsstaten føres tilsyn med de tilsynsforanstaltninger, der pålægges den pågældende person i udstedelsesstaten, og samtidig sikres, at retsforfølgning forløber ordentligt, og navnlig, at den pågældende vil kunne stilles for en domstol. Hvis den pågældende ikke frivilligt vender tilbage til udstedelsesstaten, kan han eller hun overgives til udstedelsesstaten i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne²⁾ (i det følgende benævnt »rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre«).

(13) Uanset at denne rammeafgørelse omfatter alle former for kriminalitet og ikke er begrænset til særlige typer eller grader af kriminalitet, bør tilsynsforanstaltningerne generelt finde anvendelse i tilfælde af mindre grove lovovertrædelser. Alle bestemmelserne i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre bør derfor, med undtagelse af artikel 2, stk. 1, finde anvendelse i situationer, hvor den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten skal træffe afgørelse om overgivelse af den pågældende. Som følge heraf bør artikel 5, nr. 2 og 3, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre også finde anvendelse i en sådan situation.

(14) Rejseudgifterne for den pågældende person mellem fuldbyrdsstaten og udstedelsesstaten i forbindelse med tilsynet med tilsynsforanstaltningerne eller med henblik på at give møde under retsmøder er ikke omfattet af denne rammeafgørelse. Muligheden for, at navnlig udstedelsesstaten kan afholde alle eller en del af sådanne udgifter, hører under national ret.

(15) Målet for denne rammeafgørelse, nemlig gensidig anerkendelse af afgørelser om tilsynsforanstaltninger som led i straffesager, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes ved ensidig handling fra medlemsstaternes side og kan derfor på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; EU kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmel-

se med proportionalitetsprincippet, jf. den nævnte artikel, går denne rammeafgørelse ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(16) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt navnlig i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Intet i denne rammeafgørelse bør fortolkes som et forbud mod at nægte at anerkende en afgørelse om tilsynsforanstaltninger, hvis der er objektive grunde til at formode, at den er pålagt med det formål at straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældende kan blive dårligere stillet af en af disse grunde.

(17) Denne rammeafgørelse bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige regler vedrørende retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed, ytringsfrihed i andre medier og religionsfrihed.

(18) Bestemmelserne i denne rammeafgørelse bør anvendes i overensstemmelse med unionsborgernes ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, jf. artikel 18 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

(19) Personoplysninger, der behandles som led i gennemførelsen af denne rammeafgørelse, bør beskyttes i overensstemmelse med rammeafgørelse 2008/977/RIA af 27. november 2008 om beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager³⁾ og i overensstemmelse med principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, som alle medlemsstater har ratificeret –

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

Artikel 1

Genstand

Denne rammeafgørelse fastsætter de regler, hvorefter en medlemsstat anerkender en afgørelse om tilsynsforanstaltninger udstedt i en anden medlemsstat som et alternativ til varetægtsfængsling, fører tilsyn med de tilsynsforanstaltninger, der er pålagt en fysisk person, og overgiver den pågældende person til udstedelsesstaten i tilfælde af overtrædelse af disse foranstaltninger.

Artikel 2

Formål

1. Denne rammeafgørelse har til formål:

- a) at sikre, at retsforfølgning forløber ordentligt og navnlig, at den pågældende vil kunne stilles for en domstol
- b) som led i en retssag, hvor det er relevant, at fremme anvendelsen af ikke-frihedsberøvende foranstaltninger for personer, der ikke har bopæl i den medlemsstat, hvor retssagen finder sted.
- c) at forbedre beskyttelsen af ofre og af offentligheden.

2. Denne rammeafgørelse giver ikke en person nogen ret til, at der anvendes en ikke-frihedsberøvende foranstaltning som et alternativ til varetægtsfængsling som led i en straffesag. Dette er et spørgsmål, som er underlagt lovgivningen og procedurerne i den medlemsstat, hvor straffesagen finder sted.

Artikel 3

Opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed

Denne rammeafgørelse berører ikke medlemsstaternes udøvelse af deres forpligtelser med hensyn til beskyttelse af ofre, af offentligheden og af den indre sikkerhed i overensstemmelse med artikel 33 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 4

Definitioner

I denne rammeafgørelse forstås ved:

- a) »afgørelse om tilsynsforanstaltninger« : en eksigibel afgørelse truffet som led i en straffesag af en kompetent myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med dens nationale ret og procedurer, som pålægger en fysisk person en eller flere tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling
- b) »tilsynsforanstaltninger« : forpligtelser og påbud, der i henhold til national ret og procedurer i udstedelsesstaten pålægges en fysisk person
- c) »udstedelsesstat« : den medlemsstat, i hvilken der er udstedt en afgørelse om tilsynsforanstaltninger
- d) »fuldbyrdesstat« : den medlemsstat, i hvilken der føres tilsyn med tilsynsforanstaltningerne.

Artikel 5

Grundlæggende rettigheder

Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

Artikel 6

Udpegning af kompetente myndigheder

1. Hver medlemsstat meddeler Generalsekretariatet for Rådet, hvilken eller hvilke judicielle myndigheder der i henhold til dens nationale ret har kompetence til at handle i overensstemmelse med denne rammeafgørelse i en situation, hvor medlemsstaten er udstedelsesstat eller fuldbyrdesstat.
2. Uanset stk. 1 og med forbehold af stk. 3 kan medlemsstaterne udpege ikke-judicielle myndigheder som myndigheder, der har kompetence til at træffe afgørelser i henhold til denne rammeafgørelse, forudsat at disse myndigheder har kompetence til at træffe afgørelser af tilsvarende karakter i henhold til deres nationale ret og procedurer.
3. Afgørelser som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c), træffes af en kompetent judicial myndighed.
4. Generalsekretariatet for Rådet sørger for, at samtlige medlemsstater og Kommissionen får adgang til de modtagne oplysninger.

Artikel 7

Anvendelse af en central myndighed

1. Hver medlemsstat kan udpege en central myndighed, eller, hvis det er foreskrevet i dens retssystem, flere centrale myndigheder til at bistå sine kompetente myndigheder.
2. En medlemsstat kan, hvis det er nødvendigt som følge af organisationen af dens interne retssystem, overdrage ansvaret for den administrative fremsendelse og modtagelse af afgørelser om tilsynsforanstalt-

ninger og de i artikel 10 omhandlede attester samt al anden officiel korrespondance i den forbindelse til sin eller sine centrale myndigheder. Således kan al kommunikation, alle konsultationer, al informationsudveksling, alle forespørgsler og underretninger mellem kompetente myndigheder i givet fald behandles med bistand fra den eller de centrale myndigheder i den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstater, der ønsker at gøre brug af mulighederne i denne artikel, meddeler Generalsekretariatet for Rådet oplysninger om den eller de udpegede centrale myndigheder. Disse angivelser forpligter alle myndigheder i den udstedende medlemsstat.

Artikel 8

Tilsynsforanstaltningernes art

1. Denne rammeafgørelse anvendes på følgende tilsynsforanstaltninger:

- a) en forpligtelse for personen til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten enhver ændring af bopæl, især med henblik på modtagelse af en stævning om at give møde under et retsmøde eller en retssag som led i en straffesag
- b) en pligt til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdesstaten
- c) en forpligtelse til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder
- d) en forpligtelse, der består i begrænsninger i muligheden for at forlade fuldbyrdesstatens område
- e) en pligt til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed
- f) en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser.

2. Den enkelte medlemsstat meddeler ved gennemførelsen af rammeafgørelsen eller på et senere tidspunkt Generalsekretariatet for Rådet, hvilke tilsynsforanstaltninger ud over de i stk. 1 nævnte den accepterer at føre tilsyn med. Sådanne foranstaltninger kan især omfatte:

- a) en forpligtelse til ikke at tage del i nærmere angivne aktiviteter i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser, hvilket kan omfatte beskæftigelse med et nærmere angivet erhverv eller beskæftigelsesområde
- b) en forpligtelse til ikke at føre et køretøj
- c) en forpligtelse til at deponere en bestemt sum penge eller at yde en anden form for garanti, der enten kan gives i et bestemt antal rater eller samlet på én gang
- d) en forpligtelse til at underkaste sig terapeutisk behandling eller afvænnning
- e) en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte genstande i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser.

3. Generalsekretariatet for Rådet stiller de oplysninger, det modtager i medfør af denne artikel, til rådighed for alle medlemsstater og Kommissionen.

Artikel 9

Kriterier vedrørende den medlemsstat, hvortil afgørelsen om tilsynsforanstaltninger kan fremsendes

1. En afgørelse om tilsynsforanstaltninger kan fremsendes til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor personen har lovligt og sædvanligt ophold, i de tilfælde, hvor personen efter at være blevet underrettet om de pågældende foranstaltninger indvilliger i at vende tilbage til denne stat.

2. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten kan på anmodning af den pågældende person fremsende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger til den kompetente myndighed i en anden medlemsstat end den,

hvor personen har lovligt og sædvanligt ophold, forudsat at sidstnævnte myndighed har givet sit samtykke hertil.

3. Ved gennemførelsen af denne rammeafgørelse bestemmer medlemsstaterne, på hvilke betingelser deres kompetente myndigheder kan give deres samtykke til fremsendelsen af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 2.

4. Hver medlemsstat meddeler Generalsekretariatet for Rådet, hvad der er besluttet i henhold til stk. 3. Medlemsstaterne kan til enhver tid ændre en sådan meddelelse. Generalsekretariatet stiller disse oplysninger til rådighed for alle medlemsstater og Kommissionen.

Artikel 10

Procedure for fremsendelse af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger samt attesten

1. Når den kompetente myndighed i udstedelsesstaten i henhold til artikel 9, stk. 1 eller 2, fremsender en afgørelse om tilsynsforanstaltninger til en anden medlemsstat, sikrer den, at den ledsages af en attest, for hvilken standardformularen findes i bilag I.

2. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten fremsender afgørelsen om tilsynsforanstaltninger eller en bekræftet genpart heraf samt attesten direkte til den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten på en måde, der efterlader et skriftligt spor, og således, at fuldbyrdesstaten kan fastslå ægtheden. Originalen af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger eller en bekræftet genpart heraf og originalen af attesten sendes til fuldbyrdesstaten, hvis denne kræver det. Alle officielle meddelelser fremsendes også direkte mellem de nævnte kompetente myndigheder.

3. Attesten skal være underskrevet og indholdets rigtighed bekræftet af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten.

4. De attester, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, må ud over de i artikel 8, stk. 1, anførte foranstaltninger kun indeholde de foranstaltninger, som fuldbyrdesstaten har meddelt i henhold til artikel 8, stk. 2.

5. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten angiver:

a) hvis det er relevant, hvor længe afgørelsen om tilsynsforanstaltninger er gyldig, og om afgørelsen kan forlænges,

og

b) som en vejledning den foreløbige periode, i hvilken det forventes at være nødvendigt at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne, under hensyntagen til alle de af sagens omstændigheder, som er kendt på tidspunktet for fremsendelsen af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger.

6. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten fremsender kun afgørelsen om tilsynsforanstaltninger samt attesten til én fuldbyrdesstat ad gangen.

7. Hvis den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten ikke kender den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, foretager den de nødvendige undersøgelser, navnlig gennem kontaktpunkterne i det europæiske retlige netværk, der blev oprettet ved Rådets fælles aktion 98/428/RIA af 29. juni 1998 om oprettelse af et europæisk retligt netværk⁴), for at indhente oplysninger herom fra fuldbyrdesstaten.

8. Hvis en myndighed i fuldbyrdesstaten, som modtager en afgørelse om tilsynsforanstaltninger samt en attest, ikke har kompetence til at anerkende denne afgørelse, sender denne myndighed af egen drift afgørelsen samt attesten videre til den kompetente myndighed.

Artikel 11

Kompetence vedrørende tilsyn med tilsynsforanstaltningerne

1. Så længe den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten ikke har anerkendt den afgørelse om tilsynsforanstaltninger, som den har fået tilsendt, og ikke har underrettet den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om en sådan anerkendelse, bevarer den kompetente myndighed i udstedelsesstaten kompetencen vedrørende tilsyn med de pålagte tilsynsforanstaltninger.
2. Hvis kompetence vedrørende tilsyn med tilsynsforanstaltningerne er blevet overført til den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten, føres kompetencen på ny tilbage til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten:
 - a) hvis den pågældende person har etableret sit lovlige og sædvanlige opholdssted i en anden stat end fuldbyrdesstaten
 - b) så snart den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har givet den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten meddelelse om tilbagetrækning af den i artikel 10, stk. 1, omhandlede attest, jf. artikel 13, stk. 3
 - c) hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har ændret tilsynsforanstaltningerne, og den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten i medfør af artikel 18, stk. 4, litra b), har nægtet at føre tilsyn med de ændrede tilsynsforanstaltninger, fordi de ikke er omfattet af de typer tilsynsforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, og/eller af dem, som fuldbyrdesstaten har givet meddelelse om i henhold til artikel 8, stk. 2
 - d) hvis perioden i artikel 20, stk. 2, litra b), er udløbet
 - e) hvis den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten har besluttet at indstille tilsyn med tilsynsforanstaltningerne og har meddelt dette til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med artikel 23.
3. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, hører udstedelsesstatens og fuldbyrdesstatens kompetente myndigheder hinanden, så enhver afbrydelse i tilsynet med tilsynsforanstaltningerne så vidt muligt undgås.

Artikel 12

Afgørelse i fuldbyrdesstaten

1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten anerkender snarest muligt og under alle omstændigheder senest 20 arbejdsdage efter modtagelsen af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger og attesten den afgørelse om tilsynsforanstaltninger, der er fremsendt i henhold til artikel 9 og efter proceduren i artikel 10 og træffer straks alle nødvendige foranstaltninger til at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne, medmindre den beslutter at påberåbe sig en af de i artikel 15 nævnte grunde til at afslå anerkendelse.
2. Hvis den i stk. 1 omhandlede afgørelse påklages, forlænges fristen for anerkendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger med yderligere 20 arbejdsdage.
3. Hvis det under ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt for den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten at overholde fristerne i stk. 1 og 2, underretter den straks på en hvilken som helst måde den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om grundene til forsinkelsen og om, hvor lang tid der forventes at gå, før den endelige afgørelse kan træffes.
4. Den kompetente myndighed kan udsætte beslutningen om anerkendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, hvor den i artikel 10 omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, indtil attesten er blevet kompletteret eller berigtiget inden for en rimelig fastsat frist.

Artikel 13

Tilpasning af tilsynsforanstaltninger

1. Hvis arten af tilsynsforanstaltningerne ikke er forenelig med fuldbyrdelsesstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i denne stat tilpasse disse til de former for tilsynsforanstaltninger, der gælder for tilsvarende lovovertrædelser efter denne medlemsstats lovgivning. Den tilpassede tilsynsforanstaltning skal ligge så tæt som muligt på den tilsynsforanstaltning, der er pålagt i udstedelsesstaten.
2. Den tilpassede tilsynsforanstaltning må ikke være strengere end den tilsynsforanstaltning, der oprindeligt blev pålagt.
3. Efter modtagelse af den i artikel 20, stk. 2, litra b) eller f), omhandlede underretning kan den kompetente myndighed i udstedelsesstaten beslutte at trække attesten tilbage, forudsat at tilsyn i fuldbyrdelsesstaten endnu ikke er indledt. En sådan beslutning skal under alle omstændigheder træffes og meddeles hurtigst muligt og senest inden ti dage efter modtagelsen af den relevante underretning.

Artikel 14

Dobbelt strafbarhed

1. Følgende lovovertrædelser som defineret i udstedelsesstatens lovgivning skal, hvis de i udstedelsesstaten kan straffes med frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, medføre anerkendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed:

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- bestikkelse
- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser⁵⁾
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbare forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- it-kriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og med truede plantearter og træsorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel hermed
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre væksthæmmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare eller radioaktive materialer

- handel med stjalne motorkøretøjer
- voldtægt
- brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage.

2. Rådet kan til enhver tid med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet på betingelserne i artikel 39, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union beslutte at tilføje andre kategorier af overtrædelser til listen i stk. 1. Rådet overvejer i lyset af den rapport, som det får forelagt i medfør af denne rammeafgørelses artikel 27, om listen skal udvides eller ændres.

3. For andre end de i stk. 1 nævnte lovovertrædelser kan fuldbyrdesstaten lade anerkendelsen af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger være betinget af, at afgørelsen vedrører handlinger, der også udgør en overtrædelse efter fuldbyrdesstatens lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af lovovertrædelsen.

4. I forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse kan medlemsstaterne af forfatningsmæssige grunde ved hjælp af en erklæring, der meddeles Generalsekretariatet for Rådet, erklære, at de ikke vil anvende stk. 1 med hensyn til nogle af eller alle lovovertrædelserne i stk. 1. En sådan erklæring kan til enhver tid tilbagekaldes. Sådanne erklæringer og tilbagekaldelser af erklæringer offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 15

Grunde til at afslå anerkendelse

1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten kan afslå at anerkende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, hvis:

- a) den i artikel 10 omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til afgørelsen om tilsynsforanstaltninger og ikke kompletteres eller berigtiges inden for en rimelig frist fastsat af fuldbyrdesstatens kompetente myndighed
- b) kriterierne i artikel 9, stk. 1 og 2, eller artikel 10, stk. 4, ikke er opfyldt
- c) anerkendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger vil stride imod *ne bis in idem*-princippet
- d) afgørelsen om tilsynsforanstaltninger vedrører, i de i artikel 14, stk. 3, nævnte tilfælde og, hvis fuldbyrdesstaten har fremsat en erklæring i henhold til artikel 14, stk. 4, i de i artikel 14, stk. 1, nævnte tilfælde, handlinger, der ikke udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdesstatens lovgivning; for så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel kan fuldbyrdelse af afgørelsen dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdesstatens lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme typer regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som udstedelsesstatens lovgivning
- e) straffesagen ikke kan gennemføres på grund af forældelse i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning, og den er knyttet til handlinger, der falder ind under fuldbyrdesstatens kompetence i henhold til denne stats egen lovgivning
- f) der i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning foreligger immunitet, der gør det umuligt at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne
- g) den pågældende person i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for den handling, der ligger til grund for afgørelsen om tilsynsforanstaltninger
- h) den i tilfælde af overtrædelse af tilsynsforanstaltningerne ville skulle afslå at overgive den pågældende person i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den

europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne⁶⁾ (i det følgende benævnt »rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre«).

2. Før den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten i de i stk. 1, litra a), b), og c), nævnte tilfælde beslutter ikke at anerkende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger, hører den på en relevant måde den kompetente myndighed i udstedelsesstaten og anmoder den om nødvendigt om straks at tilvejebringe enhver nødvendig supplerende oplysning.

3. Hvis den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten mener, at afgørelsen om tilsynsforanstaltninger kan afslås på grundlag af stk. 1, litra h), men den ikke desto mindre er villig til at anerkende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger og føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne deri, underretter den den kompetente myndighed i udstedelsesstaten derom, idet den angiver årsagerne til det eventuelle afslag. I et sådant tilfælde kan den kompetente myndighed i udstedelsesstaten beslutte at trække attesten tilbage i overensstemmelse med artikel 13, stk. 3, andet punktum. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke trækker attesten tilbage, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten anerkende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger og føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne deri, idet det dog forudsættes, at den pågældende person måske ikke bliver overgivet på grundlag af en europæisk arrestordre.

Artikel 16

Den lovgivning, der finder anvendelse på tilsyn

Fuldbyrdsstatens lovgivning finder anvendelse på tilsyn med tilsynsforanstaltninger.

Artikel 17

Videreførelse af tilsynet med tilsynsforanstaltningerne

Hvis den i artikel 20, stk. 2, litra b), nævnte periode udløber, og der stadig er behov for tilsynsforanstaltningerne, kan den kompetente myndighed i udstedelsesstaten anmode den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten om at forlænge tilsynet med tilsynsforanstaltningerne under hensyntagen til de konkrete omstændigheder og de forudsigelige følger for personen, hvis artikel 11, stk. 2, litra d), ville finde anvendelse. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten angiver, hvor længe en sådan forlængelse kan forventes at være nødvendig.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten træffer afgørelse om denne anmodning i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og angiver, når det er hensigtsmæssigt, forlængelsens maksimale varighed. I disse tilfælde kan artikel 18, stk. 3, finde anvendelse.

Artikel 18

Kompetence med hensyn til alle efterfølgende afgørelser og gældende lovgivning

1. Med forbehold af artikel 3 tilkommer det udstedelsesstatens kompetente myndighed at træffe alle efterfølgende afgørelser i forbindelse med en afgørelse om tilsynsforanstaltninger. Sådanne efterfølgende afgørelser omfatter især:

- a) forlængelse, revision og tilbagetrækning af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger
- b) ændring af tilsynsforanstaltningerne
- c) udstedelse af en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft.

2. Udstedelsesstatens lovgivning finder anvendelse på afgørelser truffet i henhold til stk. 1.

3. En kompetent myndighed i fuldbyrdsstaten kan, når dens nationale lovgivning kræver det, beslutte at anvende anerkendelsesproceduren i denne rammeafgørelse for at gennemføre de i stk. 1, litra a) og b),

omhandlede afgørelser i sit nationale retssystem. En sådan anerkendelse medfører ikke en ny gennemgang af årsagerne til at afslå anerkendelse.

4. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten har ændret tilsynsforanstaltningerne i overensstemmelse med stk. 1, litra b), kan den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten:

a) tilpasse disse ændrede foranstaltninger i henhold til artikel 13, såfremt de ændrede tilsynsforanstaltningers karakter er uforenelig med fuldbyrdsstatens lovgivning,

eller

b) nægte at føre tilsyn med de ændrede tilsynsforanstaltninger, hvis disse foranstaltninger ikke er omfattet af de typer tilsynsforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, og/eller af dem, som fuldbyrdsstaten har givet meddelelse om i henhold til artikel 8, stk. 2.

5. Udstedelsesstatens kompetente myndigheds kompetence i henhold til stk. 1 berører ikke andre retssager, der anlægges i fuldbyrdsstaten mod den pågældende person vedrørende strafbare handlinger, som vedkommende har begået, end dem, der danner grundlag for afgørelsen om tilsynsforanstaltninger.

Artikel 19

De implicerede myndigheders pligter

1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten kan til enhver tid under tilsynet med tilsynsforanstaltningerne opfordre den kompetente myndighed i udstedelsesstaten til at oplyse, om tilsynet med foranstaltningen fortsat er nødvendig i betragtning af omstændighederne i den foreliggende sag. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten besvarer omgående en sådan opfordring, eventuelt ved at træffe en efterfølgende afgørelse som nævnt i artikel 18, stk. 1.

2. Før udløbet af den i artikel 10, stk. 5, omhandlede periode angiver den kompetente myndighed i udstedelsesstaten af egen drift eller på anmodning af den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten, i hvilken yderligere periode, den i givet fald forventer, at tilsynet med foranstaltningerne vil være nødvendigt.

3. Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten underretter straks den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om enhver overtrædelse af en tilsynsforanstaltning og om enhver oplysning, der kan medføre vedtagelse af en efterfølgende afgørelse som omhandlet i artikel 18, stk. 1. Meddelelsen gives ved hjælp af formularen i bilag II.

4. Med henblik på afhøring af den pågældende person kan proceduren i de folkeretlige instrumenter og EU-retten, der giver mulighed for at anvende telefon- og videokonferencer til afhøring af personer, finde tilsvarende anvendelse, navnlig hvis udstedelsesstatens lovgivning bestemmer, at der skal foretages afhøring, inden der træffes afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 1.

5. Udstedelsesstatens kompetente myndighed underretter straks fuldbyrdsstatens kompetente myndighed om enhver afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 1, og om, at en afgørelse om tilsynsforanstaltninger er blevet påklaget.

6. Hvis attesten vedrørende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger er blevet trukket tilbage, bringer fuldbyrdsstatens kompetente myndighed foranstaltningerne til ophør, så snart den er blevet behørigt underrettet af udstedelsesstatens kompetente myndighed.

Artikel 20

Underretning fra fuldbyrdelsesstaten

1. Hvis en myndighed i fuldbyrdelsesstaten har modtaget en afgørelse om tilsynsforanstaltninger, som den ikke har kompetence til at anerkende, samt en attest, underretter den udstedelsesstatens kompetente myndighed om, hvilken myndighed den har videresendt afgørelsen og attesten til, jf. artikel 10, stk. 8.
2. Fuldbyrdelsesstatens kompetente myndighed underretter straks udstedelsesstatens kompetente myndighed på en måde, der efterlader et skriftligt spor:
 - a) om den pågældende persons eventuelle adresseændringer
 - b) om maksimumperioden for tilsyn med tilsynsforanstaltningerne i fuldbyrdelsesstaten, hvis fuldbyrdelsesstatens lovgivning opererer med en sådan maksimumperiode
 - c) om, at det i praksis er umuligt at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne, fordi den pågældende person efter fremsendelse af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger og attesten til fuldbyrdelsesstaten ikke kan spores på fuldbyrdelsesstatens område, idet fuldbyrdelsesstaten i så tilfælde ikke har pligt til at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne
 - d) om, at en afgørelse om at anerkende en afgørelse om tilsynsforanstaltninger er blevet påklaget
 - e) om den endelige afgørelse om at anerkende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger og træffe alle nødvendige foranstaltninger for tilsynet med tilsynsforanstaltningerne
 - f) om enhver afgørelse om at tilpasse tilsynsforanstaltningerne i overensstemmelse med artikel 13
 - g) om enhver afgørelse om ikke at anerkende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger og ikke at overtage ansvaret for tilsynet med tilsynsforanstaltningerne i overensstemmelse med artikel 15 samt begrundelsen for afgørelsen.

Artikel 21

Overgivelse af den pågældende person

1. Hvis udstedelsesstatens kompetente myndighed har udstedt en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, overgives vedkommende i overensstemmelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.
2. I den forbindelse kan fuldbyrdelsesstatens kompetente myndighed ikke påberåbe sig artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre som grund til at nægte at overgive personen.
3. Hver medlemsstat kan ved gennemførelsen af nærværende rammeafgørelse eller på et senere tidspunkt meddele Generalsekretariatet for Rådet, at den også vil anvende artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, når den træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende person til udstedelsesstaten.
4. Generalsekretariatet for Rådet stiller de oplysninger, det modtager i medfør af stk. 3, til rådighed for alle medlemsstater og Kommissionen.

Artikel 22

Høring

1. Medmindre det er praktisk umuligt, hører de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten hinanden:
 - a) under forberedelsen eller i det mindste inden fremsendelsen af en afgørelse om tilsynsforanstaltninger samt den i artikel 10 nævnte attest
 - b) for at fremme et smidigt og effektivt tilsyn med tilsynsforanstaltningerne
 - c) hvis den pågældende person på grov vis har overtrådt de pålagte tilsynsforanstaltninger.

2. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten tager hensyn til enhver oplysning fra fuldbyrdelsesstatens kompetente myndighed om den risiko, den pågældende person måtte udgøre for ofre og for offentligheden.

3. I medfør af stk. 1 udveksler udstedelsesstatens og fuldbyrdelsesstatens kompetente myndigheder alle nyttige oplysninger, herunder:

- a) oplysninger, der gør det muligt at kontrollere den pågældende persons identitet og bopæl
- b) relevante oplysninger fra strafferegisteret i overensstemmelse med gældende retsfor skrifter.

Artikel 23

Ubesvarede meddelelser

1. Hvis fuldbyrdelsesstatens kompetente myndighed har sendt flere meddelelser som omhandlet i artikel 19, stk. 3, vedrørende den samme person til udstedelsesstatens kompetente myndighed, uden at sidstnævnte myndighed har truffet nogen efterfølgende afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 1, kan fuldbyrdelsesstatens kompetente myndighed anmode udstedelsesstatens kompetente myndighed om at træffe en sådan afgørelse inden for en rimelig frist.

2. Hvis udstedelsesstatens kompetente myndighed ikke handler inden udløbet af den frist, som fuldbyrdelsesstatens kompetente myndighed har fastsat, kan sidstnævnte myndighed beslutte at indstille tilsynet med tilsynsforanstaltningerne. I så fald underretter den udstedelsesstatens kompetente myndighed om sin beslutning, og kompetencen vedrørende tilsyn med tilsynsforanstaltningerne føres tilbage til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2.

3. Hvis loven i fuldbyrdelsesstaten kræver en periodisk bekræftelse af nødvendigheden af at forlænge tilsynet med tilsynsforanstaltningerne, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om give en sådan bekræftelse, idet den giver den en rimelig tidsfrist til at besvare en sådan anmodning. Såfremt den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke svarer inden den fastsatte tidsfrist, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten sende en ny anmodning til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, idet den giver den en rimelig tidsfrist til at besvare en sådan anmodning og oplyser, at den kan beslutte at indstille tilsynet med tilsynsforanstaltningerne, hvis der ikke er modtaget noget svar inden tidsfristens udløb. Hvis den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten ikke modtager et svar på en sådan ny forespørgsel inden for den fastsatte tidsfrist, kan den handle i overensstemmelse med stk. 2.

Artikel 24

Sprog

Attester oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i fuldbyrdelsesstaten. En medlemsstat kan i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller senere ved indgivelse af en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet meddele, at den accepterer en oversættelse til et eller flere af de andre officielle sprog i Den Europæiske Unions institutioner.

Artikel 25

Omkostninger

Omkostninger i forbindelse med anvendelsen af denne rammeafgørelse, bortset fra omkostninger, der opstår udelukkende på udstedelsesstatens område, afholdes af fuldbyrdelsesstaten.

*Artikel 26***Forbindelse med andre aftaler og ordninger**

1. I det omfang sådanne aftaler eller ordninger er mere vidtrækkende end denne rammeafgørelses formål og bidrager til yderligere at forenkle eller lette den gensidige anerkendelse af afgørelser om tilsynsforanstaltninger, kan medlemsstaterne:

- a) fortsat anvende bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger gældende på tidspunktet for denne rammeafgørelses ikrafttræden
- b) indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter rammeafgørelsens ikrafttræden.

2. Aftaler og ordninger som nævnt i stk. 1 berører under ingen omstændigheder forbindelserne med de medlemsstater, der ikke er parter i dem.

3. Senest 1. marts 2010 underretter medlemsstaterne Kommissionen og Rådet om, hvilke eksisterende aftaler og ordninger som nævnt i stk. 1, litra a), de fortsat ønsker at anvende.

4. Medlemsstaterne giver ligeledes Kommissionen og Rådet underretning om nye aftaler og ordninger som nævnt i stk. 1, litra b), senest tre måneder efter undertegnelsen af en sådan aftale eller ordning.

*Artikel 27***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme denne rammeafgørelse senest den 1. december 2012.

2. Medlemsstaterne meddeler inden samme tidspunkt Rådet og Kommissionen teksten til de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret.

*Artikel 28***Rapport**

1. Senest den 1. december 2013, udarbejder Kommissionen en rapport på grundlag af de oplysninger, den har modtaget fra medlemsstaterne i henhold til artikel 27, stk. 2.

2. På grundlag af denne rapport vurderer Rådet:

- a) i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger til at overholde denne rammeafgørelse, og
- b) anvendelsen af denne rammeafgørelse.

3. Rapporten ledsages om nødvendigt af lovgivningsmæssige forslag.

*Artikel 29***Ikrafttræden**

Denne rammeafgørelse træder i kraft på tyvendedagen for offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Udfærdiget i Luxembourg, den 23. oktober 2009.

På Rådets vegne

T. Billström

*Formand**BILAG I***ATTEST**

jf. artikel 10 i Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling⁷⁾

a) Udstedelsesstat:

Fuldbyrdelsesstat:

b) Myndighed, som traf afgørelsen om tilsynsforanstaltninger:

Officiel betegnelse:

Oplys venligst, om der kan indhentes yderligere oplysninger om afgørelsen om tilsynsforanstaltninger hos:

- ovennævnte myndighed
- den centrale myndighed; hvis De sætter kryds i dette felt, bedes De anføre den centrale myndigheds officielle betegnelse
- en anden kompetent myndighed; hvis De sætter kryds i dette felt, bedes De anføre denne myndigheds officielle betegnelse

Den udstedende myndigheds/den centrale myndigheds/den anden kompetente myndigheds kontaktoplysninger

Adresse:

Tlf. nr.: (landekode) (områdenummer)

Fax nr.: (landekode) (områdenummer)

Den eller de personer, der skal kontaktes

Efternavn:

Fornavn(e):

Funktion (titel/stilling):

Tlf. nr.: (landekode) (områdenummer)

Fax nr.: (landekode) (områdenummer)

E-mail (hvis en sådan findes):

Sprog, hvorpå der kan kommunikeres:

c) Oplys venligst, hvilken myndighed, der skal kontaktes for yderligere oplysninger om formålet med tilsynet med tilsynsforanstaltningerne:

- den i rubrik b) nævnte myndighed
- en anden myndighed; hvis De sætter kryds i dette felt, bedes De anføre denne myndigheds officielle betegnelse

Myndighedens kontaktoplysninger, hvis disse oplysninger ikke allerede er givet i rubrik b)

Adresse:

Tlf. nr.: (landekode) (områdenummer)

Fax nr.: (landekode) (områdenummer)

Den eller de personer, der skal kontaktes

Efternavn:

Fornavn(e):

Funktion (titel/stilling):

Tlf. nr.: (landekode) (områdenummer)

- Fax nr.: (landekode) (områdenummer)
 E-mail (hvis en sådan findes):
 Sprog, hvorpå der kan kommunikeres:
- d) Oplysninger om den fysiske person, der er omfattet af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger:
 Efternavn:
 Fornavn(e):
 Evt. pigenavn:
 Evt. kaldenavn:
 Køn:
 Nationalitet:
 Personnummer eller socialsikringsnummer (hvis et sådant findes):
 Fødselsdato:
 Fødested:
 Adresse/bopæl:
 – i udstedelsesstaten:
 – i fuldbyrdelsesstaten:
 – andetsteds:
 Sprog, som den pågældende forstår (hvis dette er kendt):
 Oplys i givet fald følgende:
 – Personens identitetsdokument(er) (id-kort, pas): type og nummer:
 – Personens opholdstilladelse i fuldbyrdelsesstaten: type og nummer:
- e) Oplysninger om den medlemsstat, som afgørelsen om tilsynsforanstaltninger samt attesten fremsendes til
 Afgørelsen om tilsynsforanstaltninger samt attesten fremsendes til den i rubrik a) nævnte fuldbyrdelsesstat af følgende grund:
- den pågældende person har sit lovlige og sædvanlige opholdssted i fuldbyrdelsesstaten og har, efter at være blevet orienteret om de pågældende foranstaltninger, indvilliget i at vende tilbage til denne stat.
 - den pågældende person har anmodet om at fremsende afgørelsen om tilsynsforanstaltninger til en anden medlemsstat end den, hvor personen har sit lovlige og sædvanlige opholdssted af følgende grund(e):
- f) Oplysninger om afgørelsen om tilsynsforanstaltninger:
 Afgørelsen blev truffet den (dato: dd-mm-åååå):
 Afgørelsen blev retskraftig den (dato: dd-mm-åååå):
 Sæt venligst kryds i dette felt, hvis afgørelsen om tilsynsforanstaltninger er blevet påklaget på tidspunktet for fremsendelsen af denne attest ...
- Afgørelsens sagsnummer (hvis et sådant findes):
 Den pågældende person var varetægtsfængslet i følgende tidsrum (hvis det er relevant):
- 1) Afgørelsen omfatter i alt: ... påståede overtrædelser.
 Kort sagsfremstilling og beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke den eller de pågældende påståede lovovertrædelser er begået, herunder tid og sted, samt karakteren af den pågældende persons deltagelse heri:
 Karakter og retlig beskrivelse af den eller de pågældende lovovertrædelser samt de relevante retsfor skrifter/love, på grundlag af hvilke afgørelsen blev truffet:

- 2) Såfremt den eller de i punkt 1 nævnte påståede lovovertrædelser udgør en eller flere af følgende, i udstedelsesstatens lovgivning definerede, lovovertrædelser, som i udstedelsesstaten kan straffes med en frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, bedes De bekræfte dette ved at sætte kryds i det eller de relevante felter:
- deltagelse i en kriminel organisation
 - terrorisme
 - menneskehandel
 - seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
 - ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
 - ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
 - bestikkelse
 - svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
 - hvidvaskning af udbyttet fra strafbare forhold
 - falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
 - it-kriminalitet
 - miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og med truede plantearter og træsorter
 - menneskesmugling
 - forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
 - ulovlig handel med menneskevæv og -organer
 - bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
 - racisme og fremmedhad
 - organiseret eller væbnet tyveri
 - ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
 - bedrageri
 - afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
 - efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
 - forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel hermed
 - forfalskning af betalingsmidler
 - ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
 - ulovlig handel med nukleare eller radioaktive materialer
 - handel med stjalne motorkøretøjer
 - voldtægt
 - brandstiftelse
 - strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols strafmyndighed
 - skibs- eller flykapring
 - sabotage
- 3) I det omfang den eller de i punkt 1 omhandlede påståede lovovertrædelser ikke er omfattet af punkt 2, eller hvis afgørelsen samt attesten fremsendes til en medlemsstat, som har meddelt, at den vil kontrollere den dobbelte strafbarhed (artikel 14, stk. 4, i rammeafgørelsen), bedes De give en detaljeret beskrivelse af den eller de pågældende påståede lovovertrædelser:
- g) Oplysninger om varigheden og arten af tilsynsforanstaltningen/tilsynsforanstaltningerne:

1. Længden af den periode, som afgørelsen om tilsynsforanstaltninger gælder for, og om det er muligt at forlænge denne afgørelse (hvor det er relevant):
 2. Den foreløbige periode, i hvilken det forventes at være nødvendigt at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne under hensyn til alle de af sagens omstændigheder, som er kendt på tidspunktet for fremsendelsen af afgørelsen om tilsynsforanstaltninger (vejledende oplysninger):
 3. Den eller de pågældende tilsynsforanstaltningers art (der kan sættes kryds flere steder):
 - en forpligtelse for personen til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten enhver ændring af bopæl, især med henblik på modtagelse af en stævning om at give møde under et retsmøde eller en retssag som led i en straffesag
 - en forpligtelse til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdelsesstaten
 - en forpligtelse til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder
 - en forpligtelse, der består i begrænsninger i muligheden for at forlade fuldbyrdelsesstatens område
 - en forpligtelse til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed
 - en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser
 - andre foranstaltninger, som fuldbyrdelsesstaten har meddelt, at den accepterer at føre tilsyn med, jf. rammeafgørelsens artikel 8, stk. 2:

Angiv, hvis De satte kryds i feltet "andre foranstaltninger", hvilke(n) foranstaltning(er), det drejer sig om, ved at sætte kryds i det/de relevante felt(er):

 - en forpligtelse til ikke at tage del i nærmere angivne aktiviteter i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser, hvilket kan omfatte beskæftigelse med et nærmere angivet erhverv eller beskæftigelsesområde
 - en forpligtelse til ikke at føre et køretøj
 - en forpligtelse til at deponere en bestemt sum penge eller at yde en anden form for garanti, der enten kan gives i et bestemt antal rater eller samlet på én gang
 - en forpligtelse til at underkaste sig terapeutisk behandling eller afvænnning
 - en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte genstande i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser
 - anden foranstaltning (angiv venligst hvilken):
 4. Giv venligst en detaljeret beskrivelse af den eller de tilsynsforanstaltninger, som der er sat kryds ved i punkt 3:
- h) Andre forhold af relevans for sagen, herunder særlige grunde til pålæggelsen af den eller de pågældende tilsynsforanstaltninger (fakultative oplysninger):
- Teksten til afgørelsen er vedlagt attesten.
- Underskrift fra den myndighed, der har udstedt attesten, og/eller fra dennes repræsentant, der bekræfter, at attestens indhold er korrekt:
- Navn:
- Funktion (titel/stilling):
- Dato:
- Sagsnummer (hvis et sådant findes):
- Officielt stempel (hvis det er relevant):

BILAG II
FORMULAR

jf. artikel 19 i Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling

**MEDDELELSE OM OVERTRÆDELSE AF EN TILSYNSFORANSTALTNING OG/
ELLER ANDRE OPLYSNINGER, DER KAN MEDFØRE, AT DER TRÆFFES EN
EFTERFØLGENDE AFGØRELSE**

- a) Oplysninger om identiteten på den person, der er underlagt tilsyn:
- Efternavn:
 - Fornavn(e):
 - Evt. pigenavn:
 - Evt. kaldenavn:
 - Køn:
 - Nationalitet:
 - Personnummer eller socialsikringsnummer (hvis et sådant findes):
 - Fødselsdato:
 - Fødested:
 - Adresse:
 - Sprog, som den pågældende forstår (hvis dette er kendt):
- b) Oplysninger om afgørelsen om tilsynsforanstaltning(er):
- Afgørelse truffet den:
 - Sagsnummer (hvis et sådant findes):
 - Den myndighed, der har truffet afgørelsen:
 - Officiel betegnelse:
 - Adresse:
 - Attesten blev udstedt den:
 - Den myndighed, der har udstedt attesten:
 - Sagsnummer (hvis et sådant findes):
- c) Oplysninger om den myndighed, der er ansvarlig for at føre tilsyn med tilsynsforanstaltningerne:
- Myndighedens officielle betegnelse:
 - Navn på kontaktperson:
 - Funktion (titel/stilling):
 - Adresse:
 - Tlf. nr.: (landekode) (lokalt områdenummer):
 - Fax nr.: (landekode) (lokalt områdenummer):
 - E-mail:
 - Sprog, hvorpå der kan kommunikeres:
- d) Overtrædelse af tilsynsforanstaltning(er) og/eller andre oplysninger, der kan medføre vedtagelse af en efterfølgende afgørelse:
- Den i rubrik a) nævnte person har overtrådt følgende tilsynsforanstaltning(er):

- en forpligtelse for personen til at meddele den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten enhver ændring af bopæl, især med henblik på modtagelse af en stævning om at give møde under et retsmøde eller en retssag som led i en straffesag
 - en forpligtelse til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder i udstedelses- eller fuldbyrdelsesstaten
 - en forpligtelse til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder
 - en forpligtelse, der består i begrænsninger i muligheden for at forlade fuldbyrdelsesstatens område
 - en forpligtelse til på bestemte tidspunkter at henvende sig til en bestemt myndighed
 - en forpligtelse til at undgå kontakt med bestemte personer i forbindelse med den eller de påståede lovovertrædelser
 - andre foranstaltninger (angiv venligst hvilke):
Beskrivelse af den eller de pågældende overtrædelser (sted, dato og nærmere omstændigheder):
 - andre oplysninger, der kan medføre vedtagelse af en efterfølgende afgørelse.
 Beskrivelse af disse oplysninger:
- e) Den eller de personer, der skal kontaktes for yderligere oplysninger om overtrædelser:
- Efternavn:
- Fornavn(e):
- Adresse:
- Tlf. nr.: (landekode)(områdenummer)
- Fax nr.: (landekode)(områdenummer)
- E-mail:
- Sprog, hvorpå der kan kommunikeres:
- Underskrift fra den myndighed, der har udstedt formularen, og/eller fra dennes repræsentant, der bekræfter, at formularens indhold er korrekt:
- Navn:
- Funktion (titel/stilling):
- Dato:
- Officielt stempel (hvis det er relevant):

ERKLÆRING FRA TYSKLAND

»I henhold til artikel 14, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling erklærer Forbundsrepublikken Tyskland, at den ikke vil anvende rammeafgørelsens artikel 14, stk. 1, med hensyn til alle de lovovertrædelser, der er nævnt i dette stykke.«

Denne erklæring offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

ERKLÆRING FRA POLEN

»I henhold til artikel 14, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling erklærer Republikken Polen, at den ikke vil anvende artikel 14, stk. 1, med hensyn til alle de lovovertrædelser, der er nævnt i dette stykke.«

Denne erklæring offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

ERKLÆRING FRA UNGARN

»I henhold til artikel 14, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling erklærer Republikken Ungarn, at den ikke vil anvende rammeafgørelsens artikel 14, stk. 1, med hensyn til de lovovertrædelser, der er nævnt i dette stykke.«

Denne erklæring offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Under henvisning til de »forfatningsmæssige grunde«, der er nævnt i artikel 14, stk. 4, gav Ungarn følgende forklaring:

»Efter ratificeringen af Lissabontraktaten ændrede Ungarn sin forfatning for at opfylde de deri indeholdte forpligtelser, herunder nødvendigheden af ikke at anvende kravet om dobbelt strafbarhed i straffesager. Denne forfatningsmæssige bestemmelse træder i kraft samtidig med Lissabontraktaten. Indtil traktatens ikrafttræden er dobbelt strafbarhed dog stadig et vigtigt forfatningsmæssigt anliggende, og – som et forfatningsmæssigt princip, der er sikret i artikel 57 i forfatningen – kan og skal det ikke tilsidesættes. Derfor vil artikel 14, stk. 1, i rammeafgørelsen ikke finde anvendelse på nogen af de lovovertrædelser, der er anført (eller som udtrykt i den pågældende artikel: ikke finde anvendelse "med hensyn til alle lovovertrædelserne").«

ERKLÆRING FRA LITAUEN

»I henhold til artikel 14, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling erklærer Republikken Litauen, at den af forfatningsmæssige grunde ikke vil anvende artikel 14, stk. 1, med hensyn til de deri nævnte lovovertrædelser.«

Denne erklæring offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

- 1) Endnu ikke offentliggjort i EUT.
- 2) EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.
- 3) EUT L 350 af 30.12.2008, s. 60.
- 4) EFT L 191 af 7.7.1998, s. 4.
- 5) EFT C 316 af 27.11.1995, s. 49.
- 6) EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.
- 7) Denne attest skal skrives på eller oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i fuldbyrdelsesmedlemsstaten eller ethvert andet officielt sprog i Den Europæiske Unions institutioner, der accepteres af den pågældende stat.